

Tự tình lúc 0 giờ

Thơ, tản văn

Liêu Hà Trinh

Table of Contents

TỰ TÌNH LÚC 0 GIỜ

Thơ

Ai cấm làm thơ

Chương 1. Phải lòng một ai đó

No.1 - Thư tình không gửi

No.2 - Thư tình không gửi

No.3 - Thư tình không gửi

Chương 2. Hình như ai cũng cô đơn

Chương 3. Vết thương lòng

Chương 4. Yêu một người là đủ

Chương 5. Độc thân - Cuộc sống không chỉ có tình yêu

Tản văn

Đến giờ thì tàu phải đi...

“Người yêu cũ” – là một khái niệm đáng yêu

Chắc gì đó đã là yêu?

Hạnh phúc?

Tôi ăn rau bạn ăn bún

Đàn bà đẹp cắm hoa

Hà Nội màu chàm

Cô đơn

Hắn là một chuyện đùa

Tính chi cái chuyện dài lâu

Tự tin vào bản thân

Mặt nạ, tôi cần rất nhiều mặt nạ

Đầu kia của yêu thương

Người bạn phiền phức cần thiết

Thành phố cô đơn

Sao cứ phải hy sinh

Đàn bà hơn nhau là ở tấm lòng
Người đi ừ nhĩ người đi thật!
Khi mình mở chiếc rương có tên là hoài niệm
Người không thuộc về ta, hẳn thuộc về người khác
Chú thích

Liêu Hà Trinh

TỰ TÌNH LÚC 0 GIỜ

Liêu Hà Trinh, 2016

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của Công ty Cổ phần Sách Alpha.

Thơ

*T*hơ là niềm an ủi vỗ về từ một cô gái luôn nghĩ rằng sứ mệnh mình đang theo đuổi chính là viết viết viết và viết để chiều chuộng mình cùng những tâm hồn cô đơn khác trong thành phố. Yêu Tự Do và Cô Đơn một cách thủy chung và đau bên bi, như yêu một người tình không bao giờ cười...

Giả như chúng ta đều hiểu rằng tận cùng của nỗi cô đơn chính là cuộc tình son sắt viên mãn, nơi sự hòa hợp là mãi mãi. Giả như

khái niệm một mình được gác lại, thay vào là “voucher tự thưởng: hò hẹn với chính mình”.

Bạn sẽ sẵn sàng nắm tay chính mình đi khắp thế gian chứ?

Ai cấm làm thơ

Ai cấm tôi làm thơ
Ai cấm thôi mơ mộng?
Ai cấm mình lóng ngóng
Lơ lửng ở trên trời.

Mặt đất chật quá thôi
Bảy tỷ người chen chúc
Chẳng khác gì địa ngục
Mình sợ, trốn trên này.

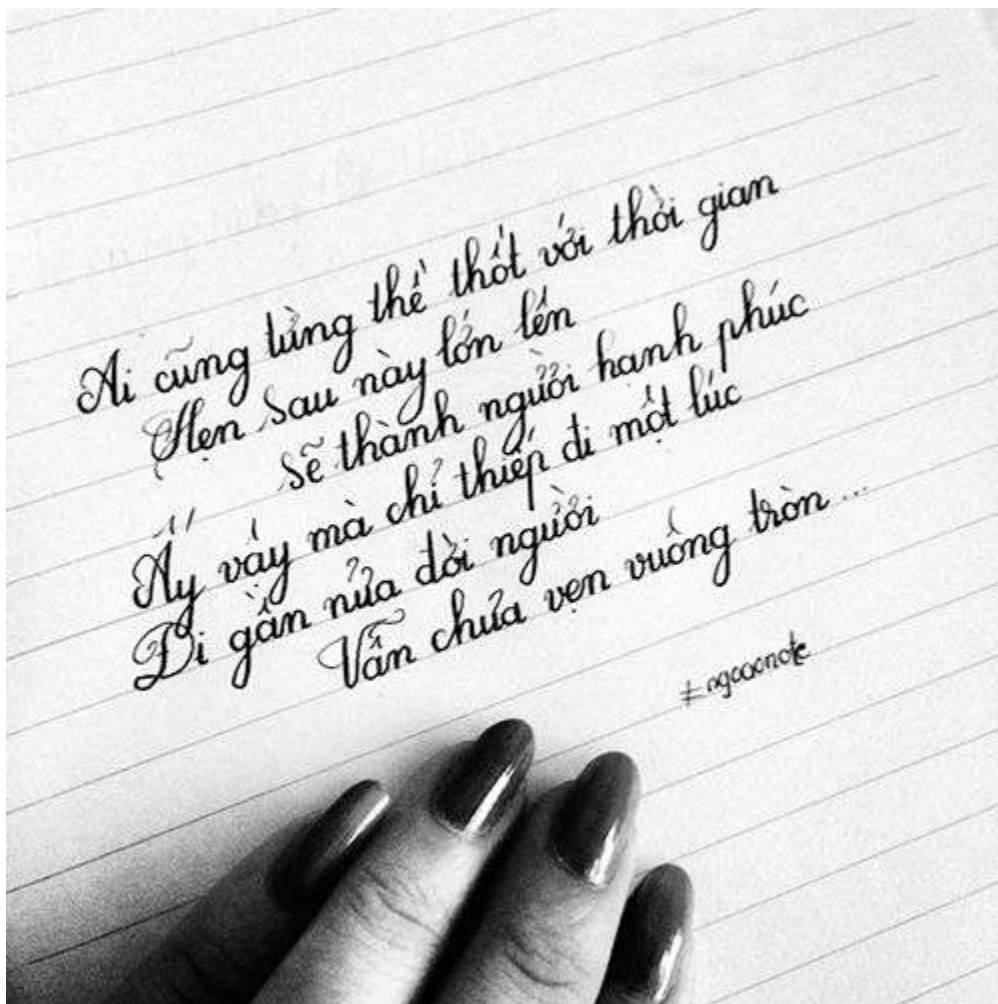
Nằm giữa những đám mây
Trôi về hồi còn nhỏ
Trôi về trong từng ngõ
Dừng ở khu phố Tàu.

Mình thấy bà nhặt rau
Nấu nồi canh thơm phức
Mình thấy ngày oi bức
Chị em họ tắm sông.

Mình hét: “Có vui không!??”
Nhưng không ai nghe cả...
Mình trôi về mô mả
Thấy bà ngoại rất buồn.

Miệng nhắc đến mẹ luôn
“Hãy yêu thương sức khỏe”
Mình thấy thời non trẻ
Vụng dại mỗi tình đầu.

Đám mây trôi đến đâu
Mình đau đầu đến đó!
Mình xuống mây, chạm ngõ
Căn nhà góc phố quen.
Mình thấy nhà tắt đèn
Hàng cây xanh chết cả.

Trời ơi tàn nhẫn quá!
Sử quân tử của tôi.
Các người giết mất rồi
Người bạn thân tôi đây...

Đám mây trên cao thấy
Vội sà xuống đón mình.

Đám mây chỉ làm thinh
Đưa mình đi đến đó
Đây là căn phòng đỏ
Hàm rượu của chúng mình.

Tóc ngắn vẫn rất xinh
Ngồi đăm chiêu hút thuốc
Mình kể chuyện rất nuột
Tóc ngắn phá ra cười.

Cô bảo thật là vui
Vì có mình là bạn...
Bỗng nhiên sao choáng váng!
Ký ức lại tràn về.

Tựa nước lũ tràn đê
Tựa thủy tinh đang vỡ...
Chưa kịp xong bờ ngõ
Căn phòng biến mất rồi.

Chỉ còn mỗi mình thôi
Lặng im tô son đỏ
Anh đứng sau mình đó
Ôm khẽ, ngọt thì thâm.

“Chẳng cần mộng trăm năm
Cảm ơn em, tri kỷ...”
Ôi những điều trân quý
Chỉ dám kể trong thơ.

Thôi ai bảo tôi khờ
Chỉ gặt đầu, khờ thật!
Thôi mai lan cúc trúc
Các bạn tỏa hương đi.

Mình gom theo đom đóm
Về nơi chẳng có gì.

Chương 1. Phải lòng một ai đó

Cái cảm giác ấy dễ chịu đến nỗi, bạn tưởng mình đang ở trên một đám mây. Bạn mỉm cười ngả lưng xuống và tự hiểu rằng nó còn có thể tốt đẹp hơn nữa. Trước khi đám mây tích đủ điện và gây bão, đó vẫn là vị trí tốt nhất để ngắm cầu vồng. Thế nên, trong một ngày rực rỡ thế này, tạm thời nên hạnh phúc với trời xanh và đôi chân không chạm đất...

No.1 - Thư tình không gửi

Đến một lúc nào đó, họ rồi sẽ ra đi
Mang theo bên mình nhiều thứ, hơn hành lý.
Trong đó có cả những khoảng không mông mị
Nhỏ xíu mà trống hoác chẳng thể đầy

... Anh có hiểu ý nghĩa của thư tay?
Khi thế giới ảo ngắn hơn, chỉ cần viết caption và thêm tag
Thế nhưng em, mong anh hít sâu mùi mực nhạt
Cứ thế mà tưởng tượng ra dáng em ngồi...

Số là cũng đã lâu mình không gặp đây thôi
Nên em mượn lá thư, nét chữ nghiêng gấm gửi
Đầu thư, xin chào anh trẻ tuổi
Xuống đầu dòng, là ba chấm lặng im.

Em chỉ nghĩ được lời chào thôi
Chẳng biết viết gì thêm
Sợ mấy dòng hỏi han lại thảo mai xa lạ
Nếu hỏi anh còn nhớ em không?
Thì ra khiên cưỡng quá...
Vờ hỏi cuộc sống thế nào?
Thật ra em đã biết cả rồi...
Em chẳng biết nói gì, nên để lại dấu son môi
Gửi trả anh, nụ hôn đầu tháng Chín
Trước biển xanh, màu mắt anh bịn rịn
Tay không rời, trên xe buýt tiễn em...

Chuông đồ 12 giờ, thật tội nghiệp Lọ Lem
Xiêm y lung linh giờ biển dâu mát cả
Chỉ còn chúng ta, người làm công vất vả
Lo chạy đuổi đồng tiền, quên mất việc yêu đương.

Xe buýt chạy đến chặng giữa đường
Em mới nhớ ra, chưa ôm anh lần cuối
Em hẹn mùa sau, ngày nắng mới
Dẹp hết những bộn bề, ta lại sẽ gặp nhau.

Thế mà từ dịp ấy, đã lâu
Mình bật tin, chẳng còn nhau anh nhỉ?
Riêng mùi áo sơ mi, em nhớ kỹ
Nhưng không thể tả hết trong thư này, e lại thật làm phiền!

Giấy một mặt, nên chẳng dám viết thêm
Em sợ ở chỗ anh, biển xanh làm ướt cả
Phiền anh đọc, rồi xé đi! Tơi tả!
Trả ta về trong gió biển hư vô!

CONTENTS

DATE 4/3/2016

Chè này nhé, con người để có đời
Nhất là giữa 8 triệu người ở
Ủi đung đây, Sài Gòn luôn với ra
Sao tìm nơi một ai, muốn đây tóc cho mình...??

#ngoaanote #hongoctu

No.2 - Thư tình không gửi

Xin chào Người Trẻ Tuổi

Hôm nay đã đi đâu?

Em lại viết cho anh một lá thư (dĩ nhiên chẳng phải lá thư đầu)

Nhưng sẽ (lại) được cất trong hòm thư – nơi không bao giờ gửi

Đầu tiên, em xin lỗi anh vì chuyện mình thiếu muối

Chẳng có đủ công danh để nhàn nhã mê cuồng

Tiếp thư, xin lỗi anh vì những lúc ghen tuông

Block facebook xong lại gỡ ra, quá hèn luôn anh nhỉ?

Mấy dòng thư này, sẽ không nhiều hoa mỹ

Nói trắng ra là thẳng góc giống hình vuông

Viết ra để anh biết em chẳng phải nói suông

Rằng “thích anh”, “thương anh” cho vui miệng.

Ngày đầu mình nắm tay, em run như giật điện

Ngày đầu mình nhắn tin, em tủm tủm cười hoài

Anh bảo “trong mối quan hệ này, anh là ai?”

Em nghĩ hồi lâu, ngốc nghếch trả lời “là người lạ”

Rồi ứng xử với nhau ngây ngô khờ dại quá

Như con nít lên năm lần đầu tập nghỉ chơi!

Rõ là mình thích nhau rõ như mười

Thích được bên nhau, thơm má nhau suốt ạ

Thích được vuốt tóc nhau, thơm trán “anh đi làm nhá!”

Thích được rúc vào chăn, đọc sách em nghe

Thích uống rượu say đến bết nhe

Rồi mở nhạc chill, nhìn nhau cười khúc khích...

Thích bộp vào mặt nhau những lời cay bưng tỉnh
Rồi chát chua, nhận ra ai đó chẳng của mình!
Vậy đấy. Thư chẳng phải để biện minh
Chỉ ghi chú lại, từng thương nhau thiệt đó!

Nhưng nghĩ lại những điều gì bỏ ngỏ
Không rõ ràng thì cũng mập mờ bay...
Có lẽ chuyện mình bắt đầu lúc chẳng hay
Rồi kết thúc lúc nào không thể biết

Rồi từ đó ngậy thơ đi biên biệt
Đám thư tình, cũng được viết, để đau...

No.3 - Thư tình không gửi

Đã lâu rồi chẳng ai cả đến chơi
Đến món salad, cũng chẳng buồn trộn nấu
Nụ cười héo, chắc nhỏ còn một mẩu
Dao thìa xinh, được dọn cất đi
Đã lâu rồi, từ lúc người ấy đi...
Không ai đứng trong bếp, cho mình ôm hôn nữa
Từ lâu rồi, chén bát mình tự rửa
Cũng hơi nhớ người la: “Sao hậu đậu thế này?”
Từ bao giờ nhỉ, đám hoa tay
Cũng không thôi thúc ta, ngồi vào giá vẽ?
Không còn tương tư, về mối tình tươi trẻ
Không còn đến quán “Chôi 3 Cây” để làm bánh quy dừa
Chắc tại không còn ai ghé đến lúc giữa trưa
“Chào ai đó, xin nghỉ nhờ tí nhé?”
Không còn ai xem mình là cô bé
Tặng quà xinh, đính kèm cả nụ cười.
Rồi vội đi, kéo theo cả bầu trời
Mình len lén, trộm nhìn qua khe cửa...
Đã lâu rồi, bao lâu, không nhớ nữa...

#1

Ngày đầu của nhau
Tim reo vội vã
Hoàng hôn trên má
Tim ở trên đầu
Mắt thấy gì đâu

Toàn màu son đỏ
Nỗi buồn bỏ xó
Trên cốc nước trà
Em ngả người ra
Nụ cười tỏa nắng
Anh vài giây lặng
Sợ mất khắc này
Sợ nói chia tay!

Vì tình đẹp quá
Sợ ngày vội vã
Chẳng kịp chờ nhau
Sợ cái hôn sâu
Thành ra tất thờ
Sợ người đi – ở
Sợ kẻ thứ ba
Sợ cả đóa hoa
Cứ mau tàn héo
Sợ người ngọt dẻo
Khối kẻ thềm thường
Sợ nắm rồi buông
Sợ yêu lắm ấy!

#2

Yêu như thơ trẻ

Hay chúng mình cứ mãi hồn nhiên đi
Dụi đầu vào nhau
Như một con mèo nhỉ?
Một con mèo ngoan
Sẽ được vuốt ve thủ thi
Gãi nhẹ trên lưng
Để đôi mắt nhắm nghiền

Chắc là mình sẽ được bình yên
Nếu bớt mấy phần ‘người lớn’ lại
Nhu ‘nghĩ xa’, ‘tự suy’ rồi ‘tùng trải’
Để đẩy nhau vào trong trách móc
đòi đòi

Hãy cứ cười
Như con trẻ thôi
Cười những khuyết điểm của nhau
Bằng ánh nhìn chân thành nhất
Yêu và cần
Như thương một con vật
Mà là vật cưng!
Được bảo bọc nâng niu
Tình yêu là người bạn nhỏ khó chiều
Đừng để bạn buồn
Hay bạn đói
Đừng lướt thật nhanh
Xin đừng vội!
Dịu dàng với tình yêu
Như với đứa trẻ thôi...

#3

Cảm ơn

“Đừng cảm ơn anh nữa!
Nghe khách sáo làm sao...”
Nhưng tình yêu đẹp quá
Biết phải nói thế nào...

Em cảm ơn đôi mắt
Em cảm ơn nụ cười
Cảm ơn môi anh nữa

Những cảm giác tuyệt vời!

Cảm ơn vì vuốt tóc
Cảm ơn đã nắm tay
Cảm ơn vì xin lỗi
Cảm ơn những đắng cay!

Cảm ơn vì xa cách
Cảm ơn đã nhớ nhau
Cảm ơn vì ôm siết
Xoa dịu những nỗi đau

Ngày mai đi hai hướng
Anh hãy nhớ, biết đâu...
Lời cảm ơn khách sáo
Cũng là phép nhiệm màu!

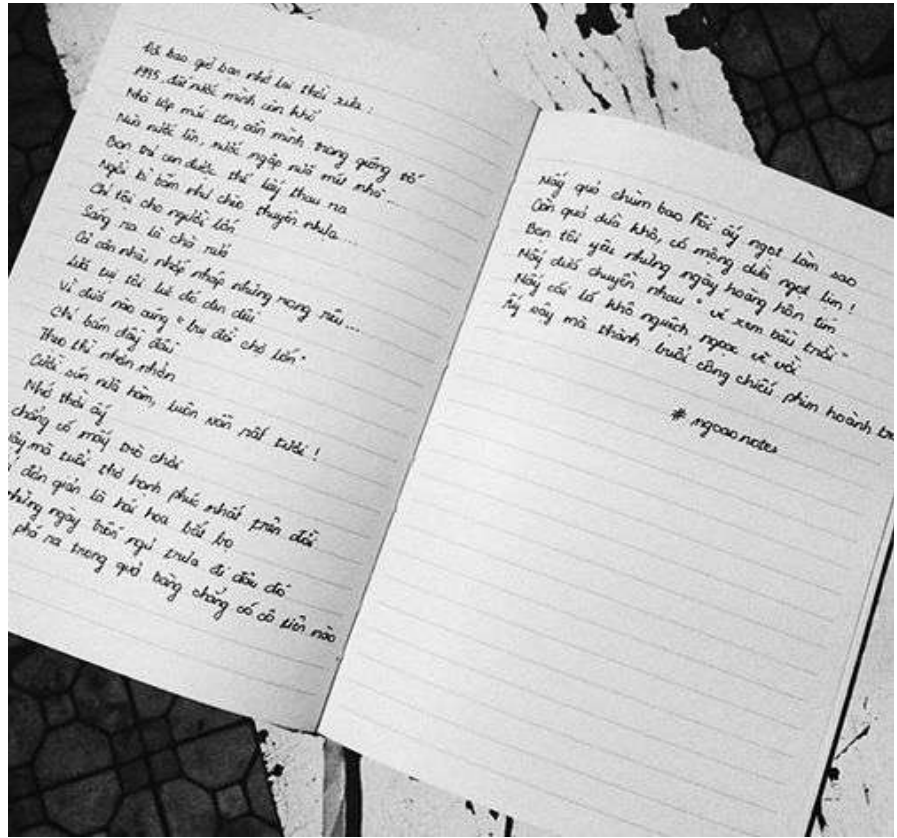
#4

Em cần anh
Một người đàn ông
Biết để chi không?
Vì em không với tay
Tự thoa lotion lên lưng được
Sẽ có những chuyện xảy ra
Không biết trước
Giống như là ổ điện
Xui xẻo
nổ cái bùm
Em – bánh bèo vô dụng
Sẽ hoảng um!
Trong khi anh
Sẽ bình tâm
Đi ngắt cầu dao điện

Sẽ có nhiều ngày em làm biếng
Phiền anh dậy sớm
Nấu ăn giùm
Trước sân nhà
Sử quân tử xanh um
Em cần anh
Thỉnh thoảng ghé mắt ra
“Lá khô kia đủ để cho vào bao tải nhỉ?”
Những lúc ấy em sẽ cười hi hí
Lại là anh
Xấn tay áo ra vườn.

Bàn trang điểm có một cái gương
Em cần một người
Ngồi yên
Ngắm nhìn mình chải tóc
Ngắm nhìn em trán nhăn môi hằn học
“Sao đêm qua hai giờ sáng mới về?”

Em rất cần
Một người mở miệng chê
Em ơi tại sao da khô thế
Rời tóc em
bồng bênh
Dây áo trễ
“lotion đây
Phiền anh cởi cúc giùm...”

#5

Chải tóc cho em

Chải tóc cho em
Một chiều tháng Sáu
Hoa thơm ngoài giậu
Uớp những nồng nàn
Em hãy ngồi ngoan
Để anh vuốt nhẹ
Tóc em rơi khẽ...
Như khói chiều vàng
Chỉ sợ chiều tan

Tình yêu bay mất
Xin đây là thật
Anh ở bên nàng
Nào... hãy ngồi ngoan

Và anh chải tóc..

#6

Điều cuối cùng nên tìm kiếm

Em muốn tìm một người cùng mình lớn lên
Cùng lặng im ngắm mây mù Đà Lạt
Khi già đi chúng mình không hoảng loạn
Không nháo nhào, bội bạc, cũng chẳng đau
Đơn giản vì, mình đủ, nếu có nhau
Bên người này, người kia thêm mạnh mẽ
Em không cần, tóc xanh, tuổi trẻ
Không cần anh, những ngày tháng huy hoàng
Sẽ tốt hơn nếu tìm đập nhẹ nhàng
Cầm tay nhau trước khi vào giấc ngủ
Chẳng cần nhiều hơn... Với em vậy là đủ
Em cần anh. Như cần nhịp thở sâu.
Anh đến trễ cũng được, không cần phải vội đâu
Em có thể chờ, vì biết rằng xứng đáng!

#7

Chẳng cần giàu quá đâu anh

Chẳng cần giàu quá đâu anh
Cộng hành, củ cải, đậu xanh rẻ rẻ
Hết tiền ong bướm cũng chê
Có em ở lại bốn bề chăm lo

Anh ơi đừng có buồn xo
Lên lên xuống xuống lắng lo đủ rồi
Để em kéo ghế anh ngồi
Cơm canh dọn sẵn nước nôi em hầu

Giàu nghèo cũng có chi đâu
Bình an trong dạ ví dầu yên vui.

#8

Nostalgia 1

Ôi Nostalgia 1

Nostalgia!

Trái tim luôn muốn những gì nó muốn

Dẫu chỉ là đôi dòng tâm tư muộn

Dẫu đợi chờ

Héo rũ cả hàng mi

Nostalgia

hãy nói đi!

Làm sao để mang người yêu ta trở lại?

Nếu không thể?

Xin đừng mang trông trãi

Gieo hạt lên chiếc chăn lạnh mỗi ngày.

Xin nỡi nhớ!

Mang anh trở lại đây

Ta sẽ thấp nển lên!

Để soi từng ký ức

Ta sẽ đan vào môi anh

Ngàn yêu thương tắt bật

Siết lại vai anh

Bằng một cái ôm dài

Nostalgia

Cần gì đến ngày mai?

Nếu thiên đường

Đang tồn tại ngay trên bờ ngực anh
ấm áp?

Mùi thân quen

Tê như mưa tháng Chạp

Khát khao tan

Trong cơn lốc ngu tình!

#9

Nostalgia 2

Xin anh đừng đàn nữa
Uớt sũng tim em rồi
Đôi tay duyên dáng ấy
Bóp nghẹt em mất thôi!
Âm nhạc theo dòng chảy

Đưa ta về cỏ xanh
Đánh một giấc thơm mát
Bên bờ suối trong lành

Phím đàn anh ngắt quãng
Đôi mắt nhắm nên thơ
Treo em lên từng phím
Ngắt lịm tự bao giờ.

Sao không yêu anh sớm?
Cảm giác thật rã rời
Muôn bên nhau sớm tối
Đàn hát hết cuộc đời!

Hay anh đừng đàn nữa...
Để tim em trở về
Vu vơ thêm một nốt
Nỗi nhớ càng lê thê!

#10

Nostalgia 3

Cái gì xảy ra thế?
Tôi lại yêu rồi à?
Con đường Ngô Đức Kế
Chiều nay đẹp hẳn ra!

Em đi qua đài nước
Thấy mát cả vùng trời
Áp tay vào hai má
Chẳng hết nóng anh ơi!

Mặt đỏ bừng bừng thế
Chắc lại yêu mất rồi
Như hồi mười sáu tuổi

Hết đứng lại đến ngồi!

Trách anh ngồi đối diện
Ngượng ngùng hỏi “Áy ơi!
Thích nhau bao giờ thế?
Sao đôi mắt chẳng rời?”

Thích cái ôm khốc liệt
Như tung cả tường ra
“Em nhớ anh nhiều lắm!”
“Anh cũng như thế mà...”

Áo sơ mi thơm phức
Em dúm mặt hôn hoài
Ngón tay anh mềm thế
Vuốt mãi sợ tàn phai...

Anh bỗng nàng lơ lửng
Hôn cho nứt cả trời
Cuộc đời này ngắn thế!
Mong yêu mãi anh ơi!

Cuộc tình chưa đủ lớn
Để ràng buộc gọi là
Nhưng cũng không là nhỏ
Để quên được khi xa...

#11

Nostalgia 4

Kìa anh chàng trẻ tuổi
Anh đi đâu thế này!
Cửa vào khóa muôn lối
Sao vào được đến đây?

À! Chắc tôi để mở

Ừ, mời anh vào thật...
Anh đến chơi thế này
Đừng đi đâu nữa nhé
Xin hãy... Ở lại đây.

Cửa sổ tâm hồn mình
Anh mỉm cười chiều gió
Khiến hồn vía thất kinh!

#12

Nostalgia 5

Chiều nay em tha thướt
Đạo bước trong nắng chiều
Luôn một mình mới thấy
Nỗi nhớ anh quá nhiều!

Gió thổi theo chiều nắng
Bong bóng in màu mây
Mắt anh nâu trong vắt
Còn quanh quẩn đâu đây...

Kìa anh! Sơ mi trắng
Cuối đường đứng chờ em
“Thương từ bao giờ đấy?”
Mặt đỏ như say mèm...

Ôi tình yêu tuổi trẻ
Có mãi mãi được đâu!
Ờ mà anh có biết
Mãi mãi là bao lâu?

Nắm tay em thêm nhé
Vuốt tóc và ôm vai
Hôn hàng mi nè nhẹ

Nơi cô đơn trải dài...

#13

Khi mình già

Em sẽ không sao
Sẽ không sao
Dẫu tan vụn đi
Ký ức nào
Dẫu thời gian trôi
như tên bắn
Dưới mắt chớm hằn vết hư hao

Em sẽ ngồi đây và cắm hoa
Tóc cài trâm vấn, tỏa mùi trà
Kế bên ngọn nến thơm cháy dở
Tay nhăn, môi héo, gọi “anh à...”

Ông lão, là anh, có nghe không?
Ra vườn, hái vội mấy cành hồng
Đừng đuổi bọn chim đang ríu rít
Chúng hót, bà lão mới ấm lòng...

Mình sẽ có nhau mãi nghen anh?
Dẫu giàn hoa ấy chẳng mãi xanh
Lá vàng rơi xuống, rồi khô quắt
Tiếc nuôi gì đâu lúc lia cành...

#14

Tặng chồng tương lai

Nếu có chung một cái nhà
Thì em sẽ trồng hoa
(Cái loại hoa mà không phải tưới thường xuyên ấy)

Cái nhà chung
Chúng mình sẽ vẽ bậy
Lên bức tường sơn trắng
Những ước mơ!

Ngoài hành lang
Sẽ cắm một lá cờ
Anh cần ký tên lên
Ta! Chính là Quốc vương
(Hay Lãnh chúa)

Quốc vương ăn cơm xong không cần rửa
Thần thiếp sẽ đích thân dọn cho người!

Nhưng pi sà 2 cũng chẳng được lười

Thỉnh thoảng phải dậy làm cho em bữa sáng
Đơn giản lắm
Chỉ cần quả trứng rán
Thêm ly sữa tươi
Đặt ngay ngắn tận giường
Tráng miệng thêm một cái hôn ngọt thấu xương
Thủ thi thêm
“Hay mình ôm nhau ngủ không quần áo nhé?”

Ở nhà mình
Em sẽ khen anh trẻ
Anh phải khen em xinh
Không chỉ Cá tháng Tư.

Ở nhà mình,
Hãy thoải mái
(Và hư)
Hãy lớn lên
Già đi cùng em nhé!

...

#15

Một nhà

Về chung một nhà với nhau đi
Cơm tối không cần hàng quán nữa
Em sẽ nấu, chén thì em cũng rửa
Chỉ cần anh thấp nên giúp được rồi

Qua thăm nhau đi
Để ly rượu có đôi
Để vai mỏi, có người thương xoa giúp
Để trăng tròn, điện đóm vô duyên cúp
Minh lại pha trà, lên tầng thượng
ngồi chơi

Có bạn có bè, cơm nước cũng thấy vui
Ở một mình mãi, đảo hoang giờ
cũng chán
Tề tựu nhau đi, cho gói chần có bạn
Đề đi làm về
Em đợi bữa tối cùng...

#16

Những con cá mắc lưới. Về Biển.

Anh chỉ tay về phía xa xa:
“Em có thấy những người đang kéo lưới kia không?
Trong lưới họ, có rất nhiều cá đấy!”
Những con cá xinh tươi nhấp nháy
Có bàn tay người phụ nữ nâng niu
“Em có thể chọn một con được không?
Loại bé nhất, chắc chị không dùng đến...”
Em vừa xin, lại vừa thở hỏn hển

Từ tuốt trên đê, em chạy vội xuống đây.
Người phụ nữ gật đầu, em cúi xuống ngay
Mắt loanh quanh đi tìm chiếc bao nhỏ
Như trận chiến chạy đua cùng với gió
Chộp được bao, rồi lại vốc nước vào...
Những chú cá nhỏ, lúc này, thật tội nghiệp làm sao!
Chỉ bé bằng ngón tay nên bỏ lại...
Nhặt chúng trên cát, nét mặt tràn hăng hái
“Này! Các bạn, có đứa nào còn sống không?”
Mặt trời loang loáng trên biển mênh mông
Tổng cộng là bảy chú cá vẫy vùng trong bao nhỏ
Được hồi sinh, may mắn trong khôn khó?
Em lại thả chúng đi, nơi chúng phải thuộc về...
Ngoảnh lại thấy anh, vẫn đứng ở trên đê
Tay vẫy vẫy “Em! Chạy mau! Trời mưa đó!”
Khoảnh khắc ấy, em nghe mình nói nhỏ:
“Còn anh... em có nên trả lại cho biển không?”

#17

Nếu em nói thật sự đã yêu anh

Là vì đĩa mì anh nấu cho em ngon quá?
Anh sẽ bảo em “Cái đồ tham ăn lạ!
Em nên yêu một bếp trưởng thì hơn!”
Nếu em nói yêu anh vì những lúc đường trơn
Anh luôn nắm tay em dìu qua cho khỏi ngã,
Anh đừng bảo rằng “Em vể vời quá
Với cô nào anh cũng sẽ ga-lăng”
Hay em đã yêu anh vì em là đứa trẻ ranh
Nhưng anh luôn tôn trọng em như một người phụ nữ.
Có những lúc, anh giận em quá chứ

Mưa xuống rồi, vẫn tin nhắn “Đi đường cẩn thận, em...”
Hay những lúc miệng em dính đầy kem
Anh cười hiền, lấy khăn lau sạch sẽ
Em chẳng yêu anh vì anh quá mạnh mẽ
Em đổ anh nhiều hơn – những lúc dịu dàng
Lúc gặp nhau, chúng ta vẫn cười vang
Tranh nhau kể câu chuyện bạn bè, hạp hành, mua sắm
Những mối tình anh đã từng say đắm
Cho đến từng phiên muộn chuyện của em
Em yêu anh, cả những lúc rối ren
Tay trong tay, đi bên cạnh người xa lạ
Để nhận ra chẳng ai là tất cả
Anh không có ở đây – sai lầm lớn nhất của em...
Vậy... Anh! Hãy lắng nghe xem:
Nếu có ai nói anh chẳng bảnh bao gì hết
Hãy nghe này, lời đây mới thật lòng:
Mặc dù anh mặc quần cộc chạy lông nhông
Bụng đầy mỡ hay vừa ôm xong nhọt nhọt
Anh vẫn đẹp hơn bất kỳ ai khác!
Anh vẫn là thần tượng của riêng em
Anh cứ thử liếc mắt mà xem
Em sẽ đổ, sẽ ôm tim mà choáng!
Và anh cũng chẳng cần hiệu nước hoa sáng láng
Mùi thơm của anh vẫn sẽ kéo em theo
Và anh của em vẫn đẹp chán chê dù chẳng vuốt keo
Khi mới đá banh vè, đầy mồ hôi luộm thuộm
Em vẫn khen, vẫn yêu anh, vẫn muốn!
Em yêu anh vì anh chỉ có một mà thôi...

#18

Đà Lạt

Em nhớ ngày bình yên
Cùng sao và bánh nướng
Hoa vàng nở muôn hương
Hồ xanh một màu trà
Em nhớ mây núi xa
Rồi sương trên cửa kính
Những tách trà linh kính
Đỉnh chặt bức tường vô
Salad ngon lắm thôi!
Tươi như vừa mới hái
Cả những ngày mê dại
Trên quán dốc đèo Prenn
Em nhớ một màu len
Tay áo sờn xước chỉ

Rượu vang chỉ một tí
Ai đó ngà ngà say...
Em biết là hôm nay
Ký ức là nơi đó
Qua rồi thì bỏ xó
cái tiết lạnh miền cao
Em nhớ biết nhường nào
Đêm nay, và mai nữa...

(Tình yêu. Đừng mục rữa!)

Ngoao – Mất ngủ 2010

#19

Tương tư

Thương anh, chẳng biết để đâu

Lúng ta lúng túng nghiêng đầu rung rung
Thương anh giấu ở lưng chừng
Đợi anh hạnh phúc em mừng cho anh
Thương anh từ lúc tóc xanh
Đến khi bạc sợi chưa đành hết thương
Thương đôi tay nắm trên giường
Cái ôm siết chặt tận tường nỗi đau
Thương anh bận bịu trước sau
Gần nhau thì ít, xa nhau quá nhiều
Vậy mà giận chẳng bao nhiêu
Nhớ nhau nhiều quá chắc yêu mất rồi...

#20

Thương anh đành ném biển sâu
Thấy biển đục ngầu xót dạ vớt lên
Gửi tim cho bọn kèn kèn
Sợ không nguyên vẹn lại rên xiết đòi
Thương anh xé toạc áo đôi
Chẳng rành may vá nên thôi không làm
Thương anh muốn đập gãy đàn

Nhớ là gỗ quý sợ hoang phí tiền
Thương anh mà sợ mình điên
Tại anh quá lặng như thiên tĩnh sâu
Thương anh chẳng biết để đâu
Để trong hốc mắt, lâu lâu khóc hoài...
Thương anh chẳng biết ngày mai
Thương anh chẳng biết, mình sai
chỗ nào...

#21

Yêu một ai, là do ta tự chọn
Đừng đòi hỏi gì, sao không nhận được nhiều hơn.
Đừng trách thân, đừng khóc, đừng tủi hờn
Yêu một ai, đều là do mình chọn.
Đã có những con đường sáng hơn
Với hoa hồng và kẹo ngọt
Đã có chăn ấm nệm êm, có kẻ rước người hầu
Vậy mà bỏ tất cả lại phía sau?
Vì yêu một người – đều là do mình chọn!
Chẳng ai bắt hy sinh, chẳng ai kẻ dao nhọn
Yêu một người đi. Rồi sẽ hiểu tại sao.

Chương 2. Hình như ai cũng cô đơn

Khi người lớn cô đơn ở thành phố không trẻ mà cũng chẳng già này, họ ném mình vào guồng quay tất bật của hợp hành, tiền nong, công việc, kinh nghiệm, hoài bão, bất an, deadline, gia đình và những ngày tâm trạng tụt dốc đến thê thảm. Khi người lớn cô đơn, họ không có đủ thời gian để biết rằng giữa muôn ngàn mối quan tâm suýt thật, họ chỉ có một mình để quá chơi vui khi đối diện cùng câu hỏi “Ta là gì của nhau?”

Khi người lớn cô đơn, rượu cũng chẳng còn ngọt như xưa nữa. Khung ảnh về một gia đình của tương lai cũng mục rữa nhường chỗ cho những con domino đổ mãi không ngừng.

Người lớn cô đơn cười giống nhau, chảy nước mắt nhanh giống nhau, và khô đi cũng rất mau...

#1

Thế này nhé, con người dễ cô đơn
Nhất là giữa tám triệu người ồn ã
Ừ đúng đấy, Sài Gòn nhiều tất tả
Chẳng tìm nổi một ai, muôn sậy tóc cho mình...

#2

Sài Gòn, chờ chầm hỏi

Chỗ em ngồi dùng trà
Có cô gái đánh piano đang chơi bài Forever anh ạ.
Sao bài hát này mênh mông quá!
“Would you wait for me, forever?”
Anh có chờ như em đã chờ?
Chờ từ kiếp này qua kiếp khác?
Như ngài Trịnh
Chờ Ngô Vũ Dao Ánh,
Qua hết đời còn lạc
Chờ đến ngày, ta thôi hết cơn mơ.

Bỗng lúc này
Em muốn viết một lá thơ
Khởi đầu là
“Sài Gòn,
chờ chầm hỏi”

Mà em không vội đâu
Không vội...

Em chờ anh
không biết đến bao giờ...

#3

Thành phố Cô Đơn

Em cần gì nhiều một chữ yêu

Chỉ cần anh đừng đi đâu khỏi thành phố cô đơn mình đang sống
Cái tin nhắn hôm qua còn nhiều chỗ trống
Em soạn cả trăm lần
Nhưng vẫn chưa send...

Anh nghĩ bức tranh mình, có màu đen
Em thấy, nó là cả bảng màu xáo trộn.
Yêu ghét buồn thương, gần nhau, rồi chạy trốn
Tiếc là đi một quãng dài

Chỉ để xét tội nhau

Những chuyện kỳ quặc đã khiến em đau
Quán rượu em thích không còn quan trọng nữa
Em đổi sang một nơi rộng cửa
Cái chỗ cuối phòng, luôn thiếu đi một người ngồi

Nhưng ít ra...

Cái chỗ luôn vắng khách ấy có cái để yêu đời

Đó là cỏ cây và bánh táo...

Hình như ngoài cửa sổ thu về, nhắc chúng ta khoác áo

Ấm áp rồi

Sẽ bớt cô đơn.

#4

Một đôi lần,
Trên chuyến đời xuôi ngược
Tự hỏi lòng “Chúng ta có vui không?”
Nụ cười rơi đẹp như chiều buông nắng
Cũng buồn như hoàng hôn rũ não lòng?

Ngày hôm qua
Áo anh còn thơm phức

Vòng tay nàng
Ôm mãi ở sau lưng
Ngày hôm nay
Thì ra là không thực
Chuyện tình yêu
Năm mãi ở lưng chừng?

#5

Bầy quạ

Tan tâm.

Đèn tắt.

Đạo diễn hô “Cắt”

Và bọn tôi mềm nhũn ra về.

Một ngày mai nữa sẽ dài lê thê

Cười nói

Cùng máy quay

Tiếng hò reo

Những trò chơi

Kéo dài tới

0 giờ sáng!

Tan ca.

Ra về khi sức cạn...

Gió ngoài trời heo hắt

vỗ về da

Sao tròn trong mây

Im ắng chôn ngân hà
Thế nên tìm mãi
Tôi vẫn thấy mình trơ trọi.
Cũng vài lời hỏi thăm
“Hôm nay thế nào?
Ồ! Mệt mỏi?
Hãy nghỉ ngơi đi
Đó là thứ bạn cần!”
Những cuộc hội thoại đều như cân
Cũng giống như Bụt hiện ra
“Này!
Vì sao con khóc?
Ta đã biết rằng con khó nhọc

Ráng chịu nhen con
Giờ ta phải... Đi đây!”
Hi hi...
Cuộc sống thế mà hay
Trong nỗi cô đơn
Ta thấy mình mạnh mẽ
Trong giấc mơ quạnh quẽ
Ta vẫn hô hào
Thắp hết nến lên nào!
Một ngày thật chẳng ra làm sao
Xin chào, bạn khỏe chứ “Kafka?
Lolita, Totoro, Spunik sweetheart” [3](#)?
Miss Saeki. Tim tôi đang trở nên
nhạt nhạt

Những trang sách yêu

Chông chơ nằm trong xó
Chờ thời
Như chờ chủ nhân mở ra
Một thế giới chơi vơi

Thế giới của an nhiên
Nhưng đồng thời bất hạnh
Một thế giới mà tình yêu
nguội lạnh
Đã dẫn đường

Cho bây quạ cô đơn.

#6

Mưa, lại mưa

“Trời mưa quá anh ơi

Bài ca

Ướt mát rồi còn đâu?” [4](#)

Mưa xanh

trên mái đầu

Anh chẳng thèm che chắn...

Cuộc đời này đã lạnh

Sững ướt đã từ lâu

Người ta thương mến nhau

Rồi đi...

như mưa ấy!

Phố Minh Khai vẫn vậy
Hoa điệp rã trong mưa

Nỗi nhớ của ngày xưa
Cũng theo hoa tan nát!

Thôi anh.

Tình đã cạn

Như nước mắt đổ đi

Đôi khi, chẳng nghĩ gì

Chỉ là...

Mưa ác thế!

7

Chiếc đồng hồ ngừng chạy

Ở Bene 5 có một cái đồng hồ

Người ta gọi nó là

“Đồng hồ ngừng chạy”

Luôn mãi mãi chỉ dừng giây phút ấy

Với lời chúc “Hãy hạnh phúc mãi

Với những gì bạn đang làm”

Tự bản thân mình

Tôi cũng có chút tham lam

Mong lòng mình

Có chiếc đồng hồ y như vậy

Để quay trở về tháng Mười năm ấy

Khoảnh khắc cùng anh ngồi lại bên hồ.

Không còn ý thức được bên ngoài bão đang to

Không còn biết được cây bên đường đang đổ

Tất cả chỉ là cơn mưa nhỏ

Trên má em, nước mắt cứ tuôn tràn...

Cuốn sách đời buộc ta phải sang trang
Và chiếc đồng hồ Bene cũng không hề tồn tại
Bởi đâu có điều gì là mãi mãi

#8

Vẽ

Em vẽ một nụ cười
Sao nụ cười héo hắt
Em vẽ những gương mặt
Chúng na ná giống nhau

Em vẽ những nỗi đau
Bỗng chúng thành hiện thực
Tay em vấy bản mực
Lem luóc những hình thù
Ám ảnh một mùa thu
Một ngày anh biến mất!

#9

Ở chỗ anh
Trời có mưa không?
Trước vườn em
Nước trút nhiều lắm đấy.
Mấy giàn hoa

Vẫn nặng nề như vậy
Nở căng tràn như chùng uống
cạn sương...
Em sợ trời mưa.
Anh lạc lối giữa đường
Sợ mấy tay dở hơi lại băng ngang
tùy tiện
Em sợ ướt áo anh
Khi nước dâng như biển
Sợ anh chạnh lòng
Nhớ hơi ấm ngày xưa...
Tháng Sáu vậy đó anh
Trời cứ trút nước bừa

Làm chẳng khi nào
Nỗi nhớ
Hong khô kịp
Những chiếc ô quen lẻ loi
Những bước chân cùng nhịp.
Giờ cũng bán khoán hoài
Ô nhỏ xíu
Liệu che đủ hai người?
Ôi tháng Sáu
Mọi thứ thật buồn cười
Mùa thì nóng
Mà thật ra cũng lạnh!

#10

Chỉ sự im lặng trả lời tôi
Chỉ sự lặng im là thấu hiểu
Sự tĩnh yên, nhẹ nhàng như tơ liễu
Giống ánh trăng, cô độc đến thẹn thùng
Rồi cứ thế, vô hình trung
Ta chấp nhận thế giới trong câm lặng
Bỏ qua hết cái gì là đen trắng
Khi quạt trần quay, gió cũng đã đổi chiều
Trong mỗi chúng ta, lòng đã chết ít nhiều...

#11

Tôi nay tôi có hỏi
Ngôi sao ở trên trời
“Người yêu tôi đâu nhỉ?”
Sao nhìn tôi mỉm cười...
Tôi mắt tròn không hiểu
Hỏi thêm quyển sổ xanh
Anh tặng tôi ngày ấy
“Anh có đang yên lành?”

Quyển sổ im thin thít
Trên kệ sách lạnh lùng
Tôi thấp thêm ngọn nến
Rồi suy nghĩ lung tung

Người yêu tôi đâu nhỉ?
Đang ngắm sao trên trời?

Đang vui đầu phờ phạc
Xoay vùn với cuộc chơi?

Người yêu nơi đâu ấy
Nhớ vũng bước anh nha
Cái ngày mình gặp gỡ
Mọi thứ sẽ ổn mà...

#12

Mấy hôm nay thành phố đang diễn tập
Đúng 0 giờ, rào chắn đủ lối đi
Taxi nhẹ ga, nhích chậm rì...
Là vậy đấy, trong lòng em chẳng vội!

Người ta nói trong đường đời muôn lối
Không chôn vè,
lang thang đâu đó
Cũng vậy thôi!

#13

Bốn giờ chiều nơi công trường vẫn mở
Nắng buông dần và thu chẳng buồn qua
Tháng Mười một vừa đến đã thấy xa
Mấy mùa sau, liệu còn nhau ở đó?

Em vẫn ngồi, bên ban công nho nhỏ
Trương tư về chẳng một cái tên nào
Anh ơi 60 năm có là bao
Em vẫn ở đây? Còn anh đi đâu thế?

#14

Ngã rẽ

Đó có gọi là ngã rẽ không
Hay những lựa chọn cho cùng
một đích đến?
Để em hoài nghi, rồi ren chùng mỗi mệ
Cái đang kiếm tìm, tay nắm rõ từ lâu?
Hãy im lặng, nhắm mắt, thở thật sâu!
Để chân dường như không chạm đất nữa
Nghe linh hồn sống dậy từ mục rữa
Thấp nèn lướt nhẹ qua, căn phòng
của đời gian

Em hiểu rõ mình đến tận tâm can
Vậy đừng vờ như “Tôi cần một hướng dẫn”
Đừng nguy trang “sự thật” cho “tàn nhẫn”
Đừng cố bước qua ranh giới của bản thân.

Hãy mang về những khoảnh khắc nhẹ tâng
Lòng thanh thản thả nụ cười vào gió
Ai đã đi, tức đã từng ở đó
Quá khứ không là chiếc đệm êm ái của hôm nay.
Em thức dậy đi, đừng mãi ngủ say...

#15

Anh bảo anh cần một chuyến đi
Cho những yêu thương trong ta trở lại

Ta quên rồi những nông nản hoang dại
Tình yêu nào là bài học,
quên mất rồi lại giờ vỡ ê a?

Em quen rồi những chuyến đi xa
Hành trang nhỏ còn bóng hình ai đó
Anh quen rồi một mình căn phòng nhỏ
Đón em về cùng những mệt mỏi liên miên

Tình yêu ấm-lạnh, buồn-vui lẽ hiển nhiên
Nhưng đi được đến đâu nào tới phiên ta quyết định
Hãy để tình yêu là trang sách ngỏ
Mà mỗi người tự chọn kết thúc cho mình.

#16

Hôm nay em yêu đi...
Tưởng chừng như khép hờ mi là ngủ mất
Nói cười nhiều rồi, để quên đời chật vật
Đứng nhiều giờ đồng hồ trên cao gót
Đến phút cuối, mới biết chân đau
Em tưởng mình và sức khỏe yêu nhau
Nên bạn ấy sẽ không bao giờ rời bỏ
Nhưng ai mà biết khi dồn vào trong xó
Chỉ còn em một mình, thoi thóp tưởng sắp nôn
Lúc yêu đi, em cần một chiếc ôm
Vỗ vỗ lưng bảo rằng “Này, sao đây”?

Đời thăng thang, từ từ thôi đừng chạy
Ai biết té ngã rồi, có được đỡ lên đâu?
Ngồi lại xuống đây thôi, bên cạnh vẫn có nhau

Tách trà nóng mật ong, vẫn chờ em
về đây...

Từ từ thôi, em ơi, đừng nhanh vậy
Chiếc đồng hồ suýt nữa, đã gãy kim...

Và cuối cùng, em chỉ có lặng yên...

Em em ơi, từ từ thôi, đừng chạy...

#17

Người lớn chúng ta sao mà ai cũng bận!

Bận làm đẹp
Họp hành
ký họp đồng,
Bận chuyên tiền
kiểm tra mail
lên ý tưởng,
Bận thảo mai
Bận đưa đẩy
Hóng thành công...

Thoi một chút thì dành cho nhà cửa
Bận giặt đồ, rửa chén, tắm cho mèo
Giữ giường xong

Đến phân đi đồ rác
Phát hiện ra, nhà tắm giống...
chuồng heo
Thế là lại loay hoay chùi-chà-cọ.
Nhìn đồng hồ: 24 tiếng hét vèo!
Bản thân lo chưa xong
Đâu có rảnh!

Nhấn tin nói nhớ một người nào
Người lớn chúng ta thiệt quá bận
Muốn yêu!
Chờ dịp
Chứ làm sao!

#18

Chờ anh heo hút biển xanh
Chờ anh đến lá lìa cành vẫn xa
Chờ anh chờ mãi hôm qua
Chờ tương lai đến ấy mà chưa xong
Chờ anh vì ngõ nắng hồng
Ai ngờ mưa mãi cánh đồng chơi vơi
Thì ra sao ở trên trời
Sét thì mau đến nhưng ròi cũng nhanh
Thì ra trong cõi ngũ hành
Anh thì tương khắc
Em đành tương tư.
À thì ra thế đấy chừ
Cuội buồn bên gốc đa từ nghìn năm.
Thôi anh đừng có hỏi thăm
Thỏ cô đơn với trăng rằm cũng quen...

#19

Mọi thứ thật
bình thường

Như chưa từng có ai chiếm hết bàn laptop
Như chưa từng có người mỗi ngày cắt tim nên
Như chưa từng có bóng người đi

Mưa vẫn rơi như chưa từng biết thiên di
Và kia nữa trong góc phòng rất nhỏ
Đôi giày bị bỏ rơi như chưa từng có
Tủ quần áo nay rộng thênh thang

Mọi thứ dù sao cũng thật ngỡ ngàng
Trong tim em, hình như anh còn ở lại?

[13.6.2013]

#20

Nhắc

Khi anh nhớ về em
Hãy nhớ về son đỏ
Tóc xõa vai bỏ ngõ
Mắt nhàn nhạt nâu trong
Anh phải nhớ nghe không
Em đẹp tươi thời trẻ
Nhớ giọng cười nắc nẻ
Hay trêu chọc bông đùa
Kể cả khi già nua
Anh cũng đừng quên đây
Lòng em luôn là vậy

Em. Là một kẻ điên!
Điều này anh được nhớ
Yêu thương nhiều úp mở
Đến-đi-ở-đến-đi

Anh đừng có quên đi
Môi em ngọt biết mấy
Vòng tay ôm chặt vậy
Mắt ướt lúc chia ly

Rồi anh có ra đi
Hãy nhớ về điều ấy
Đời vẫn vô tình vậy
Em nhắc để anh quên...

#21

Nếu tôi là một người đàn ông
Tôi sẽ nói “Anh thích trái tim em” thay vì “Gợi cảm quá”
Khi cô ấy bảo “Em ổn, không sao cả...”
Đó là lúc tôi cần đặt câu hỏi “Thật không?”
Nếu tôi là một người đàn ông
Vốn yêu thương người đàn bà của mình thật sự
Những lúc cô ấy cảm thấy mình do dự
Tôi sẽ không chỉ đường, mà chỉ sẽ lặng im
Những lúc cô bảo “Em rất sợ màn đêm”
Tôi sẽ hiểu là “Em cần anh ở đó”

Cả những hôm trời Sài Gòn trở gió
Tôi không tiếc 350 đồng để nhắn “giữ sức khỏe em”
Khi cô say khướt nước mắt lem nhem...
Tôi sẽ nhẹ nhàng “Rồi mọi thứ cũng sẽ qua, cô gái ạ”
Khi mua một bó hồng, tôi không cần mặc cả
Vì biết nàng xứng đáng hơn thế gấp nhiều lần
Khi cô ấy bảo “Anh giống một người bạn thân”
Tôi sẽ lấy làm vui vì điều đó chẳng khác nào “tri kỷ”.
Khi cô ấy cần phân tích về lý trí
Tôi sẽ mỉm cười “Hãy nghe theo tiếng gọi trái tim em”
Nếu tôi là một người đàn ông
Tôi sẽ làm cho em khóc!
Nhưng khóc vì hạnh phúc và sung sướng
Không phải bởi những dối trá lọc lừa
Và tất nhiên, tôi chẳng thể là một người đàn ông!
Nên suốt ngày cứ làm thơ vu vơ mãi...

#22

Xa hơn vì sao. Cao hơn tinh tú
Từ đâu hỏi những thiên thần ban cho mình giấc ngủ?
Từ đâu vậy trẻ con, được gieo xuống cuộc đời?
Đi đâu rồi những cuộc chơi?
Mới thấy bạn mình cười, sao giờ tan biến cả
Không trách được bao thời gian mạnh quá
Chưa ai kịp xây, gió đã cuốn rồi

Thôi cứ thuận buồm, mà cứ trôi
Nắm chặt tay được ai, thì cứ giữ
Cậu ở lại, không đi đâu nữa chứ?
Đêm Giao thừa có nửa khắc mà thôi...

#23

Cốc cốc!
Ngây thơ ơi

Em còn ở đó không?

Tháng Năm
Trời dầm mưa
Tí tách như bong bóng
Dậy đi em
Ra đây chơi
Đừng mãi trốn trong phòng!

Ngây thơ ơi
Hoa rụng trắng ngoài vườn sao đẹp thế
Gió mát rượi
Và chiều nắng rất trong

Ngây thơ ơi mùa này
Hoa chò chín
Rơi đầy đường
Đẹp như tuyết mùa đông!

Em thức dậy đi đừng ngủ nữa
Mùa hè thơm như những cánh sen hồng
Gấp chần tồn thương cất vào ngăn ký ức

Dậy nhìn xem:

Sau mưa, lấp lánh cầu vồng!

#24

Thức sáng nay, thấy chỉ còn vỏ rỗng.

Nhìn trong gương

Ồn trời! Tóc chưa bạc sợi nào.

Những phức cảm bông bênh mắc vào đu quay cao

Ném ta trên mét thứ 30 rồi giam luôn ở đó

Từ trên cao ta thấy căn hộ nhỏ

Với chính mình, loay hoay thắt nút cô đơn...

#25

Trống trải

Cuộc đời có bao lâu

Sao mà anh đi mãi

Bàn tay em trống trải

Cứ hết nắm rồi buông

Chẳng thừa nhận mình buồn

Chỉ là... chờ thêm tí

Chờ cho anh biết quý

Những giây phút bên nhau

Chờ cho thấy em đau

Mỗi lần anh lỗi hẹn

Nấu com rồi rửa chén

Tưởng tượng anh ăn cùng

Nói chuyện cứ thẹn thùng
Tưởng có người đối diện
Xa như thuyền đợi biển
Lạnh như rét nàng Bân
Đông đã đến mấy lần
Mà sao anh đi mãi?

#26

**Cho ngày em gái lấy chồng
Àu ơ ví dầu...**

Chiều chiều quạ nói với diều
Ở trong đám thóc có nhiều gà con
Đông vàng lúa đã chín giòn
Tuổi thơ xa mẹ biết còn chờ che?
Mình ơi em nói mình nghe
Khế đương mùa rụng sau hè chờ anh
Rau đắng ngoài giậu nấu canh
Khổ qua, điên điển trĩu cành chơi vơi
Thanh minh trong tiết tốt trời

Mình đi tảo mộ, sương rơi giữa đồng
Chùm ruột trở trái thơm bông
Bậu đi lấy chồng qua biết chờ ai?
Tuổi thanh xuân chỉ lai rai
Cô ba đặng gả, cô hai ế chồng...
Àu ơ lúa trở đòng đòng
Àu ơ một kiếp dò không một mình...

#27

Dỗ anh

Hôm nay anh buồn lắm phải không?
Anh đừng bảo không sao, rồi im lặng...
Em hiểu mà,
Đâu phải lúc nào trời cũng nắng
Chuyện bão dông vẫn ập đến bất ngờ!
Em quên mình đã xa quá tuổi thơ
Để miễn nhiễm với âu lo lặn đạn
Nhìn anh buồn, em trách mình vô tận
Chẳng thể ôm anh, thương tay nắm thật lâu
Chẳng thể gửi lên trán chiếc hôn sâu
Cũng không nằm cạnh bên, lắng nghe từng trăn trở
Em trách đời, nhiều khi biên kịch dở
Lẽ ra đoạn phim này, nên được ở cạnh nhau...
Em mong anh, an lạc chẳng u sầu
Nếu chẳng kịp bung dù, mình ướt cùng nhau nhé!
Như cỏ dại ướp sương thêm mạnh mẽ
Anh ơi hãy cứ buồn, rồi mai sẽ nắng lên!

#28

Tháng Sáu về rồi đây
Bao giờ anh trở lại?
Sài Gòn mưa rơi mãi
Trà gạo cũng nguội rồi
Đường trơn trượt lá trôi
Lau sạch luôn ký ức

Những nỗi buồn trên ngực
Cũng đã bớt nhói đau

Mình còn nhớ thương nhau...
Hay đã cùng người khác?
Là màu mưa nhàn nhạt
Hay thành phố vô tình
Những tri kỷ lặng thinh
Quay lưng thành người lạ
Con đường còn dài quá
Mà mình đã lạc nhau
Tháng Sáu đã đến lâu
Bao giờ anh trở lại...?

#29

Đừng dạy tôi cách phải vui lên
Vì tôi biết buồn đau có giá trị riêng của nó
Dẫu khô héo đi như cành cây ngọn cỏ
Tôi sẽ tự mình trải nghiệm cảm giác được đâm sương!

Chương 3. Vết thương lòng

Có đôi lần, tôi suýt tin tình yêu là có thực. Thực đến nỗi tưởng chừng có thể ngửi thấy mùi, nếm được vị. Tôi đã tin là tình yêu nó có mùi như tinh dầu chanh gừng, mùi bánh quy bơ giòn, mùi rượu vang, hoa hồng trộn vào nhau, cả mùi nước hoa trên cổ anh ta đang lan tỏa trong không gian nhỏ ấm theo từng nhịp đập của huyết mạch... Khi những thứ đó không còn nữa, tinh dầu thơm lạnh dần theo nến tắt, bánh quy chỉ còn vụn và hoa hồng héo tàn. Tôi đã tin rằng tình yêu vẫn không mất đi, nó lại chuyển hóa sang một khoảnh khắc khác, tồn tại cùng hương vị khác. Có khi là vị của biển, mùi của cao nguyên nơi chúng tôi đã đi qua, vị mặn chua chát của nước mắt... Cũng có khi là tình yêu không có thực. Có lẽ đa số chúng ta chỉ bị lừa với cảm giác dễ chịu của những trái oliu, rượu vang, socola và hoa hồng mang lại...

3-3-2014

#1

Vờ vệt cả

Giả vờ như chẳng có gì xảy ra
Vờ như chưa có lỗ hồng nào trên ngực
Vờ như chẳng có ai trong tiềm thức

Đề mong rằng năm tháng sẽ làm quên
Vờ như những nỗi buồn, chẳng có tên
Chỉ tại hôm nay, trời bỗng mưa thôi nhỉ?
Hay đổ lỗi cho bài hát xưa bi lụy
Bỗng vô tình phát lại những bơ vơ

Giả vờ như có ai đó để chờ
Có một ai để cầm tay run rẩy
Để mình buồn rồi người ta trông thấy
Rồi lại vờ, trong bất giác, ôm nhau...

Ôi dào! Vờ vọt ấy! Chẳng thật đâu
Cái thứ tình yêu,
Nó chết nhanh lắm đấy
Nên hãy vờ
Đừng để ai trông thấy
Đừng nói yêu
Quá sớm, quá nhiều.

#2

Kẻ thất tình

Trong những bộ phim em xem
Kẻ thất tình sẽ ngồi trong bar và uống rượu
Kẻ thất tình sẽ hút thuốc vù vù
Sẽ phóng xe như điên với nước mắt rơi lã chã...
Ồ! Sửa lại một chút để bớt bi quan quá
Kẻ thất tình thời này sẽ viết lách làm vui

Sẽ bồi đắp thời gian bằng những giấc ngủ vùi

Sẽ chúc phúc cho người cũ luôn hạnh phúc

Sẽ đến quán Mexico và gọi món Nachos

Với xốt bơ cho giống nhân vật Gru [6](#)

Kẻ thất tình sẽ lại vi vu

Vác ba lô đến chân trời góc bể

Sẽ đối xử tốt với những người tử tế

Sẽ nghiền ngẫm thêm về hai chữ “chân thành”

Sẽ không ép vết thương phục

hồi nhanh

Sẽ không gọi tên những gì là giả dối

Sẽ rất cần cuộc vui thêm gấp bội

Sẽ yêu lắm cuộc đời vào mỗi sớm mai

Hôn rất nhẹ, cảm ơn cỗ quan tài

Tại sao không, sống đời ta lần nữa?

#3

Ngay lúc này đây, ngay lúc này

Tôi cảm thấy con nhện giăng tơ cười khùng khục

Người đàn bà trần truồng cầm cốc nước đỏ đi

Những người phụ nữ đeo vòng nguyệt quế nắm tay nhau nhảy múa

Nước ấm cháy bỏng da xát nát

trái tim mình

Tôi nghe cặp song sinh đứng

lặng thinh

Kẻ bảo “dừng lại đi”
Người nói “đồ đáng kiếp”
Tôi thấy mình lem luốc trong xó bếp
Mang một chiếc tạp dề bị nhàu nát
bởi thời gian
Tôi thấy một con gấu nhỏ hoang mang
Bị vút dưới chân giường như chưa từng được âu yếm
Thấy cả những người đàn ông cầm kiếm
Xoay lưng đi giữa ba chiếc cốc đồ rồi
Tôi thấy mình đi lạc giữa cuộc đời
Bỗng lau nước mắt như Tình Yêu
chưa hề chết.

#4

Anh không biết đâu

Không phải cái gì anh cũng
biết đâu!
Ví như là hộp đen, màu cam đáy!
Và tình yêu trong ngực anh
cũng vậy
Trông thế mà...
Không phải là thế đâu!
Sự im lặng của tôi,
Có thể sâu
Là nát tan
Cũng có khi

Là đọi.

Cái lặng lẽ của anh
Là không nghĩ ngợi

Là vô tâm
Là tàn nhẫn
Có khi?

Anh cho rằng
Tình yêu chẳng có gì
Ngoài những vọng danh
Mà tay người không bắt được?

Nhưng
Điều anh không biết
(Át chủ bài ván cược)

Vẫn chưa ra
Câu hỏi vẫn ẩn mình

Có thể rằng
Một ngày chưa chắc bắt đầu lúc bình minh
Mà có thể: Đã từ khi trăng ló dạng

Ô kìa anh
Tàn đêm
Trời sắp sáng.

Anh đi đi
Để bắt kịp chuyến tàu
Đừng nhìn lại!
Anh!
Hãy đi mau!

Nhanh kịp đến
Nơi anh
đang chờ đợi...

#5

Củ khô

Người ta nói anh ta
Chẳng yêu thương gì nữa...

Một niềm tin mục rữa
Khô quắt tựa củ khô
Những vò vập đồ xô
Chăn màn và giường chiếu
Nhắm mắt nhưng anh hiểu

Tình yêu chết từ từ...

Tình yêu chết riêng tư
Chỉ một mình anh hiểu

Hút sâu thêm một điếu
Thơm khói dịu, tim tàn

Anh nói “đã vội vàng
Đặt tim nhầm sai chỗ”

Cô cãi chày cãi cối
Rằng: “Đã rất yêu anh”
Rồi nước mắt rơi nhanh
Anh chẳng còn tin nữa...
Với con tim mục rữa

Anh liệm nó xuống mồ
Tình yêu là củi khô
Vậy thì ta mang đốt!
Ta đốt những cơn sốt
Hành ta nhớ đêm ngày
Ta đốt những mê say
Dày vò ta từng ấy!
Tro tàn ta đem vẩy
Trên chôn gặp lần đầu
Tình yêu đến từ đâu
Hãy trở về nơi đây!

#6

Cảm xúc của hôm qua
Còn dạt dào biển cả
Chỉ lặng im mấy lần
Đã lụi tàn toi tả.

#7

Một người đàn ông có phải
là món quà không?
Ồ có chứ!
Tùy vào người nhận nó
Là gỗ tùng hay chỉ hàng rom cỏ
Cũng còn tùy lớp mặt nạ cỡ nào.
Có bao giờ bạn thắc mắc tại sao

Điện thoại anh ta lại luôn
change password?
Tại sao khi đi ăn
Lại luôn tay cười cợt
Cùng chiếc điện thoại xinh
Và vờ như
Việc đọc tin thú vị lắm không bằng?

Chẳng dễ gì
Một người nhận mình lãng nhãng
Tự thú khai
“Danh sách flirting nhiều vô tận”
Khả năng sắp lịch
Đề lovers không giận
Thuộc hàng siêu sao
(Hắn không phải dạng vừa)
Thế đây các cô
Kẻ đang cầm چرا
Cũng có thể sẽ giết cô
Bất kỳ khi nào đấy!

#8

Anh đang yêu ai?

Anh đang yêu ai?
Anh có khỏe không?
Những khi buồn có đi đâu xa nữa?

Hôm nay em nghe nhạc uống bia
Chống cảm nhìn qua cửa

Thấy cửa hiệu sáng đèn
Hai đứa vẫn hẹn hò
Hồi xưa hồi xưa...

Tay anh rất to
Một bàn tay áp lên mặt em
Đủ ấm! Đủ vừa!

Ồ ngày xưa
Màn đêm dài thăm thẳm
Mong đến sáng sáu giờ
Được gặp anh!

Giờ anh ở đâu?
Đang yêu ai?
Có hay mùa hè chùng trợt qua khe cửa
Bản acoustic ngày xưa
Không ngọt nữa
Mà chỉ còn
Mùi bia đắng nhẫn thôi!

Thôi kệ, không sao
Chúc anh vui
Nếu có ghé qua đây
Xin đừng ngồi ghé cũ!

#9

Bạn

Chẳng cần phải xin lỗi đâu anh
Em biết anh bận

Ừ! Thì em cũng thể
Một ngày 24 giờ
3s? Anh không thể!
Gửi cho em
Một miếng hỏi thăm nào.

Anh bận lắm!
Hợp đồng đã chất cao
Tiền công nợ
Còn phải đòi trước Tết
Tiệc tất niên
Gái xinh
Rượu bia
Ồi! Công việc!

Nói chung là
Anh bận lắm em ơi!

Chờ anh nhé
Trong suốt cả một đời
Biết đâu có lúc nào
Bỗng nhiên anh hết bận.

Chợt nhớ ra
Thì ra ta bất cẩn
Để hoa ly
Héo nát
Mấy năm rồi.

Chợt nhận ra đời bạc trắng như vôi
Nhà em cũng
Chẳng còn trong phố nhỏ

Mọi thứ đã đi
Chẳng còn gì ở đó
VẬY NHA ANH
Mr. BẠN SUỐT ĐỜI.

#10

DẶN ANH, KỂ SẮP ĐI XA

Sau này, trên bước đường anh đi
Người thú vị hơn em thì không thiếu
Người trẻ đẹp hơn, cũng nhiều ôi triệu triệu
Người ngọt ngào hơn, lại có đến vô vàn
Cuộc đời như một quyển sách dày luôn lật sang trang
Đừng để ký ức thiếu nhau là những tờ giấy trắng
Anh hãy vẽ thêm những trái tim may mắn
Những ngón tay siết chặt lấy nhau
Những ngọn sóng đẹp xinh ve vuốt thân tàu
Những chuyến đi vẫn vui, dẫu không còn nhau ở đó.

Vì 60 năm cuộc đời 60 năm ở trọ
Ngài Trịnh bảo rằng, ta cũng sớm trở về cát bụi thôi
Nên mỗi sớm mai, thức dậy chôn xa xôi
Chúng ta còn nhau, hay thức dậy cùng ai khác
Thì anh vẫn xứng đáng sống vui, hát ca vang hoan lạc
Cảm ơn cuộc đời, vì vẫn nhớ tên nhau.
Anh ơi mãi mãi chẳng là bao lâu
60 năm gợn gàng trong nháy mắt
Không cần bên nhau,
Nhưng hãy bình yên từng khoảnh khắc.

Nghe anh...

#11

Tôi+Tôi= Chúng ta?

Có những điều anh chưa bao giờ biết
Như điều mạnh mẽ nhất em làm,
là đã đẩy anh ra xa!
Đó không hẳn là tốt cho chúng ta
hay để nguy hiểm cho cái tôi em ích kỷ
Chỉ đơn giản, dân số trên đời hơn vài tỷ
Mất một người không đáng như em
Kẻ khác sẽ thế ngay!
Đơn giản: tình yêu là trò thử vận may

Duyên số của anh – em kéo dẫn thế nào thì sẽ đứt?
Những niềm vui có phải là không đứt?
Hay nỗi buồn/đau cho lắm! Cũng có giới hạn thôi?
Nào kết nối nồng nàn của nhịp đập, đôi môi...
Nhắm mắt rồi, mở mắt ra... Lại mất!
Đằng trước sự ngọt ngào, cũng có vài góc khuất
Từ “Chúng ta” là hai nửa từ “Tôi”
Tách nhau ra, cũng có nghĩa đấy thôi...
Chúc anh vui, về sau, em cũng vậy!

#12

Một lần sống với cảm xúc của mình được không?
Một lần nói “Chuyện mình làm sao thế?”

Chuyện mình yêu nhau, là không dễ!
Sao chuyện xa nhau, cũng chẳng khó khăn gì?

Tại sao nói bỏ, là bước đi?
Tại sao không nhớ môi em từng ngọt lịm
Tại sao đưa cô ấy đi em đang tìm kiếm?
Tại sao lại nói yêu quá đôi nhẹ nhàng?

Tại sao cười, tại sao lại hát vang?
Chỉ vì ta xa nhau là một điều may nhỉ?
Là bởi vì anh không còn trân quý
Chỉ một điều, dấu thật nhỏ về em?

#13

Anh có biết trống rỗng là gì không?
Là cánh cửa mở toang
Mà tâm hồn ta chả có gì trong đó!
Một câu chuyện cười,
Chỉ là vui ngắn – nhỏ
Sau đó là những khoảng trống
rất rất dài...
Hãy giải thích xem “Ta là ai?”

Tại sao?
Sống để nhau vui – để rồi cười một nửa?
Ta nhìn trong gương thấy mắt mình chan chứa
Vừa trao đến tay người vút vội đi rồi?

Vậy thì thôi! Chỉ thế thôi.

Chỉ trách bản thân mình không thể hơn được nữa
Em không thể tự đốt diêm đánh lửa
Đề gió lạnh anh, thổi vụn tất từng que
Rạn vỡ mắt rồi tim em!
Bóng rít mắt cay xè
Anh hãy đi đi.
Kéo chần, em thiếp ngủ...

#14

Chỉ tay sáu tháng một lần thay.
Cái áo mặc mấy lần là cũ.
Trái tim của chúng ta, đừng nghĩ sẽ chân tình thiên trường địa cửu
như tiểu thuyết vẫn bàn
Sáu tháng tánh nét lại sang trang
Cũng tùy thuộc vào môi trường, người tiếp xúc.
Gỗ để ngoài mưa vài lần là mục
Sắt thép ngoài trời
Không gì cũng gãy mòn

Chẳng lòng dạ ai là thực sự sắt son
Đừng! Đừng bao giờ hỏi “Anh sẽ bên em mãi chứ?”
Những bức ảnh quý mà tôi đã giữ
Mấy năm sau biết đâu chỉ còn đồng tro tàn.
Hoa sử quân tử sáng sáng nở trên giàn
Vài tuần chẳng tưới sẽ thành rác trên bờ giậu...
Nên.
Những gì hôm nay còn là yêu dấu

Tôi sẽ cố giữ gìn không để phải chia ly!

#15

Em lại làm thơ

Em thích làm thơ

Dù thơ của em ít ai thềm đọc, cũng ít ai thềm hiểu

Nhưng em viết ra

Kiều kiêu là

giữ lại lúc em còn nghĩ về anh đấy.

Tính tang... tình tang...

tình tính...

Trưa lặng thinh

Em có nghe

tiếng nhạc

Từng nốt vui tí tách rớt đầy ly

Những nốt buồn

nổi nhớ

chẳng ra gì

Cũng tí tách loang dần vào

ký ức...

Em soi vào trí nhớ của mình

Tệ thật!

Em không nhớ mắt anh màu gì nữa...

Em không nhớ

Cả những lời anh hứa

Sao nhớ được tình yêu ta

Từng có

màu gì?

Tang tính tính tình tang...

“Đưa em đi nhé em cần

bờ vai anh

Rất rộng”

Đưa em đi

Mà anh nhi... Đi đâu?

Tương lai là những loang lổ

Không màu

Quá khứ là

Qua gió lạnh mùa đông trơ trọi

Mùa xuân đến em nép mình chờ

Cô đơn dưới nắng

Chẳng bờ vai để nép

Lúc em cần, anh có ở đó không?

Tương lai là những câu hỏi trống không?

Được?

Có?

Tin?

Chán?

Mỏi?

Quá khứ là đôi môi anh xinh đẹp

Có vị rượu thơm

Và hương khói
Mồ hôi
Hiện tại là đôi mắt mỗi mệt thôi
Em đâu thấy
Tương lai nào cho
tim vỡ
hả anh yêu?
Anh ơi anh
Tháng Một tìm tòi
Tháng Hai phản bội
Tháng Ba ngọt môi
Tháng Tư nông nổi
Tháng Năm nhạt trôi
Rồi tháng Sáu mưa lại về khắp ngõ
Tháng Bảy đến kỷ niệm còn ở đó?
Tháng Tám về mùa hạ hát em nghe
Tháng Chín tàn khô khóc lũ ve
Tháng Mười đầy mùa thu em chẳng ngó
Mười một – tháng sinh nhật em đó
Giáng sinh về, ta quên mất chúc nhau!
Tàn tháng năm, bội bạc gì đâu...

#16

Em chỉ là con gái thôi
Chân tướng là Bạch Cốt Tinh hay Tiên Nhân cũng vậy

Đôi vai ấy cần bàn tay ấy
Đặt lên và âu yếm “sẽ không sao”
Anh biết không tổn thương dù có thế nào
Em cũng sẽ vượt qua được cả
Chỉ cần cuối đường, anh đứng,
Chờ em chiều nắng tỏa
Vói tay ra... “Anh vẫn ở đây mà...”
Người ta bảo không thể ép mai nở hoa
Trong những ngày mùa hè trái khoáy
Trái tim em rục rứa yêu là vậy
Chỉ tiếc là không thể đón anh vào...

Anh nghe không, nó đập mạnh làm sao
Sao anh chẳng nghe
Sao anh chẳng thấy
À! Bởi vì anh, cần cô ấy!
Cô ấy cần anh vì cô ấy mong manh
Cô ấy cần anh vì nàng ta trẻ tuổi
Em cũng cần một nụ hôn đắm đuối
Em cũng cần một lời hứa nữa mà...
Nhạc càng kéo, dây đàn sẽ căng ra
Lòng quá đau, thì dây kia sẽ đứt
Anh không yêu em. Ừ tất nhiên là thực
Chúc yên vui, cho đôi lứa yêu nhau
Anh đừng để ý. Em sẽ chẳng sao đâu...

#17

Rất tiếc rằng tôi

đã lạc em ở góc nào trong quá khứ?
Nơi có hương thơm dễ chịu tựa hoa hồng
Nơi thế giới xé nhau thành mảnh nhỏ
Ta còn em, mềm ngọt tựa kẹo bông.

Tiếc là tôi lạc đâu rồi ấy nhỉ?
Lần cuối cùng, chắc là ở bên song...
Em đưa mắt nhìn qua hàng rào trắng
Từ biệt nhau, không một chút mùi lòng.

Ta đã lạc tình yêu trong một chốc
Lời ngọt ngào can đảm được nói ra
“Liệu chúng ta có còn thương không ạ?”
Em cắn môi, im lặng rất thật thà!

Ta mất thật! Chẳng còn tìm thấy nữa!
Rõ ràng là dấu vết vẫn rõ đây...
Chú gấu nhỏ luôn nằm im một góc
Nhìn chúng ta, nhăn nhúm những đọa đày!

Em không rõ, ừ thì ta chẳng tỏ!
Lũ chúng ta, đã lạc mất ở đâu?
Trong ngôi nhà, gác mái xanh ngày đó
Ta rời đi, là mất sạch phép màu?

Ta bối rối sao tìm hoài không thấy
Tìm nụ cười, tìm cả cái nắm tay
Tìm chân tình, tìm cái hôn tháng Bảy
Chắc lạc rồi, mất ở chỗ đầm lầy...

#18

Anh khỏe không, người cũ?

Chào chào!

Anh dạo này khỏe không?

Hôm nay em ăn chiều chỗ bến tàu
nơi mình từng ăn tối

Anh nhớ không

ngày xưa mình nông nổi

Anh bế bổng em, ôm chặt trước
nhiều người

Em bảo “Bỏ em ra, cho em xuống!

Người ta cười!”

Anh khoá em lại ngọt ngào:

“Chịu làm vợ anh đi đã!”

...

Thời son trẻ sao mình ngây thơ quá!

Cứ tưởng rằng anh nói thật.

Vậy mà...

À thôi,

Không sao đâu

Để em kể anh nha

Xuân lại qua trên bến tàu năm ấy

Mọi thứ quanh mình, hình như vẫn vậy

Cầu Ánh Sao vẫn vi diệu vào đêm

Tamajsago vẫn hùng vĩ như đèn

Nhà hàng Boomerang, salad cam vẫn đáng

Ồ bến tàu, vẫn lung linh thâm lặng

Nước vẫn rẽ đôi, bè vẫn lại hoàn bè

Xin lỗi anh
Đường đi trước em khó theo
Thế nên
Mình vẫn dờ dang chuyển đi tìm hoa cải
Vẫn dờ dang nhiều cơn mơ không e ngại
Mình dờ dang

Nhiều thứ thật anh à.
Hay chỉ em
Ngu ngốc ngỗ thật thà
Giữ cho mình
Tình thương không giá trị.

#19

Một là anh hết thương em
Hai là ký ức bị lem luốc rồi
Ba là ai khác lên ngôi
Bốn -- anh quá bận -- để thôi hẹn hò
Năm là nỗi nhớ chẳng to
Bằng đám tiền giấy giày vò chúng ta
Sáu là khoảng cách quá xa
Dẫu cùng đất nước, nhưng ã chẳng quen
Bảy, tim đóng cửa cài then
Lời ngọt ngào cũng như rèm phớt qua
Tám, trong từ điển, “chúng ta”
Chỉ là hai chữ tách ra dễ dàng...
Thôi em cứ uống rượu vang
Còn anh thì cứ đánh đàn, chào nhau.

20

Rượu thơm rượu ở trên môi
Tình thơm tình ở trên đôi thanh xuân
Tình xa mong đến thật gần
Gần rồi xa tít bản thân mất nhau
Lạc hoài trong những miền đau
Tưởng rằng ga cuối ngò đầu trễ tàu...

#21

Có một ngày tất cả đều ra đi
Rồi ngày kia, họ trở về cùng lúc
Tình yêu là một trò chơi kỳ cục
Khi chẳng có gì, khi lại quá dư thừa

#22

Hoa vàng rực rỡ
Hướng đến mặt trời
Ngò đầu sắc ấy
Vàng phản bội thôi.

#23

Ai đó mà chúng ta đã từng yêu
Có nhân dạng thân quen mà lạ lắm
Xin lỗi, anh có phải chàng trai mang tên Năng?

Cách đây nhiều năm đã làm sáng đời tôi?
Mà hình như ngày đó đã hết rồi
Giờ anh là ai? Chẳng khác người xa lạ!
Anh ngồi đó, ánh mắt hờ hững quá...
Đôi tay này cũng chẳng phải lúc xưa
Cử động từ môi cũng không thiếu không thừa
Không chân thật, cũng chẳng hề dối trá
Chỉ là những cảm xúc mập mờ sao khó tả
Anh là anh, mà không phải là anh.
Anh nhìn xem, thành phố
chuyên động nhanh

Gió cũng chẳng theo một phương mà thổi nữa
Chúng ta lướt qua nhau, ngày xưa như đóng cửa
Ổ khóa hôm nay lại gỉ sét mất rồi
Em định nói gì đó, nghĩ lại thôi.
Chỉ nhếch môi cười “Chúc cho anh luôn khỏe”
Anh đẹp xinh một thời ta còn trẻ
Anh trải đời của ngày tuổi trung niên
Anh nồng nàn của những cuộc hẹn đêm
Anh bình thản như chưa từng bội phản
Tất cả anh, ngày xưa giờ một thoáng
Trở bàn tay, là xa lạ cả rồi!
Margarita này, uống hết một ly thôi
Em về nhé, thế là thôi làm bạn.

#24

Hãy thứ lỗi cho những bản tình ca
Đã dạy chúng ta quá nhiều điều mù quáng!

Có những nỗi khó khăn còn đau hơn gấp vạn
Đâu mỗi ải tình làm gián đoạn bình yên
Tắt bài hát đó đi, ôi những nốt não phiền!
Cứ rên rĩ mãi, về con người kỷ niệm
Đừng cứ sống bằng yêu thương quyến luyến
Người và người, duyên đã hết, là qua.
Hãy yên an như trọn một chuyên phà
Sông nước đẹp, nhưng mình cần bước tiếp
Trên bờ kia là mùa hè hoa điệp
Đừng ngoảnh lại đầu, nơi thuyền đã càng xa
Gió của trời, ai đó của người ta
Mình hết nợ, đừng hồ đồ mãi trả!

#25

Lẽ nào buồn thiệt vậy sao?
Lẽ nào mình phải lên tàu đi xa
Lẽ nào mộng ấy đã qua
Lẽ nào tơ đứt, tàn hoa, lẽ nào...

Chương 4. Yêu một người là đủ

Tặng Em

Kim Nguru vẫn bảo chính mình nhạt nhẽo và vô tâm đến phát sợ. Nhưng Nguru Nguru đã biết tinh tế là gì chưa?

Giống như một hạt đậu bé nhỏ nằm dưới chín lớp đệm của công chúa trong truyện cổ tích, chỉ có thể lặng im và im lặng hơn nữa để mọi thứ không có cơ hội tệ hơn. Em biết đấy, cô ta hẳn phải rất tinh ý. Những chín-lớp-đệm nhưng hạt đậu vẫn bị phát giác và quăng ra một xô nhùng nhõ cho vương miện. Thật kỳ quặc, đôi khi để tìm một tân quân vương, thứ chúng ta cần chỉ là một hạt đậu và vài chiếc đệm êm đánh lạc hướng! Gặp Em, chị đã tin sự ngốc nghếch của mình là hạt đậu, và tất cả những nỗi đau chỉ là chín chiếc đệm khó ưạ. Quả thực là Em đã chẳng nói được lời gì hay ho khi chị khóc cả, chỉ dứt khoát đến và ôm chị vào lòng cho đến khi nín thì thôi. Và cứ như thế, Em chính là Sự Tinh Tế Nhất Đời!

#1

Hay em cứ mãi ở trong hộp đi
Cái hộp vuông vuông khắc hình quả táo
Tôi ngắm tới ngắm lui, cười khờ khạo

Chạm ngón tay vuốt vuốt mái tóc bồng
Em có thấy như thế không?
Công nghệ ngày nay, quả thực là kỳ diệu
Qua màn ảnh thấy em, rồi chợt hiểu
Ngây ngô là không ai muốn xa nhau...

#2

Ngày xưa con không hiểu
Tại sao mình cô đơn
Cứ ngược mặt lên hỏi
Giàng ôi! Đâu người thương?
Ngày xưa con buồn chán
Chẳng vừa lòng một ai
Cười vui chùng một thoáng
Rồi giữa đường rẽ hai...
Con đi tìm tri kỷ
Nhưng chẳng thấy nơi đâu
Thế là không tìm nữa
Bình thản đến cứng đầu

Bây giờ con đã hiểu
Tất cả ở do trời
Thuận thiên thừa vận vậy
Người ấy đã đến rồi!

#3

Đó hẳn là Love Potion No.9 ⁷
Ly Cocktail quyến mùi dâu ngọt lịm
Nhiều hơn những thứ từng tìm kiếm
Nhu thác thanh xuân được hào phóng rót tràn

Quyển nhật ký, đã đường hoàng
sang trang
Trả lời cho câu “Yêu thương là gì nhỉ?”
Chào cậu tình yêu, cảm ơn vì trân quý
Cho mình gặp một lần, dẫu quên mặt lâu rồi!

Em đừng cười, chỉ cần đứng đó thôi
Để tôi ghi lại, dáng hình mình
trông thấy

Ngày Bảy tháng Ba, gặp nhau, đêm xuân ấy.

Em không biết nói gì, chùng ôm lấy,
lại thôi...

Tôi nắm ngón tay, nhắm tính hết rồi
Người duy nhất, em là người duy nhất!
Chân của tôi, lần đầu tiên chạm đất
Mà nụ cười, còn treo mãi trên mây...

Em ở lại đi, tôi vẫn muốn được say
Một chút thôi, đêm còn dài lắm lắm
Tìm được em, trong biển người thăm thẳm
Thấy nhau rồi, thôi em ạ, đừng đi...

#4

Hôm nay không có sóng
Không có rượu ở đây
Nhưng sao lo lắng quá...
Giống bị say thế này?

Sờ xem, tim còn đập
Chạm xem, má có hây?
Vuốt lên trán thấy nóng
Là triệu chứng gì đây?

Nếu chân không đứng vững
Mắt hoa cả lên rồi
Hơi thở chùng gập gáp
Chắc ngất tại chỗ thôi.

Thôi thôi tình đừng đến
Chán tương tư lắm rồi
Tim nhói, đầu lơ lửng
Cũng bởi người dung thôi!

#5

Thanh xuân là bông bột
Là xương cá đáng yêu
Hóc vào trong tâm tưởng
Khó chịu biết bao nhiêu!

Nốc một ly rượu đỏ
Nuốt một trái oliu

Nhâm nháp thêm cheese béo
Chẳng thấy khá hơn nhiều...
Chỉ thấy môi thắm đỏ
Thấy tim đập thùng thùng
Thấy nhớ anh bạn nhỏ
Đêm đêm vẫn thức cùng...

#6

Nếu thích ai thì nói
Kéo chậm hơn người ta
Quá thích ai càng nói!
Để được tiếng thật thà!

Không cần ngày năm nhuận
Chẳng cần cả nước hoa
Chỉ cần hít thở tốt
Mím cười và nói ra:

“Anh chính là ánh sáng
Là lẽ sống đời em
Ồi dào. Em đùa đấy!
Sự thật muốn nghe hem?”

“Anh chính là bàn chải
Em cần đến mỗi ngày

Nếu em là trẻ nhỏ
Anh là bong bóng bay

Người ta cần bàn chải
Như em bé cần vui
Chỉ ví dụ thôi đấy
Anh quan trọng quá thôi!

Em cần anh buổi sáng
Thêm một xíu buổi trưa
Một chút vào chiều muộn
Cả buổi tối cho vừa!”

Nếu thích ai thì nói
Cho dù họ nói “Không!”
Mặc kệ đằng ấy chứ
Tôi không thể dối lòng...

#7

Lại biết yêu

Tôi – không tình yêu

Tựa như một cá thể không màu đi qua năm tháng

Những con số từ bills, lo toan còn hằn lên trán

Chuyện chân tình, xem như kho báu trong con tàu đã bị đắm lâu rồi

Có người đến nắm tay, hôn lên trán rồi thôi

Cũng có người dắt tôi qua đường trơn kéo ngã

Cũng có người e sợ nhiều vật vạ

Nên chỉ dám cùng tôi đi một tí, của đoạn đường

Mỉm cười tạm biệt mớ người thương

Mở hành lý ra, thôi rồi, yêu, rơi mất!

Rơi ở đâu? Tôi cô đơn chật vật

Đánh mắt chính mình trong đôi mắt vô hồn

Ờ thì là những nụ hôn
Cũng có cần nhau những tháng ngày cô đơn nhất
Tại sao tim không đón đau trầy trật?
Tại sao tôi không soi được màu sắc của chính mình?
Anh ở đâu?
Ở đâu vậy cuộc tình?

Thì ra anh vẫn, ở nơi mà tôi ở!
Giữa chúng tôi đất vẫn trời sục lở
Đợi phù sa, bồi đắp đến gần nhau
Ngày ấy chẳng lâu, chắc sẽ mau
Tôi được có sắc màu mình nguyên vẹn
Là chút hồng của con tim e thẹn

Mới biết yêu như là thuở mười lăm
Là màu trắng của sương lạnh căm căm
Cũng là màu của tâm hồn tinh khiết
Một tâm hồn chỉ yêu không điều kiện
Chỉ cần anh-tồn tại, đủ lắm rồi!
Là màu máu chảy trong anh trong tôi
Là màu đen của những đêm mất ngủ
Bao nhiêu màu-tả làm sao cho đủ
Màu của tôi-đã lại trở về rồi!
Dù cho anh sẽ ở lại hay thôi
Cảm ơn vì tìm được tôi thất lạc!

#8

Duyên

Hai ba bốn năm

Sáu Bảy Chủ nhật
Ngoài kia chật vật
Xuân Hạ Thu Đông
Anh ở trong phòng
Trang nghiêm ủ áo
Em nghe đàn dạo
Như khúc kinh cầu
Chắc chẳng bao lâu
Chúng ta già hết!
Rồi mình sẽ chết
Rồi lại tái sinh
Kiếp sau chúng mình

Biết đâu người lạ
Trên đường vội vã
Đi lướt qua nhau
Anh nhớ quay đầu
Khi em ngơ ngác
“Ô kìa anh bạn
Đã gặp lúc nào?
Mà thấy nao nao
Như quen từ trước...”
Anh đừng vội bước
Đến chỗ taxi
Cứ đứng lại đi
Nào, sơ mi trắng
Kiếp nào xa vắng

Chắc gặp lại đây
Thôi ở kiếp này
Trả nhau nợ nhé

Đêm anh thật khẽ
Ru hát em nghe
N như tuyết mùa hè
Lạnh mà ấm áp
N như mưa tháng Chạp
Tê tái mê người
Người ấy đừng cười
Duyên, là vậy đấy...
Bốn năm sáu bảy

Hai một ba tư
Em cứ chần chừ
Chờ ngày gặp lại...
Phải duyên thắm lại
Đừng bạc như vôi
Kiếp này qua rồi
Kiếp sau có gặp?

#9

Ăn thử trái cấm không?
Có hơi tê đầu lưỡi
Đau thắt trong bụng dưới
Ngực căng nổ tung ra
Nhìn mãi lên trần nhà
Thấy mênh mông vũ trụ
Hôn bao nhiêu cho đủ
Con khát được yêu thương

Ngày mai người lên đường

Lên xe, chùng xa thật
Một đêm, là duy nhất
Chân không chạm đất rồi
Mắt mũi tóc tai môi
Của tôi, mình tôi tất!
Nắm tay nhau chật vật
Trời sắp sáng rồi anh
Bình minh sẽ lên nhanh
Và mộng mơ tan mất...

#10

Chợ hoa

Mẫu đơn, thược dược, hồng hoa
Mai, lan, cúc, trúc, calla, dã quỳ
Gánh hoa trong chợ tôi đi
Đóa nào cũng đẹp, chắc vì nhớ em?
Ở xa, em chẳng được xem
Nắng chiều nay thắm, vàng lem góc đường
Mimosa gửi em thương
Cho tình chớm nở, cho hương giữ hoài
Lay ơn xin hẹn ngày mai
Pensee rất nhớ một ai lúc này
Thạch thảo lưu luyến chia tay
Hoa phăng hàn gấn những ngày đau thương
Xao xuyên chọn tử đinh hương
Hoa chuông: xin giữ bí mật tình trường thật lâu
Em xem, hoa cỏ có nhau

Còn mình xa cách bao lâu tương phùng?

#11

Trái tim của chị yếu như sên
Em nhìn xem vẻ ngoài tuy là vậy
Thời gian làm chị già đi trông thấy
Nhưng bên trong, là đứa trẻ năm nào.
Em nói đi, giờ chị phải làm sao?
Không được nói yêu, thế nào
cho em hiểu?
Tình cảm, chị giàu, không hề thiếu
Không thể tùy tiện đưa, vì nghèo
ở lòng tin
Con người ta sung sướng bởi chữ tình
Cũng vì nó, mà cả đời dang dở
Học cách yêu, phải đâu từ sách vở
Em nói đi, vậy chị phải làm sao?
Chị phải làm sao,
để không mệt mỏi nhau

Rời đón đau, sống độc thân vui vẻ
Để mỗi ngày, là suối nguồn tươi trẻ
Để thấy em hạnh phúc, chị cũng cười
Nhưng em ơi sợi chỉ đã giăng rồi
Chị có cắt thế nào, hoài không đứt!
Hãy nói em là mơ, không phải thực
Để chị tát chính mình, tỉnh dậy,
nói chào nhau...
Em nói đi. Trái tim em cất ở đâu?

#12

Mít ướ́t là gì?

Hỏi: Mít ướ́t là gì?

Là trái mít không khô

Là tồ tồ ngổ ngổ

Là âu lo một rỏ

Là hoa nở rồi tàn

Là mấy chuyện hợp tan

Là tay buông tay nắm

Thương mắt người thăm thăm

Thương tóc rồi bạc dần

Cười tiễn biệt người thân

Đem phần hồn chôn cất

Là đánh rơi chiếc nhẫn

Leng keng xuống nền nhà

Ly rượu vỡ tan ra

Khóc cười bao u uất

Là đàn ông lận đận

Là phụ nữ phũ phàng

Sách cũ lật sang trang

Ai nhè là đoạn kết

Là yêu thương giã chết

Nén tắt vụt bẽ bàng

Đom đóm cũng hoang mang

Đề màn đêm thăm thăm

Mít ướ́t là rồi rắm

Là quả mít không khô...

Thôi thôi nín đi cô
Tự mà lau nước mắt!

#13

Có ai đó hỏi bạn về giấc mơ hôm qua
Hình như vui lắm nhưng không sao nhớ nổi...
Chỉ biết là đẹp lắm, cười nhiều lắm, nhưng có gì rồi rồi...
Cô nhớ ra, mình đã thuộc về đâu?
Chẳng phải của mình đâu, ngay từ phút bắt đầu
Cái giấc mơ ấy, trăm phần trăm không thực
Thế nên khi đứng giữa điều xinh đẹp nhất
Phải hít thở thật sâu, tận hưởng đến cuối cùng
Giống như một bức ảnh rất chuẩn khung
Mọi thứ đẹp, nhưng nhất thời out nét
Chủ thể mờ, khung cảnh thì nhòe nhoẹt
Ai, ở đâu, nụ cười đó thật không?
Có thật đâu, mọi thứ, tìm chi để mất công
Chẳng phải mùa hè nào, điệp cũng vàng thê hử?
Hoa rơi chiều tàn, rồi khô trong trần trở
Rớt cuộc nở làm gì, rồi một thoáng chết đi?
À thì ra, ta lại chẳng có gì
Ngoài tấm ảnh lơ mơ, chẳng rõ người rõ vật
À mà hay, chẳng có gì để mất
Chẳng có gì, không ai cả, có gì.

#14

Tạm biệt em... Hà Nội

Cuộc sống sẽ đẩy chúng ta về đâu?
Hôm nay sớm Hà Nội lạnh, em nằm hoài suy nghĩ
Nghĩ nghĩ suy suy, rốt cuộc chẳng có gì trong tâm trí
Em lại thở dài “Haruki Murakami, giá như ông có ở đây”.
Sáu giờ sáng, sương còn đọng trên cây
Khác với miền Nam, Thủ đô giờ vẫn ngủ
Cái lạnh cô đơn vỗ về trên ngói cũ
Đủ gam màu, nhàn nhạt lạnh chán đời.
Em nhớ cây bút artline 2.0, mớ postcards ghê nơi
Đặng cao hứng, viết mấy dòng, biên thư “Em vẫn khỏe...”
Ngồi ở Kanila, ngắm tách trà đơn lẻ
Hôm bữa viết cũng dài, người, không biết đọc chưa?
Em muốn gửi một lá cho Mặt Trời – cười như nắng ban trưa
Rằng “Mặt Trời à, tớ thật là điên quá
Ở miền biển nắng chan hoà chói tỏa
Ấm áp hơn nhiều, Hà Nội lạnh u trầm
VẬY mà cuối cùng, tớ vẫn thật hâm
Tớ chọn ngồi đây, một mình ghi postcard...”
Em cũng nghĩ về Leona một thoáng
Sẽ phải viết mấy dòng, gửi đến cô bạn này
Chắc cô sẽ, ưu ái tấm thư tay
Chỉ vòn vẹn, “Chúng ta rồi sẽ ổn...”
Em đi tìm, hay là đi chạy trốn?
Những ngồn ngang, của Sài phố chán chường
Một thành phố hơn tám triệu người, nhưng chẳng thấy người thương
Đẻ phải đi mãi, tìm trên cung đường mới
Ấy vậy mà,
Đi hoài chưa chắc tới
Chắc tại giữa đường, quên mất đích hành trình...

#15

Sao lại khóc?

Không phải lỗi của em
Chẳng lỗi do ai cả
Vì mắt tôi mỏi quá
Nên lệ cứ nhạt nhòa
Em đừng bỏ tay ra
Cứ ôm như thế nhé
Đêm rồi trôi thật khẽ
Nỗi buồn cũng qua thôi
Khóc một trận đã rồi
Ngày mai cười bước tiếp!
Thấy không, từ muôn kiếp
Nỗi buồn đã thật tòi
Nó theo em, theo tôi
Ám lên từng thớ thịt
Em hỏi “Sao thút thít?”

Chẳng biết nói thế nào
Vì buồn ngủ làm sao...
Miệng cười, nhưng mắt ướt
Ngôn ngữ không dùng được
Đề giải thích em nghe
Vì vết đỏ bánh xe
Vì tàn tro mát mát
Vì tango sai nhạc
Vì người để nhâm thời
Vì váy áo tả tơi

Vì trái tim yếu đuối
Vì thương cho chú cuội
Vì hận nắng Sài Gòn

Vì nỗi nhớ héo hon
Vì chấn bông bàn chải
Vì người như đường cái
Thẳng tiến đến chân trời
Tôi đường mòn chơi vơi
Dẫn sâu vào rừng rậm...

Nói sao cho em hiểu
Những dần xé lạng cam
Thôi, nước mắt vô tâm
Rơi rồi, tan đi nhé!

#16

Xa mặt cách lòng

Đến một ngày thoai cũng giản đơn dần
Mình nhận ra không còn gì để nói
Trái tim chẳng thể hoài rấn rỏi
Nước thời gian, chảy xiết cũng phải mòn
Chỉ sự im lặng là sắt son
Người ta sợ yêu, nên chẳng buồn trao đổi
Anh đưa tôi tình ca, tôi ngại trao bối rối
Chẳng biết cuối cùng, ai thiệt, ai hơn
Đắp chặn ngủ thôi, chẳng dối, chẳng hờn
Chỉ là thấy, không còn gì để nói...

#17

Tìm em nơi chẳng thấy

Em đi tìm mình chỗ quán cũ Au Parc
Trên cái cốc chàm còn hằn lên son đỏ
Rỏ bánh mì thơm bơ, vàng giòn vỏ
Mọi thứ vẫn vẹn nguyên, chỉ em khác đi nhiều

Người thấy đấy, em đã gầy bao nhiêu
Tuổi thanh xuân úa màu, nâu như mắt
Nếp nhăn nhẹ, ẩn hiện trên gò mặt
Cuối cùng thì, xuân cũng sắp qua rồi...

Em biết người, thì sẽ trẻ mãi thôi
Tuổi người cách tuổi em chừng vài số
Ngày hoa trở, người còn nằm trong tổ
Làm chim non, khờ khạo muốn tập bay.

Đến mùa nào, em im lặng như mây
Tay gầy guộc, cô đơn hằn nếp áo
Tuổi ba mươi, đi qua nhiều mùa bão
Người mới trẻ trung, sơ mi trắng, qua đường

Ngôn ngữ nào cho hết hả người thương
Khi người lính kiên cường nào cũng chết
Tập phim hay, vài đôi giờ, là hết
Bong bóng bay, rồi tan vỡ trên trời.

Cuộc chơi thì, vĩnh viễn là cuộc chơi
Thôi em thua. Xin người. Không chơi nữa.
Bước qua nhau, đừng chờ em trước cửa.
Đừng nhìn nhau từ biệt, kiêu cuối cùng...

#18

Em không muốn mất anh
Lần này không giống như lần khác
Cách chúng ta chia tay, sẽ không giống bản tình ca tan nát
Em không đấu tranh cho một nơi tránh bão tạm thời
Cái em cần là cả cuộc đời
Em cài áo sơ mi cho anh, đi làm kéo trễ
Mình nằm dài, kéo rèm, nghe chuông lễ
Nắng bốn rưỡi chiều lấp lánh cạnh
gác chuông.
Anh biết không, lớn lên sẽ rất buồn
Nếu chúng mình, thiếu mất đi tri kỷ
Anh sẽ ôm chào, tiễn biệt nhiều trân quý

Đó là hiển nhiên, quy luật cuộc đời
Nhưng anh ơi, em chưa muốn anh rời
Nếu như chúng ta chưa hôn đã đời trong nước mắt
Em không muốn mất anh
Đó không chỉ là việc của một cơn đau thất
Mà đó là, mất luôn bản thân mình.
Nên anh ơi, đừng chỉ lưu lại kỷ niệm xinh
Mình đi với nhau, càng lâu càng tốt nhé!

#19

Chẳng phải vaLentInE có chứa 1 chữ “Lie”?

Nên em chẳng ngạc nhiên,
Ở chúng ta, có chút gì không thật...
Ngay cả trong vòng tay yên bình nhất
Em cũng tự nhắc mình
Đó chắc hẳn là mơ!

#20

Trái tim ngoan đã không đáng thương
Nếu đứng yên, thì không đầy sẹo
Không ham chơi, đã không khô héo
Không tham lam, thì đã phúc yên rồi
Trái tim đi tới đi lui chẳng chịu ngồi
Nên ngã rõ đau, rồi cắm đầu đi tiếp
Ôi trái tim, quá ngu từ muôn kiếp
Vỡ tan tành, cũng chẳng chịu vô tâm...

#21

Khép mi từ chối chính mình
Khép lòng từ chối mảnh tình át ơ
Khóc đi đưa trẻ bơ vơ
Cười đi cô gái mộng mơ mù lòa
Đảo xa mà ngỡ là nhà
Nhà mà đơn chiếc cũng là đảo hoang
Cười buồn cho kẻ lang thang
Ngó sao Bắc Đẩu vừa tàn đêm qua
Xin đừng hót nữa Sơn Ca

Chị buồn bã lắm, thôi thà bỏ nhau.

#22

Người ta yêu là người nguy hiểm nhất
một chút thờ ơ có thể kéo đến bão buồn
Người ta yêu khiến ta phải ghen tuông
Muốn xé xác niềm tin một ngày anh biến mất
Nơi có anh là kho tích trữ mật
Một giọt ngọt ngào đủ để ấm tim nhau
Người ta yêu, người duy nhất khiến
ta đau
Người duy nhất đẩy ra rơi xuống vực...

#23

Em không có gì để cho anh
Ngoài những tổn thương từ đàn bà đã cũ
Từ ngón tay dọc ngang đường lam lũ
Vết hằn mỏng đến rõ dần trên khóe miệng bởi thời gian
Chẳng còn gì để hiển dưng ngoài chùng ấy lo toan
“Anh biết cuộc sống được bao lâu mà nông nổi?”
Giá trị của lặng im nặng cân hơn hờn dỗi
Xa mặt không cách lòng mà cách bởi miệng người
Em đếm số nhân duyên rơi xuống bởi đức trời
Nhưng không níu kịp cứu cánh đồng khô hạn
Em chẳng có gì để ngày mai trời sáng
Dọn lên bàn và ngọt nhạt “mời anh...”

Em đã mất luôn bộ cọ để vẽ tranh
Bộ CD bám bụi nên không dùng được nữa
Em không có gì ngoài mùa Hè bên cửa
Nhắc em rằng, bốn mùa sẽ lại qua
Thế đó anh, từ ngày gió đi xa
Sài Gòn này, không còn gì vui nữa...

#24

Cô ấy. Và anh ấy.
Như Xuân Hạ Thu Đông
Tưởng cùng chung nhiều điểm
Nhưng thực chất song song
 Cô ấy và anh ấy
Như nụ chớm nở hoa
Lá khô vừa rơi xuống
Chưa gặp đã vội xa...

#25

Nói điều gì ngốc nghếch nghe chơi
Ví dụ như là lần yêu vừa rồi, thật sự là lần cuối
Chúng ta biết mình bao nhiêu tuổi
Nhưng khó đoán được chặng đường tới tim mấy nhịp giao thoa

Võ Tắc Thiên từng đốt cả vườn hoa
Chỉ để chứng minh mỗi một bông đẹp nhất
N như vậy đầy tình trên đời nhiều thật
Nhưng ta đốt cả rồi. Chỉ để được bên em.
Người ta gọi đó là yếu hèn
N như ốc sên, sợ hãi thì co lại
Thế thì sao,
Đong đếm chi lời lãi?
Đơn giản chỉ là một dạng cập nhật thôi
Phiên bản mới khi đã update rồi
Tự động sửa những phần đang lỗi lại
Cứ thờ đều cùng trái tim trống trải
Mình lớn cùng mình, tự an ủi hệt hơi
Rồi nhận ra mọi cái khổ đời người
Không muốn buông bỏ, ắt nhận phần ngọc ngách...

Vậy đó, cuối cùng thì dù yêu nhau bao nhiêu. Tôi vẫn không giữ được “nàng thơ” bên mình mãi. Người ta vẫn nói cái gì nhanh đến thì cũng nhanh đi. Nhưng thời gian thì có là gì vì một nhát dao nhanh hay chậm thì vết thương vẫn đau như thế đấy... Cuối cùng, tôi lại mất em.

Giữa thành phố xa lạ, tôi bắt gặp em quen thuộc hiền hòa trên hết thấy những mặt người lướt qua vội vã trên đường. Lúc ấy ta giật mình nhận ra, thứ gì đã khắc vào tim thì khó mà chạy trốn được đâu có đi đâu về đâu. Chiếc áo sơ mi trắng trên đại lộ Nguyễn Huệ ngày nào đã vô tình gieo rắc nỗi ám ảnh từng nẻo đường đơn độc phía trước.

Phủ nhận một tình yêu thì dễ, công nhận và thỏa hiệp để đơn phương áp ủ cảm giác âm áp không kết quả mới khó. Và đâu đó trên thế gian vẫn có triệu người sẵn lòng hạnh phúc theo cách bất chấp nhất. Không có em cũng không sao. Em không yêu tôi cũng không sao. Chẳng phải tôi được trải nghiệm thứ cảm giác lâng lâng chân không chạm đất này đã là một món quà quý giá rồi sao.

*Nhật ký một ngày,
Em không bên tôi nhưng lại vẫn ở đây thôi.
Tạm biệt em và những vết thương lòng.
Tôi đã sẵn sàng để tiếp tục cô đơn.*

Chương 5. Độc thân - Cuộc sống không chỉ có tình yêu

Người ta vẫn dạy hãy nhìn vào mặt tích cực của vấn đề để sống hạnh phúc hơn. Thôi vậy đi! Khi tôi không tìm được ai đó để trao tất cả trái tim, hãy thấy may mắn vì giờ đây mình đã có thể chia sẻ hết cảm xúc còn lại cho tất cả mọi người và mọi thứ trên chặng tiếp theo của cuộc đời. Hoan hô cuộc sống độc thân không than thở hay bỡ ngỡ!

*Trở về làm Nhân Mã
Chạy tung vó khắp trời
Mơ về rừng hoang dã
Đại lâm mộc chơi vơi*

Mọi chuyện có ý nghĩa gì không?

Nếu chúng ta nằm dài
trên giường bệnh
Nằm lắng nghe ống thở khua hỗn hển
Áo quần luôn chỉ có một màu.
Người thân ngồi, đôi mắt lo âu
Bệnh viện khuya, có khi không còn chỗ
Mẹ nằm bên chân giường trần trở
Mùi thuốc đêm, khô khốc đến tanh rình!

Những lời hứa dở dang
Váy đầm xinh

Đồ công nghệ,
số follow...
Còn ý nghĩa thêm gì nữa?

Ai ở lại

Ai ra đi

Lần nữa...

Thử nằm xuống một lần
Sẽ biết ngay!

#2

Lấy chồng có vui không?

- Chị ơi

lấy chồng có vui không?

Sẽ cùng ăn

Cùng yêu

Cùng sốt chia thủ thỉ?

Hay mỗi đêm thật dài

Chị nhìn anh ngẫm nghĩ

“Ước gì ta chưa trao nhẫn một lần”?

- Em à

Có bao giờ

Em bước hụt một chân

Trượt xuống cầu thang

Và ngã nhào

đau sóng chết!

Giây phút ấy

Em nhận ra vĩnh viễn
Ta không thể quay về
Tích tắc thuở đầu tiên...

Sẽ có một ngày
Dẫu đến chậm hay mau...
Cái cầu thang thân quen
Sẽ làm em đau điếng
Dù chân đã bước quen
trăm lần ngàn chuyến
Một chút lơ là
Rồi em sẽ ngã đau!

Hôn nhân
Chẳng nói trước được gì đâu!
Cuộc đời là phương tiện

Để người ta di chuyển
Muốn đến được
bến yên bình vĩnh viễn
Ta vẫn còn trăm ngã để ghé qua

Nơi mà em gọi là nhà
Không nhất thiết chồng em
luôn ở đó
Sự thủy chung
Không nằm trong quần nhỏ
Nếu ngự trị trong tim
Anh ấy sẽ quay về.

Hôn nhân là bài hát đẹp ghê!
Mong chị em mình

Biết thăm âm, chắc nhịp
Còn không thì
Chắc rằng em hẳn biết
Chỗ cầu thang
Ai cũng ngã vài lần...

#3

Hội An

Darling,

Cho anh hỏi Hội An có mưa không?

Tám bưu thiệp cụ già bên lồng đèn

Em vẫn còn giữ chứ?

Mấy hôm nay Sài Gòn chùng nắng dữ...

Anh nhớ em!

Hội An

Đong biết mây cho vừa!

Em ra thăm giếng ở góc đường Trần Phú chưa?

Cuối góc chợ

Nhớ rẽ qua bưu điện...

Có thời gian...

Thì

Biên thư anh một tiếng

Hay chỉ cần một vệt son

Ưm... đỡ nhớ lắm rồi!

Cái chỗ bán nón rom

Có chú tội lắm thôi!

Đôi mắt mù lòa

Giọng vang vang
“Mời anh mua cao dán!”
Em có bước qua
Nếu nghe giọng hào sảng
Nhớ
Dừng lại mua giúp anh,
Chiếc quạt giấy mười ngàn...

Em à, thương em lắm
Hội An!
Mà
Cái cô bán Cao Lâu
Hay nhắc em lắm đấy!
Cô ấy bảo
Tính em hơi nóng nảy
Nhưng lúc trầm buồn
Em đẹp đến mê hồn!
Làm anh nhớ
Chập choạng
lúc hoàng hôn
Cái đò mình đi trên sông

Buồn cười nhỉ?
Một bên là Hội An đẹp như phi thúy
Bên kia - cù lao hoang
Xơ xác không người...
Sao mà anh nhớ quá em ơi!
Món bánh quy dừa tự làm
Trong quán Reaching Out ấy...

Nhấp ngậm trà lài thơm là vậy
Mà chẳng thơm bằng
Hương tóc của
Hội An!

*Saigon nhớ Hội An 2015,
tháng Sáu*

#4

Những cô bé rồi sẽ lớn lên
Mắt sâu hơn và ưu sầu thêm nặng
Những cô gái rồi sẽ lớn lên
Hết luôn rồi những ngơ ngác cuộc đời

Những nàng đàn bà cũng đã lớn lên
Để biết yêu không phải là duy nhất
Ai trong chúng ta rồi sẽ lớn lên
Để mọc cánh, ôm giấc mơ, bay tiếp về phía trước.

Ngoao

Tháng 6. 2013

#5

Cho những người bạn đã qua

Có một khoảng thời gian
Chúng mình còn thom thảo
Chung màu cờ sắc áo
Chung một đội một nhà
Đến Đà Lạt ngắm hoa
Nhâm nhi nành bò nóng
Mùa Đông dù lạnh cóng
Bọn mình vẫn ấm ghê!

Tình bạn cứ vỗ về
Không sợ ngày phai nhạt
Ôi biết rồi mát mát,
Ai giữ mãi được đâu!
Thế nên chữ “cùng nhau”
Quý vô cùng ấy nhỉ!

Cái mà ta nhớ kỹ
Nào phải là không gian
Đà Lạt hay Nha Trang

Hội An rồi Sài phố...
Mà là nổi khốn khổ
Khi lạc mất nhau rồi
Đời cứ thế sẽ trôi
Phải duyên còn gặp lại
Còn không thì xa mãi?
Có phải cờ bạc đâu!

Gõ cửa vào đời nhau
Ai đành đi ra nhỉ?

Ôi những gì trân quý
Mãi mãi có nguyên màu?

#6

Quán Ben

Từ góc nhỏ quán Ben
Thấy trời mưa tầm tã
Thấy gió bay nón lá
Thấy biển báo chớp đều
Thân gỗ bám màu rêu
Oằn mình mang kỷ niệm

Gỗ hỏi “Lâu không đến?”
Em cười “Có việc riêng”
Lá khúc khích bên thêm:
“Sao một mình rồi nhỉ?”
Thường những điều trân quý

Rồi sẽ lại giao nhau...
Dẫu là có đi đâu
Hãy cho nhau một góc...

#7

Ta chẳng yêu ai cả
Mà chỉ yêu tình yêu
Tình yêu là tôn giáo
Sùng đạo biết bao nhiêu!

Người yêu thì thay đổi
Nhưng cảm xúc thì không
Trái tim người nhỏ bé
Yếu từ lúc lọt lòng

Chúng ta mê cảm xúc
Đưa đến nhớ hình dung
Tình yêu không thay đổi
Chỉ khác người yêu cùng.

Ngày xưa ta yêu thỏ
Lớn hơn, ta yêu cây
Ta yêu món cam vắt
Rồi đến Sài Gòn này...

Đoạn, ta ra Hà Nội
Ta phải lòng Thủ đô
Xong, lỡ yêu Đà Lạt
Yêu Bangkok xô bồ!

Tình yêu là thế đấy

Ta thay đổi từng ngày
Ai bảo không chung thủy
Là một điều chẳng hay?

#8

Hôm nay trời đẹp lắm em
Cùng tôi trèo lên chiếc xe cà tàng
Đi chơi nhé!

Đeo headphone
Là đủ dung dăng dung dẻ

Buông tóc ngang vai
Lời lả rất yêu kiều

Dưới cặp Rayban ngũ sắc
Dấu ánh nhìn
Bối rối kiều chớm yêu

Nghịch ngợm
Xô đẩy nhau

Đùa dai
Cười sảng sặc

Tắm mình trong
Dải nắng

Lắng nghe đi!
Vào giấc bốn rưỡi chiều

Ghé ngang nhà thờ
Nghe!
Chuông đổ rất phiêu...
Boong boong boong
Khúc khích cười
Nhìn lũ bò câu mập ù
Di chuyển như lật đật.

Góc Ben nhỏ
Trên ban công rất khuất
Đám cây khô
Đẹp tựa bức tranh treo

Ngồi lại thôi em
Ngắm chiều reo
Bên dưới là khu công trường
Đang chuyển mình
Mừng xuân mới.

Trên cao kia
Là bầu trời cao vời vợi
Mây vẫn hồng

Và

Trái đất

Vẫn quay

...

#9

Đám cưới hoa dâm bụt

Hồi bé tẹo tèo tèo...
Thích nhau là
Đám cưới ngay tại chỗ!

Tặng cho ấy bó hoa
Rồng rắn trẻ con trong nhà
Đi rước dâu
Cắm lên đầu
Hoa dâu bụi

Áo cưới là bộ pijama bung cả nút
Chú rể tí hon
xỏ đôi tông

Răng sún nhoẻn miệng cười

Ba năm trôi qua, chín tuổi xinh tươi

Thích nhau là:

Dẫu thường ngày

Cậu lấy thước cào lưng tớ

Nhưng

Đi liên hoan cuối năm

Thấy tớ ngồi sau run sợ

“Kẹo mẹ cho, bọn xấu lấy cắp rồi”

Cậu chuyền nửa số kẹo của mình cho tôi

Nhoẻn miệng cười

“Cậu đã biết, trong lớp này, tớ thương ai nhất đấy!”

Lớp tám đến nhanh

Chỉ chạm tay

Run lấy bậy!

Chỉ một cú chạm tay

Cậu làm tớ ngất rồi!

Lớp mười – tuổi 16 tinh khôi
Thích nhau
Chỉ dám nấp trên cao
Nhìn anh cười
Quả cầu bay lấp lánh như ánh nắng
Mùa Hè Xanh
Cơn mưa sao thật lạnh
VẬY mà chúng mình cũng thấy ấm ghê cơ!

Tuổi 20
Bao xúc cảm phất cờ
Yêu – không yêu
Đến nhanh như lửa cháy
Tiếng chia tay
Như bay. Không áy náy
Đơn giản vì
Ta đâu thiếu thời gian!

22

Và ta cũng gặp chàng
Chàng nói với ta
“Muốn cưới em”
(khi đang trong phòng tắm)
Dùng đèn đỏ
Hai đũa hôn chậm chậm
Hầu hết thời gian
Chỉ giam ở trong phòng

26 tuổi

“Cách mạng đã thành công:

‘Yêu nhau thì

Chả nên là gì cả’

Chàng và ta

Đến là vì bản ngã

Xác định luôn

Không mãi mãi thế này.

Viết mê man nhật ký

Thế mà hay

Vé xem phim

Ta cũng gom lại kỹ

Dán vào ngay

(biết ký ức này sẽ quý

Trong ít lâu thôi

Thành đồ cổ ấy mà)

Ấy thế mà 27 thật xót xa

Ngồi trên ban công

Ta gặm ly trà sữa

Mong ước thời gian

Sẽ quay về một bữa

Đám cưới tuổi lên 5

Hoa dâm bụt

Cài đầu...

#10

Vì sao tôi ế

Những người vợ già và xấu đi
Tay nắm tay bé con, đẹp như thiên thần nhỏ
Người chồng cạnh bên,
mặt sao thoáng đỏ
Khi nghĩ về váy ngắn của người tình

Những khoảng cách của lặng thinh
Của tiếng khóc trẻ con, rồi tã, sữa
Những ván bài đã đến hồi lật ngửa
Anh có còn tin chuyện yêu không?

Khi em béo lên, môi hẳn hết hồng
Mắt không ướt khi nhìn anh đăm đuối
Làm vợ anh, lo cho mâm cơm nguội
Lo cho áo anh không bẩn lúc đi làm

Cố gắng nhịn đau, để tránh chuyện cảm ràm
Nhìn sắc mặt anh, để vén vun hạnh phúc
Rồi sẽ có lúc nhà mình lục đục
Anh có còn tin chuyện yêu không?

Giấy tờ hôn nhân, cũng chẳng phải chuyện cần
Nếu ta trói nhau bằng tơ hồng, anh nhỉ.
Còn nếu như có thể cùng anh trốn kỹ
Em cũng chẳng cần luôn một đám
cưới đâu...

Chỉ cần khi già đi
Tóc đã bạc màu
Anh vẫn sẽ giúp em ngồi xổ chỉ

Hai vợ chồng mình sẽ cùng nấu Pasta
Em sẽ đọc sách, anh giúp cắm hoa
Sẽ dạy em rằng “Hoa Lyly cần cắt nhụy
hoa sẽ không héo mau” anh nhỉ?

Nói thế thôi
Cưới rồi thì hơi phí
Vì em sẽ mau già, ôm con mơn mõi chờ về
Mê mãi rong chơi, tính chi chuyện
phu thê
Nên em vẫn sẽ độc thân, cho tới già, tới ế...

#11

Lỗi chảng của tình yêu

Những cô gái đang yêu
Họ có tội gì đâu ngoài trái tim mềm yếu
Run rẩy cảm thông khi chàng nắm tay “cần em hiểu”
Và ảo tưởng rằng, anh ấy thuộc về ta.

Chẳng có tội gì đâu,
Những nụ đàn bà
Hết sắc hương, mong chờ chút tình còn vương lại
Trên môi dối gian của tên đàn ông nhiều khắc khoải
Tuổi trẻ là tự dâng anh, em đòi lại bao giờ?

Chẳng có tội gì đâu những gã tở
Yêu tất cả nàng thơ – mà cứ tưởng mình chung thủy
Sự hồn nhiên che dấu cho tim quý

Đập hết quả này, đến tim khác, đã sao?

Chẳng có lỗi gì đâu những nỗi đau
Nhân gian mình, vốn vô thường mất mát
Chúc chúng ta vui cùng cơn chinh phạt
Rồi đáng hôn, ở phút cuối cuộc đời...

#12

Cưới người không yêu

Cưới người không yêu
Nghĩa là làm đám tang cho một trái tim chân thực
Là tự nút trong lòng, sâu thẳm vực
Những phút chạm tay, mà chỉ muốn vùng ra!

Là xấu xa khi con trẻ thật thà
Hỏi “Bố mẹ đã yêu nhau ra sao nhỉ?”
Rồi bạn cười, trán nhăn thêm một tí
Phải trả lời thế nào “À... Đó là chuyện đã lâu...”

Có phải công tác đâu, mà bắt chung một chuyến tàu
Khi định mệnh chúng ta cần đi hai hướng khác
Cuộc đời chỉ 60 năm, đã ngắn còn lắm lạc!
Đã không yêu nhau rồi
Đừng trối buộc làm chi...

#13

Forever

Rồi sau này tôi sẽ chết đi

Lâu sau đó, mọi người chẳng nhớ ai là ai nữa
Thế nhưng phố vẫn thơm mùi hoa sữa
Đường Minh Khai vẫn nở rộ hoa vàng...

Sinh ra, biến mất đi, thật nhẹ nhàng
Sẽ chẳng ai nhớ mất bạn màu gì nữa
Chiếc ly vừa cụng ở The First đêm qua, được đem rửa
Những đóa hoa ly, mới đây đã tàn.

Mọi thứ rồi cũng sẽ khẽ khàng
Nhẹ trôi qua như chưa bao giờ đến
Nhưng em biết, từ trái tim thương mến
Rằng tình yêu, giúp ta vĩnh cửu trên đời.

Ở giữa chúng ta, không là những cuộc chơi
Càng không dừng lại, trên ly trà sữa nhỏ
Bạn biết rằng tình yêu nằm ở đó
Tình yêu sẽ chẳng chết đi dù đôi mắt héo mòn

Dù thế giới chẳng lúc nào sắt son
Chỉ cần còn nghĩ về nhau
Là còn thương một chút
Dù mãi biến mất rồi, xa nhau qua châu lục
Còn nghĩ về nhau
Là còn mãi sống rồi...

*Tặng những người bạn của Ngoao
Và những đứa hay hỏi
“Cậu đã quên tớ! Cậu đã thay đổi/
chúng ta còn chơi với nhau bao lâu?”*

#14

Chúc Cà Na ngủ ngon

Ngủ ngoan nha bạn ơi

Trong giấc mơ tuyệt vời

Bạn sẽ thấy dòng sông Kanda lấp lánh

Hai bờ, hoa anh đào cô quạnh

Nhưng 24 cây bút chì màu sẽ vẽ nên điều chúng ta cần

Tụi mình sẽ trẻ mãi, đẹp thanh xuân

Dẫu điều đó không bao giờ là thực.

Ngủ ngon nha bạn ơi

Chúc bạn có giấc mơ đẹp tuyệt vời

Đầu lắc lư hồn nhiên theo nhạc

Ca khúc Nagori Yuki thật yêu đời

Ngủ ngoan nha bạn ơi...

#15

Lại cứ đi thôi

Có những đêm tháng Mười hai

Mà cứ tưởng đang ở giữa mùa Hè vội vã

Quán bar ven đường, không mời chào đơn đả

Chỉ có trống kajan, guitar và một ông lão Nga huýt sáo véo von

Chọn một chỗ ngồi ngon,

Gọi thêm ly cocktail quen thuộc

Điều gì sẽ xảy ra ở ngày mai

Ta làm sao biết trước?

Ta chỉ tự nhủ rằng, đêm nay, phải được vui

Những nỗi buồn ơi, hãy ngủ vùi
Ngày mai ấy áo phơi khô, nhưng mùi biển còn vương lại!
Ta tưởng lòng mình từng trống trải
Cho đến khi thấy cái vô hạn của biển sâu...
Chiếc thuyền thúng ban chiều đã đi đâu?
Khi đám ca nô rời mũi Kê Gà hôm ấy.
Mùa thanh long bên đường xanh là vậy
Mùa thu hoạch sau lại có được lời?
Tôi cứ tưởng rằng đó là chuyến rong chơi
Mà biết đâu lại vừa đầy thêm túi
Mùa 20 đã rời xa thật vội
Mùa 30 thấm thoát đã đến gần
Thôi thì chẳng cần phải phân vân
Chứ đi tiếp thôi, loa trên tàu vừa gọi!

#16

Ghét truyện cổ tích

Ô kìa hoa tulip
Có cô bé tí hon
Ô kìa khu rừng nhỏ
Có nhà kẹo bông gòn

Hai anh em mê ngọt
Gõ cửa tiến vào nhà
Ô kìa bà phù thủy
Mặt tựa mặt nạ xoa

Ở trong truyện cổ tích
Hoa nở được ra người

Ở trong truyện cổ tích
Trẻ nít thường ham chơi

Trẻ nít giết phù thủy
Dụ đẩy mụ vào lò
Trẻ nít nướng phù thủy
Biến thành đám mây to

Chị Tấm giết chị Cám
Bỏ làm mắm một nồi
Xong giao cho người mẹ
Chị ác quá đi thôi!

Biết rồi nghe cổ tích
Thiện ác thật đảo điên
Người hiền hôm qua đó
Nay trở mặt liền liền!

Biết rồi nghe cổ tích
Chị Maleficent
Trông mặt chị ác thế
Mà lại đầy tình thân

Còn cái bọn hoàng tử
Chỉ được cái đẹp trai
Còn nụ hôn cứu thế?
Hoang tưởng vừa đủ xài!

Thế giới xưa điên thật
Thế giới này tỉnh không?
Ước gì nhân vật ác
Bị bắt hết vào lồng!

#17

Nghe tim mãi mơ màng
Mấy câu chuyện hợp tan
Có người đi biên biệt
Quên chờ câu sấn sàng
Có người trên giường bệnh
Sấn sàng rút hết dây
Ngoài kia bụi bặm quá
Yên nghỉ trong đất này...
Tôi đứng trong nghĩa địa
Màu áo xanh như trời
Sau này tôi nằm xuống
Mong đôt cốt trả trôi...
Dòng sông là tôi đó
Tôi trôi dưới cuộc đời
Đi qua ngôi nhà cũ
Thấy hàng dâm bụi cười

Trước khi về với biển
Tôi thấy những xóm nghèo
Tôi thấy trẻ con khóc
Vàng trán mẹ nhăn nheo
Tôi thấy trắng mười sáu
Lấp ló trên đỉnh đèo
Tôi nghe mùi hương tóc
Suốt đời vẫn mang theo
Tôi sẽ về với biển
Mặn đắng như lệ anh

Tôi lau ngày hôm đó
Chết lặng ở lễ tang.
Ai mà không hóa kiếp
Cả khi chưa sẵn sàng
Cuộc đời này có hết
Truyện mới được sang trang.

#18

Vui vẻ gì đâu mà mỉm cười
Người đời là vậy đó em ơi
Từ khi trưởng thành,
dùng mặt nạ
Áo ra một chế độ vui tươi
Người lớn khi buồn hay lặng im
Giống như trước bão
vẫn quang trời
Giống như cá chết trong
làn nước
Như cốt thành tro, thả nước trôi...

Sống hết đời đi
Một đóa hoa
Mai, lan, cúc, trúc
Cũng vậy mà!
Đừng cứ tranh nhau mà ngào ngạt
Tàn hơi.

Cũng hết.
Một bài ca.

#19

Các em đừng đi xa. Về với chị đi
Thành phố lúc vui lúc buồn, mình cũng thế
Lúc cười vui, lúc mệt nhoài áo trễ...
Bao nhiêu người chia tay,
bọn mình vẫn có nhau
Các em hứa đấy, đừng rời Sài Gòn lâu
Cái chỗ ban công, chị vẫn ngồi chờ đấy
Chờ lâu hay mau, là tùy do em vậy
Chị vẫn chờ. Gặp lại đám em mình.
Chiều Bitexco gió cũng lặng thinh

Nắng bốn giờ đổ một màu quýt chín
Chị một mình, tóc đen và cặp kính
Ôm cốc trà, chờ kể một chuyện hay...
Chợt nhớ ra mấy đứa chẳng ở đây
Lớp yoga sáng nay chùng cũng vắng
Sài Gòn đông, mà chùng đâu cũng lặng
Hay tại tụi mình, keo kiệt việc yêu người...
Tạm thời hôm nay chị không cười
Giữ lại, kể mấy đứa nghe, mấy chuyện này vui lắm
Em gái nhỏ, em trai thương lắm cảm
Bỏ quên chị chỗ này, không muốn nhạt lại sao?

#20

Đó không phải là những gì em muốn nghe...

Anh nói nhiều về công việc kinh doanh
Mở hợp đồng ngày càng thêm béo bở
Mở công ty, mua thêm nhà, vui hết cỡ
Em gượng cười, nhưng lòng chẳng muốn nghe
Gặp lại anh, đừng nói về chiếc xe
Mà hãy nhớ lại, về tháng ngày trong đó
Có phải tuổi thanh xuân bỏ ngỏ
Minh trượt đời nhau, cũng tại mở tiền này
Anh có nhớ ngôi nhà, luôn xanh mướt cỏ cây
Do chính tay anh, tưới hoa, bồi thêm đất

Kệ trong nhà, cũng do anh đóng tất
Ấm om trà, ngào ngọt bởi anh pha
Rồi có một dạo những luống hoa
Héo rũ ra, vì buồn anh không đến
Em ở đảo xa, gửi thư anh thân mến
Thư gửi đến tận nhà, nhưng anh đã đọc đâu
Em hiểu rằng, mình lên hực chuyến tàu
Người tới ga “Lợi Danh”, người đợi tàu “Mộng Tưởng”
Ga anh đi, không cùng em một hướng
Em bước đến tàu mình, vẫy vẫy mãi chào anh
Rồi thời gian, cũng thấm thoát qua nhanh
Cũng có lúc, bảo rằng “Anh xin lỗi..
Anh quá bận rồi, trái tim anh già cõi
Quên mất cả chính mình
Làm sao nhớ được em...”

Anh đừng buồn, nặng gánh nữa chi thêm
Cứ thẳng tiến đến ga tàu “Hạnh Phúc”
Của cái kia sẽ chính là thủ tục
Giúp cho anh mua mọi thứ trên đời
Em vẫn sẽ ủng hộ anh, ở miền đất chơi voi
Nơi em có mấy luống hoa, là tất cả
Trang sách gập lại, ừ thôi, anh đi nhá!
Nếu gặp lần sau, bớt tính chuyện tiền nong

#21

Hà Nội

Sáu giờ sáng rồi, Thủ đô vẫn ngủ sao?
Còn em cứ, đứng bên rèm ngắm mãi...
Tại sao thành phố này, người ta không hót hải
Không rục lên, như nắng ấm Sài Gòn?
Tại sao mặt hồ, luôn điểm chút héo hon
Sao cây cối cũng ám màu u uất?
Bầu trời xám, như giấc mơ không thực
Nhu trẻ con, chớp mắt cái đã già
Nhu ranh giới giữa hôm nay – hôm qua
Nhu hoài nghi về bản thân phía trước
Mưa phùn trơn, em đi giày suýt trượt
Kéo áo vào, bước chậm đến quán trà
Ở cái quán mà chỉ mới tháng qua
Em còn ngồi đây, biên thư cho các bạn...
Giờ lại ở đây, nhiều nghĩ suy lai láng
Lại chẳng viết được gì, ngoài hai chữ “Xin chào...”

“Gửi Mặt Trời, tớ mới ngốc làm sao
Cậu bảo tớ buồn thì đi biển đi, và tớ ra Thủ đô, vậy đấy!
Cậu ở Mũi Né như thế nào rồi vậy?
Tớ vẫn ổn mà, chuyện chài lưới, ra sao?”

“Gửi Leona, ban công cũ thế nào?
Em đã khóc đêm hôm qua ấy hả?
Chờ chị về, sẽ mua hoa cho nhà
Hoa nở, hoa tàn, nhưng vẫn muốn tặng em...”

“Con chào bác, đã mua được trà sen
Bác cháu mình về, lại nhỏ to tâm sự
Nói gì chứ, cháu đi tìm con chữ
Nhân tiện tìm, gửi bác, chút yên an”

“Chào em, cậu bé của hiên ngang
Của tự tin, yêu thương, và hưởng thụ
Chị có viết cho em, thư trên tủ
Hôm qua em vào, nhưng không biết đọc chưa?”
Hà Nội buồn, ấy thế lại còn mưa
Biết tìm ai uống trà, vào giờ này, Trinh nhi
Người ta đi làm, còn mình thì ngồi nghỉ
Ngắm sương mù, trên phố, cũng hay hay...

#22

Hà Nội đầu xuân

Margarita trưa mùa Xuân Bắc Bộ
Mở nửa mắt nhòm nắng chiều qua phố
Thấy cái nghèo còn quanh quần chân người

Ở lưng chừng mây cánh đào hồng rơi
Trên mặt đất là nỗi lo lao động
Đường hôm nay vẫn ào ào không chỗ trống
Bạn đánh giày vẫn tất bật cầu xin
Chị gánh hoa, má đỏ, chở yên bình
Thấy Xuân đó, hay Xuân đi. Chưa tỏ?

#23

Cuộc sống không cát-xê
Nhưng bọn mình phải diễn
Đứng giữa những tái tê
Vẫn cười như bất biến.
Ngày mai tôi về phố
Lại diễn vai nhạt nhòa
Khẽ bước trên đại lộ
Như thể sợ tan ra...

#24

Gội đầu

Gội đầu cho hết bụi bay
Tẩy luôn khói thuốc những ngày ất ơ
Gội đầu gột hết vương tơ
Tóc xanh ở lại, nằm chờ người thương
Thơm tho như nắng trong vườn
Gột thêm tung bọt mở đường ước mơ
Gội đầu để sạch bơ vơ

Cho tay anh vuốt, hôn thơ môi mềm
Tóc thơm, sẽ nhớ nhau thêm
Những ngày chải tóc bên thềm, gió bay...

#25

Chẳng cần đâu cái đẹp tuổi đôi mươi
Khi đàn bà 30 bắt đầu yêu nếp nhăn trên khóe miệng
Mắt sâu hơn, giam giữ buồn bất biến
Cái nụ cười sang sảng chẳng muốn ngưng
Tuổi 30, giọt nước mắt lưng chừng
Muốn chảy ra, nhưng đọng rồi khô lại.
Gót chân chai, tóc vương nhiều
khắc khoải
Sợi xanh rơi, như tiền biệt thơ ngây
Da vẫn sần, cuồng nhiệt những đắm say
Mắt khép hờ, bờ ngực căng mê vọng
Khi bão tới, chẳng ôm rèm đứng ngóng

Biết bung dù, che chở những người thân.
Tuổi 30, chân bước chẳng ngại ngần
Nhưng biết đứng thật lâu, ngấm cô đơn in hằn trên bia ma
Hiểu giá trị đồng tiền qua từng ngày vất vả
Đẽ mà biết thương người, không vì ví của nhau...
Em ơi, chẳng cần trẻ mãi đâu.
Hãy yêu thương từng tuổi đời làm lỡ.

#26

Đội lột

Tôi đội lột cừu
Người kia lột thỏ
Mấy đứa trẻ nhỏ
Đội lột ngây thơ
Người lớn thò ơ
Đội luôn lột qua
Kẻ tàn ác quá
Đội lột kèn kèn
Có bọn sói điên
Cũng người đội lột
Tham ăn ột ột
Người đội lột heo
Than trách phận nghèo

Lột lười đội mãi
Trái tim trống trải
Hắn lột rùa Goerge [8](#)
Tội thật thế gian
Toàn người đội lột!

#27

Tôi ước mình có đôi mắt trẻ thơ
Để nhìn nắng chiều với đúng màu của nó
Cảm nhận sự diện hiện đằng sau ngọn cỏ
Chú cánh cam lấp lánh tận bảy màu

Người lớn chúng tôi, mắt kém giống nhau
Điều tốt đẹp trước mặt mà không thấy
Cổ sùỵ nhau, làm những điều xằng bậy
Phán xét thì giỏi hơn tự soi lại chính mình
Đứng trước gương, tôi chỉ biết lạng thình
Lý do đề lớn lên, đâu phải là như vậy
Đâu phải là bạc vàng, tiền giấy

Đâu phải là biệt thự xe hơi
Nào phải đâu là rôm rả cuộc chơi
Ai giỏi hơn, ai giàu hơn, đâu phải!
Mình lớn lên là để đời trống trải
Được lấp đầy bởi chia sẻ, thương yêu
Dẫu trăm năm Kiều sẽ vẫn hoàn Kiều
Nhưng sao không nhìn nhau, bằng một màu sắc khác
Cuộc đời ngắn, tâm hồn còn nghèo mạt
Thiết nghĩ chúng ta, sống để làm gì?
Tử hình là, ai cũng sẽ chết đi...

#28

Ngày mình cưới nhau

Em sẽ nhờ bạn bè đem hoa trên cổng chào xanh mướt
Mấy đứa bạn em khéo tay,
khiêu thâm mỹ coi cũng được
Chẳng cần nhọc công thuê dịch vụ,
tốn tiền!
Mình chọn đái ở một khu vườn riêng
Chim hót líu lo, bờ sông chiều
ngập nắng

Bãi cỏ xanh làm bạt giàn hoa trắng
Em treo hình mình, âm ắp cả lối đi
Bạn bè mình mời hết làm chi
Chỉ cần khoảng 30 người đến dự

Phái nam suit phong trần,
đâm ren cho đàn nữ
Trên phong nền không cần ghi nhiều chữ
Vấn tất là: “Tui đẹp khỏi cần khen!”
Trên tay em là một bó loa kèn
(Lúc quăng hoa, hy vọng đứa nào ế lâu chụp được)
Rượu vang đỏ sẽ thay menu nước
Giữa tiệc bênh bồng mình ôm bạn hát ca
Tiệc cưới là, chỉ cho bạn chúng ta
Chấm nước mắt “cuối cùng,
nàng cũng gả...”
Hơn ba mươi đâu phải chờ bạch mã
Mà chỉ chờ người đứng trước mặt mình.
Em sẽ nhìn anh, tim không đập ình ình
Chỉ trân quý “Ôn trời! Chàng đây ạ!”
Lúc chủ hôn hỏi mấy câu giả lả
“Hai bạn có đồng tình bị trói buộc cùng nhau?”
Em sẽ giả vờ suy nghĩ cũng thật lâu
Rồi khóc òa “Đồ điên! Tất nhiên là đồng ý!”
Chú rể quỳ “Đồ hâm, will you marry me?”
Cô dâu cũng quỳ “Anh có chịu lấy em?”
Rồi mấy phụ dâu mắt cũng lem nhem
“Đồ quý ả... Trễ rồi giờ mới cưới...”
Bong bóng bay lên trời xanh vời vợi
Nhu hy vọng rằng... Mình sẽ mãi bên nhau...

Em ôm từng người, ôm anh chắc thật lâu...
(Rời tỉnh mộng. Thế là tan đám cưới.)

#29

Mấy giấc mơ tốt đã đi đâu

Hay nó rơi vào lỗ đen vũ trụ?
Hồi còn nhỏ mộng nhiều như tinh tú
Lớn lên như hoa nở giữa rừng gươm
Hồi bé ai cũng mơ một thế giới màu hương
Mình chung tay bảo vệ cho quê hương
Mình đấu tranh cho biển rừng, muôn thú
Mình khóc nhiều vì chia tay bạn cũ
Đổi một trường là nhuộm một đau thương
Mình ôm xác chú chó đầu tiên rụng rúc trên giường
Mình không ngủ được vì bão qua nhiều cây ngã
Mình lắng lo yêu thương cho tất cả
Sợ trời mưa ướt bà lão không nhà
Mình hay khóc vì chuyện của người ta
Miền Trung lũ lên, ti vi đầy nước mắt
Tụi trẻ con trường mình lòng đau thắt
Nhịn bữa ăn, gom góp mấy đồng quèn
Tuổi thơ của chúng mình tuy nghèo khổ lắm lem
Nhưng chúng mình sống bằng cái tâm trong sáng
Vậy mà chỉ mười năm, mười năm đời khai sáng
Mình trở thành những người lớn vô tâm
Mình mắng nhau không bằng thú gia cầm
Ai ai cũng có lỗi chỉ riêng mình vô tội
Mình muốn có tiền quyền, đường thênh thang một lối

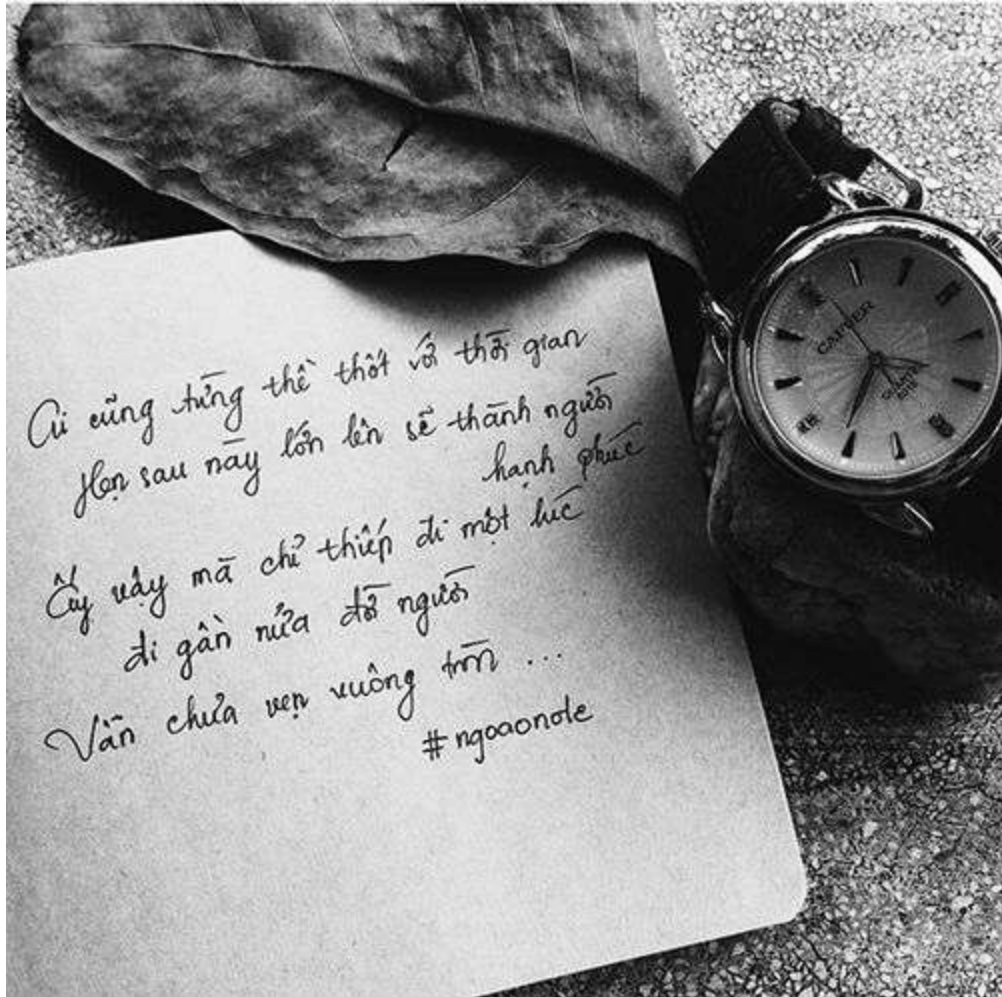
Ai khổ kệ ai, miễn không phải mình nghèo
Mình sống vậy, có khác gì loài heo
Đáp ứng đủ nhu cầu rồi đi ngủ...
Thôi thôi mình chỉ thèm như ngày cũ
Năm lên mười đứng trên lớp hô hào
Các bạn ơi tất cả là đồng bào
Hãy đóng góp cho miền Trung lũ lụt
Các bạn ơi có nhiều người côi cút
Phần nhỏ của mình là phần lớn của chung
Mình nắm tay nhau đi, tất cả sẽ hát cùng
“Trái đất này, của chúng mình”, đúng vậy!

#30

Hay mình thôi nói về tình yêu đi

Mấy thứ đó dạo này xa xỉ lắm
Hay là mình nói nhiều về mùa nắng
Tháng hoa dầu bay rợp phố Minh Khai
Mình qua ngõ với khóc miệng sạn chai
Chẳng nhắc nỗi dẫu nụ cười nhếch mép
Giẫm lên hoa vàng, đạp tan nhiều khuôn phép
Thèm xắn áo cao dần, lên tầng thượng uống vang
Chán chường rồi kiêu thiếp thiếp chàng chàng
Muốn viết một tờ sớ dài rồi đốt thuốc
Trách chẳng một ai, chỉ buồn lòng thời cuộc
Mình hết lòng rồi, đổi lại được những gì?
Thôi mình bớt nói về yêu thương đi
Mấy thứ đó dạo này xa xỉ lắm...

Tản văn

Đến giờ thì tàu phải đi...

Ngày đưa ngoại về đất, đưa cậu lên trời, tôi không đổ một giọt nước mắt nào.

Sớm biết quy luật “Đến giờ thì tàu phải đi” nên dặn lòng mình phải giữ kỹ những phút giây hiện tại.

Ngày em gái bảo mẹ đang có vài cơn động kinh không bình thường sợ giống bà ngoại... Đất dưới chân rung chuyển. Nhưng tôi không có quyền lo sợ, chỉ trấn an em: “hãy đưa mẹ đi xét nghiệm, không bỏ sót khâu nào.”

May mắn là sau đó, bà vẫn khỏe mạnh.

Bản năng tự vệ được lập trình qua cả một dải ký ức khó khăn không cho phép tôi chùn chân vì một chương ngại vật nào. Cũng không được phép bộc lộ quá nhiều cảm xúc đau thương, sợ hãi. Tôi ý thức được, cái yếu đuối đó chẳng làm thủng đàn ông nào mũi lòng, nó chỉ làm mạnh thêm cảm giác sợ gánh thêm trách nhiệm của những mối quan hệ không phải là gia đình.

Những giọt nước mắt không đúng chỗ, biến bạn thành trò hề và kẻ thua cuộc trước những đôi mắt có vẻ là cảm thông. Không phải khi không mà người ta bảo rằng “Có khóc thì hãy ra ngoài mưa, khóc thì âm thầm. Giống như loài cá bơi trong nước”. Đừng để vết cảm xúc long lanh trên má biến thành vết nhòp trong lòng người khác, khó chịu vô cùng.

Đừng trách bất cứ ai lam tổn thương bạn, ai cũng có cuộc chiến riêng của mình. Có người chiến đấu để bảo vệ núi tiền, quên đi mọi thứ xung quanh, vì họ từng bị từ chối khi đưa mẹ vào bệnh viện vì không đủ phí chữa bệnh. Có cậu bé nhảy sông tự tử, vì không thắng nổi cuộc chiến công kích miệt thị chỉ trên mạng online của toàn nước Mỹ hướng vào cậu, lỡ bị quay lên clip ngủ cùng một người đàn ông trong phòng trọ. Bạn có cuộc chiến của riêng bạn, hãy tôn trọng cuộc chiến sinh tồn của tất cả những sinh mệnh đang thực hiện nhiệm vụ sống và tồn tại với nghĩa vụ riêng của mình. Và đừng phán xét.

Một ngày nào đó, cô em gái của mình chắc cũng chẳng còn ngày đêm ở bên chăm sóc nữa, có thể cô sẽ rời Việt Nam. Chắc buồn! Mà cũng sẽ ổn thôi.

Một ngày nào đó, ba mẹ sẽ lên trời, không sống với Ngoao nữa. Chắc buồn lắm! Mà cũng sẽ ổn thôi.

Rời nhanh hơn. Một ngày không xa đó, những tri kỷ không thể thay thế của lòng ta cũng phải ra ga cho kịp chuyến tàu của đời mình. Chắc buồn chứ! Nhưng cũng sẽ ổn thôi.

Không phải là quá khư mịt mờ với những ký ức chấp vá mà khối người tôn làm năng lượng sống mỗi ngày. Cũng không phải là thứ tương lai dát vàng nạm ngọc ăn sung mặc sướng để rồi từ đó người ta lao vào dòng chảy biến mình thành nô lệ đồng tiền. Hiện tại gắn liền với trách nhiệm, với nhiều thứ, nhất là với bản thân.

Đừng chết theo những thứ đã xa. Hãy sống để vẫy tay cho đoàn tàu phải ra đi yên tâm đến với vùng đất mới. Đừng trách đoàn tàu, đừng trách người ra đi.

“Người yêu cũ” – là một khái niệm đáng yêu

Là những người đã từng thân hơn cả bạn thân, đã từng gần hơn cả mức gần, đã từng xói tung mọi cảm xúc - lý trí và ý chí của em một cách thần kỳ.

Là người đã từng đánh bại một (vài) đối thủ khác của ta hoặc ngược lại để sở hữu nhau.

Đi qua một tình yêu, như đi qua một địa danh mới. Nơi nào cũng có đặc thù địa lý và cái hay cái dở riêng, chỉ là ta có thích hợp và có muốn gắn bó sống tại nơi đó mãi không?

Khi chúng ta đi qua nhau, như đi qua một vùng đất đã quen, em không gọi là nơi cũ... Em chỉ gọi là nơi đã từng đến, như người đã từng yêu. Và tình yêu nào cũng giống nhau, như một cân bông = một cân sắt... Không thể đong đếm, yêu người cũ, người đương thời, người sắp tới... Hãy chỉ bằng một đơn vị tình yêu mà thôi...

Em đã yêu anh

Em đang yêu anh

Em sẽ yêu anh

Nhiều như em đã yêu anh ấy

Nhiều như em đã yêu các anh ấy

Nhiều như chúng ta đã yêu nhau!

Nhật ký. Em.

2013.

Chợt biết ta chưa hề già đi một nốt!

Chắc gì đó đã là yêu?

Càng lớn, tôi càng muốn ít gọi tên chữ “Yêu” càng tốt.

Dù nó rành rành là thế! Và con tim thổn thức của chúng ta ngoan cố chắc chắn là như thế!

Lý do đơn giản. Yêu là một định nghĩa vô cùng mơ hồ, ảo diệu và đương nhiên thỉnh thoảng hơi xạo một chút. Là định nghĩa cho một thứ cảm xúc khó được gọi tên được gộp nhặt từ một đống hồ lớn có thể nắm bắt tạm gọi: nghĩ về anh/ mơ thấy anh/ nhớ anh/ quan tâm đến anh/ muốn có nhiều thời gian cho anh/ muốn bên cạnh chăm sóc anh/ trân quý anh/ ngưỡng mộ anh/ lo lắng cho anh/ khao khát anh/ hờn ghen anh... mà nếu một trong những yếu tố trên không được đáp ứng thì kiểu gì cũng gây thiệt hại tinh thần cho tim chủ.

Chắc gì anh đã yêu em?

Chắc gì em đã yêu anh?

Chắc gì anh đã yêu cô ấy?

Chắc gì cô ấy đã yêu anh?

Chắc gì ta đã yêu nhau?

Mà có quyền làm nhau đau?

Thôi, mình bớt nói Yêu đi. Làm nhau vui và an bình thôi nhé!

Hạnh phúc?

*Khi ta bước vào tiệm hoa. Không những xác định loài hoa cần chọn, mà xa hơn còn phải biết mục đích làm gì, gửi cho ai, trong hoàn cảnh nào, thời gian gửi, cách gói ra sao...
Chỉ không đơn giản, chỉ là quyết đoán “tôi muốn hoa hồng” để rồi ngỡ ngác trước câu hỏi “Hồng nào, thưa cô? Hồng đào, hồng nhung, hồng trắng, hồng xanh, hồng vàng phấn bội...?”*

Việc mua hoa đơn giản, đẹp dễ thế mà đã không dễ dàng.

Hạnh phúc cũng vậy. Đứng trong cương vị người ngoài sẽ dễ dàng hô to slogan “Muốn hạnh phúc? Hãy hạnh phúc!”

Nhưng khoan đã

Điều quan trọng là, bạn muốn hạnh phúc loại nào?

“Có hạnh phúc như mặt hồ yên ả

Có hạnh phúc là mặt trời chói lóa”

Có người hạnh phúc nếu được chu du khắp thế giới, người thì tìm được niềm vui trong việc làm thơ viết sách vẽ tranh, kẻ quá say mê cùng tình yêu đôi lứa, người đăm đuổi hã hê trong công việc, khối chị em lại tìm được lý do sống mãnh liệt từ tình cảm mẫu tử thiêng liêng...

Có nhiều loại hạnh phúc hợp với bạn, nhưng có thể sẽ chẳng hề thú vị với người khác, và ngược lại.

Bạn có yêu một ly sâm bí đao mát lạnh giữa trưa hè nóng bức không?

Có người gặt đầu, có người vô cảm. Còn tôi? Tôi ghét sâm bí đao! Vô cùng! Thế nên đừng thuyết phục “Hạnh phúc biết mấy nếu bây giờ chúng ta có một ly sâm bí đao.”

Một ví dụ đơn giản cho thấy, chúng ta quá khác nhau ở nhiều khía cạnh. Nên đừng vội quy chụp hạnh phúc của mình, cũng nên là hạnh phúc cho người khác, và hạnh phúc của người khác biết đâu sẽ hợp với mình?

Chính vì vậy, trong những năm trở lại đây, tôi lang thang trong hành trình đi tìm hạnh phúc của chính mình và bỏ ngoài tai những lời khuyên khá logic. Để rồi nhận ra, hạnh phúc chẳng ở đâu xa, từ một tình yêu chân thành, từ chính sự tĩnh lặng của tâm hồn, từ những ngọn nến đêm, từ nụ cười của mẹ, từ những giọt mồ hôi lao động, từ tách trà Earl Grey nóng... Hạnh phúc với tôi chỉ giản dị thế thôi.

Đừng để một ai áp đặt hạnh phúc cho bạn. Hãy tự đi tìm và phân loại nhưng thứ khiến mình ấm áp, thoải mái nhất. Hãy hài lòng với bộ sưu tập hạnh phúc cho riêng mình.

Đừng so sánh, đừng khiên cưỡng, và cũng đừng phán xét!

Vì chính bạn mới là người sẽ sống với chính mình đời đời kiếp kiếp, chứ không phải một cá thể hay một lời hứa nào khác.

Tôi ăn rau bạn ăn bún

Hôm nay là sinh nhật ma búp bê. Bạn mời tôi một châu com chay cho trọn tình bằng hữu. Chúng tôi hẹn nhau tại một quán đáng yêu nép mình trong con hẻm 27E trên đường Trần Nhật Duật. Bạn và tôi thống nhất gọi Bún xào chay trong set lunch. Món ăn ngon và không gian đẹp cuốn cả hai vào những câu chuyện tưởng như không bao giờ dứt về thời thơ ấu hờ chút là bỏ nhà đi, thời còn bị mẹ cốc đến u đầu vì không ăn hết nổi một ly chè xanh mà năm phút trước mình còn giã đành đạch rằng muốn nuốt trọn cho bằng được...

Tôi nói cười liên tục, chén ngon lành phần rau trong đĩa mình. Chẳng mấy chốc mà đĩa đầy lại vơi. Khi chặm khăn lên miệng khép lại bữa ăn chùa ngon đã đời thì cũng là lúc Ma Búp Bê vừa xong phần của bạn ấy.

- Sao bạn lại chừa lại tất cả phần rau?
- Vì sao Trinh không ăn hết những phần bún?

Tôi “À!” một tiếng. Tự gõ đầu trách móc giá mà mình nhớ ra bạn ấy ghét rau đến mức nào và giá như Ma biết tôi mê mắn mở cà rốt và cải xanh thừa trên đĩa bạn ấy ra sao. Chỉ là một điều nhỏ nhất trên bàn ăn nhưng khiến tôi nhớ câu chuyện ngụ ngôn của hai bạn thỏ và một chục cam đã từng đọc. Có hai chú thỏ muốn vào bếp nhưng cả hai chỉ có một chục cam như nhau. Bạn Thỏ Trắng vắt hết nước cam bỏ vỏ, bạn Thỏ Nâu làm ngược lại vì món bạn ấy đang hoàn thành là bánh flan với rất nhiều vỏ cam cần được trưng dụng. Thỏ

Trắng vớt hết vỏ cam mà Thỏ Nâu cắn và ngược lại. Điều này dẫn đến một sự lãng phí không hề nhẹ nguồn nguyên liệu mà cả hai đang cần. Lỗi chẳng do ai, chỉ là chúng ta đã nhảy cóc một công đoạn trao đổi mục đích của cả hai trước khi bắt đầu điều gì đó: nó có thể chỉ là một bữa ăn, một giai đoạn chuẩn bị nguyên liệu, một sự hợp tác, một buổi thảo luận. Xa hơn là một dự án, một mối tình, một cuộc đời. Chúng ta đã tự cho mình quyền hiểu nhau và dự đoán mức độ thỏa mãn của đối phương theo nhu cầu của chính mình mà quên mất hỏi: “Tôi muốn điều đó ở bạn, còn bạn cần gì từ tôi?” Đôi khi thẳng thắn ngay từ đầu, không chỉ là có thêm mấy cọng rau cọng bún hay chục trái cam, mà còn để đỡ lãng phí thời gian hơn cho các việc phát sinh vì hiểu lầm sau này. Mai một có hẹn hò cùng ai đó, hẳn tôi cũng sẽ thẳng thắn ngay từ đầu: “Em không ăn bún, anh có thích ăn rau không?”, và xa hơn biết đâu là câu hỏi: “Em không giỏi làm vợ, nhưng em có thể cho anh tất cả trái tim mình. Còn anh, sẽ cho em lại chút Ngây Thơ sót lại của mình chứ?”

Đàn bà đẹp cắm hoa

Có những vẻ đẹp không quốc sắc thiên hương nhưng khiến con người ta khuất phục.

Những người đàn bà ấy, có vẻ đẹp bất diệt toát ra từ tim, từ từng hơi thở

Cái rung động sâu sắc làm choáng phứt chốc

Và anh không thể

ngừng yêu...

Gần Tết, trên tinh thần mọi thứ đều gấp gáp, đặc biệt là các chương trình cần phát sóng trong cuối tháng Một phải được hoàn thành sớm trước deadline. Ekip chúng tôi vốn vẹn bốn người cập rập đến nhà cô ghi hình “Nghệ thuật cắm hoa theo phong thủy ngày Xuân”. Với một đĩa từng hùn hôn tuyên bố với người yêu “Sau này em sẽ đi kiếm tiền, anh ở nhà nội trợ” như nó, nhét được mấy cành hồng vào lọ hoa cho ra hồn quả là một điều siêu xa xỉ, đừng nói đến “cắm hoa theo phong thủy một cách nghệ thuật”. Mà cắm hoa để làm gì, có ăn được không nhỉ, hay chưng mấy ngày rồi héo quắt ra, phí phạm?

...

Xe ngừng ở trước cửa một ngôi nhà nhỏ, cổng xanh xinh xắn, cô đứng đấy đợi từ bao giờ. Tóc cô điển đen bóng cắt ngang

vai và mái ngó trông không ăn nhập lắm với cặp kính dày cộp vài đi-ốp, nhưng cái cách cô nắm hai bàn tay vào nhau rất lịch sự kiểu “Nhật” và nụ cười đón khách không thể tươi hơn, đã hợp lý tất cả những cái không hài hòa.

“Mọi người vất vả quá, vào nhà nhé, có cần cô mang giúp gì vào không?”

Nó cười xã giao chào hỏi, rồi vào nhà, trong lúc chờ đợi mọi người sắp xếp góc quay, khung máy, chọn bối cảnh... Nó bắt đầu chăm chú làm bài học bài: “Cắm hoa là một điều tưởng như đơn giản nhưng không hề đơn giản đơn. Đặc biệt là cắm hoa sao cho hài hòa về màu sắc, bố cục, và phong thủy ngày Xuân lại càng không dễ dàng. Hôm nay chúng ta hãy cùng làm quen với cô B.V giáo viên bộ môn Trang trí Mỹ thuật - nhà văn hóa Phụ nữ TP. HCM...”

- Em ăn sáng chưa? Cô hỏi, giọng Hà Nội mới thật nhẹ nhàng,

- Dạ em ăn rồi!

- Cô có chuẩn bị cho mọi người đồ ăn sáng đây.

- Dạ được rồi ạ, bọn em ăn sáng rồi, cảm ơn cô ạ

- Để cô đi lấy nhé!

Những tưởng sau đoạn hội thoại rất “xã giao” này, sẽ là thôi. Nhưng cô không rời lời kiểu Bắc, cũng không xởi lời chát Nam, cô nói là dọn thật! Một đĩa sandwich to oạch, gọn gàng, thơm lừng, được bao bọc trong ni lông mềm cẩn thận

và đặc biệt là siêu ngon! Tiếp đó là một ký bánh kẹo các loại, một đĩa rau củ trái cây ngon nức bụng và nước ép ngọt lịm. Lần đầu đi quay được chủ nhà tiếp đón nồng hậu kiểu này!

Sự chu đáo không ngừng lại ở đó.

Nó chả bao giờ để ý đến việc mời nước khách xong còn phải chăm lo cho việc thay nước lạnh cho khách nếu nhớ nước nguội đi.

Cô thì quan tâm!

Cô còn nhìn ra cả gót giày của nó bị trật, cô bảo “Dùng giày cô mang về nhé, dán keo thế này chốc nữa lại sút.”

Nó choáng, vì sự tinh tế rất ngọt ngào của người đàn bà trung niên ấy.

Nâng niu miếng sandwich, như một phát hiện mới, bình thường nó chả bao giờ thèm ăn sandwich khô cứng dạng fast food kiểu này, nhưng miếng bánh mì kẹp chả pa tê cô làm mới mềm mại làm sao, ngon lành biết mấy...

Nó xấu hổ,

Xấu hổ điếng người.

Vì đã từng tuyên bố “Phụ nữ hiện đại chỉ cần chăm kiếm tiền là tốt rồi, mọi việc trong nhà cứ để cô giúp việc làm để cô còn có công ăn chuyện làm.”

Nó giúp cô cắm hoa, giờ mới biết đài sen non đi cùng với cúc vàng đẹp cỡ nào, hoa cúc bi tròn trĩnh ra sao... Chạm vào những cành trúc mảnh mai tao nhã, bó lạt cô tạo hình, mấy

cái lá trạng nguyên khéo cắt mà cô cứ bảo “dễ làm lắm”, (chỉ với cô thì dễ) nó biết tại sao cắm hoa lại nằm trong một những “món nghệ” khó nuốt của công-dung-ngôn-hạnh. Xong xuôi, ngắm nghĩa mãi ba bình hoa. Ngần ngại lắm, mới dám hỏi xin số cô...

Để mà “Lần sau em đi học cắm hoa, đăng ký vào lớp cô, cô nhé!”

Cô cười, “Em cứ đi nói, đi kiếm tiền thế này là được rồi, cắm hoa làm gì.”

Lẽ ra là thế, ‘kiếm tiền là được rồi’, nhưng nhờ sáng hôm đấy, em chợt nhận ra tiền đâu mua được ánh mắt trù mến đầy tự hào của ông xã đẹp trai đang đứng ngắm cô từ xa này đến giờ... Người đàn ông mà cô khoe “bọn cô gặp nhau trong một buổi học cắm hoa, nhìn hoa cô cắm thế nào, rồi mấy tháng sau là cưới...”

Lúc đi, cô không quên dúm vào tay nó một bọc rau câu và mỗi người trong ekip mấy miếng sandwich mang về cho ấm bụng. Nó cúi chào cô tạm biệt, thật thấp, rất trịnh trọng, rất Nhật, không còn xã giao kiểu Nam hay e dè kiểu Bắc

“Cảm ơn cô”

...

Xe lăn bánh, cô đứng trước công xanh, vẫn tóc đen ngang vai mái ngó, vẫn kính cận vài đi-ốp, cô cười, vẫy vẫy tay.

Nó chợt nhận ra, đã vừa gặp một người đàn bà đẹp nữa trong đời!

Hà Nội màu chàm

*“Cái thời Hà Nội màu chàm
Còn em khoác áo xanh lam ra hồ
Rét run tháng Chạp Thủ đô
Tưởng mình trăm tuổi - mơ hồ xuân xanh”*

Nếu phải miêu tả Thủ đô bằng một màu duy nhất, đó hẳn phải là màu chàm. Thứ màu theo khoa học quy ước là “màu của ánh sáng trong khoảng 440 đến 420 nm, nằm giữa màu xanh lam và màu tím”. Còn theo khái niệm của cô gái sắp lữ thì, đó là một dải màu tuyệt đẹp được pha trộn hoàn hảo giữa niềm hy vọng hão huyền và những nỗi sầu thương được bao che khéo léo. Như màu của đám oải hương khô tẩm cái trong trẻo của nắng tươi rồi được đóng gói dạng sấy quất queo không sinh khí, vẩy vào vài thứ hương giả tạo ngát mùi để thêm đậm tiền cho món hàng mang tên Lavender Tây Phương ảo mộng, ngày ngày bán chạy tại Phương Đông.

Một ví dụ hoa trông để thấy hy vọng, niềm vui và nỗi cô đơn già cỗi héo hắt khi được pha trộn mát tay sẽ thành ra đám màu chàm rất hay. Ừ, màu Hà Nội đấy! Cái màu mà dù luôn cận Tết, vẫn chấp hết đám đào tươi khoe sắc thắm nơi nơi cũng không dập nổi vẻ chán đời của một loạt các gam màu trầm trên phố: màu tối trên mũi giày, áo khoác các nàng thơ với làn da trắng và mái tóc bông bơ vợ như cỏ may Tràng An, màu không sáng trên đám khói thuốc lòa các cụ rít khắp ngõ, bức tường thành cau có, mặt hồ buồn xo... Hà Nội buồn và lạnh từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng chính thứ màu huyễn hoặc ấy cũng hấp dẫn người nhìn như lỗ phải lòng một cô gái lai Lavender u uất, ngoại hình xuất chúng được che đậy bởi lớp vải bông dày cộm như bong bóng căng hơi bên ngoài. Một cô gái ít cười, từng trải đến xác xơ và coi đời mình như ván cờ của số phận, khó gần và lạnh lẽo nhưng hợp điện, duyên dáng và sắc sảo, khó cưỡng khó quên.

*Và tôi, đã từng yêu một Hà Nội màu lam như thế!
Ngày mai xuân nở trên cành
Ngày mai hạ đến, bàng xanh một màu
Thu sang nắng nhạt vàng nâu
Đông qua Hà Nội buồn màu mắt lam.*

Cô đơn

Tuổi trẻ của chúng ta, bị người ta nói ra, nói vào. Chủ yếu để làm nháo nhào cho vui cái cơn buồn chuyện. Rồi thôi. Người ta bỏ vài giây cười nhạo, rồi quên. Còn mình tốn cả đời để nhớ. Có đáng không em?

Tôi đã quen rồi việc nhìn mình trước gương tự cười tự khóc, ngồi thừ trước chiếc máy CD lắm nhảm hát theo mấy bài hát xưa ơi là cũ, lấy ánh nến lấp lánh làm vui, lấy nỗi buồn làm trò chơi khuấy khỏa. Buồn nhiều thì đã làm sao. Khi mỗi mảnh đời đều có cơn sầu riêng của họ. Cuộc chiến dù lớn dù nhỏ cũng có lý do. Chúng ta đối đầu với bản ngã, thật nhọc công, không trí lực thì tâm lực, chứ nào đâu chỉ hao mòn sức lực. Hần học làm chi khi cuộc sống đang qua đi từng ngày đây, mỗi giây thở cũng không đành hoàng thong thả. Nỗi lo này chưa qua thì bóng ma kia lại tới. Cái phơi phới của tuổi thanh xuân bị bào mòn không phải bởi thời gian hay lao động. Mà là cái bạc bẽo của nhân gian. Tôi đi một bước lại dừng một bước, tại thương. Thương mình, thương người. Thương chúng ta sao vui ngắn mà sầu dài. Sao an nhiên đều phải luyện. Sao yêu mà phải im. Sao hận nhau dễ mà quá trễ để nhận ra cái hữu hạn của tinh thần.

Thôi thì ta cứ dần dần huấn luyện đôi mắt mỉm cười theo khóe miệng. Biến niềm vui thành một kỹ năng, và xoa lên những sự nhẫn tâm bằng lớp gel tha thứ. Biết đâu thời gian lâu lắm sẽ qua, đến lúc nào đó ta nhận ra ai sai ai đúng

*không còn quan trọng nữa. Chắc lúc đó, mấy tấm ảnh cũ đã
mốc meo quăn góc như ta chưa từng có một kỷ niệm vui nào,
cùng với nhau, ở một thì xa xưa nào đó...*

*Dù buồn thì cũng đã sao
Trời xanh vẫn chỉ một màu đấy thôi
Hôm nay vui hãy cứ vui
Biết đâu lần cuối là ngay bây giờ?*

Hắn là một chuyện đùa

Em,

Chị chưa bao giờ nghĩ việc ăn một đĩa salad tại Au Parc có thể mất nhiều thời gian như thế. Đương nhiên là cái đĩa rất to chất đầy đủ các loại rau tươi như vừa hái từ vườn. Thêm thêm bơ xanh, hạt hạnh nhân và tôm tươi áp chảo ngọt thịt thì phải nói là bắt vị khỏi chê! Chị ngắm mãi, quyết dần lòng không chụp ảnh gửi em mà cứ nhân nha từng lá một. Vừa măm măm salad vừa nghĩ đến em, sao lại không thể ?

Vì hôm nay chị rảnh... .

Chị đang nghĩ liệu em có phải là một dạng trò đùa không. Không phải là định nghĩa kiểu bỡn cợt, ý chị là một câu nói đùa rất duyên và vô tư bật ra đúng lúc từ số phận ấy! Như kiểu cuộc hội thoại giữa cả nhóm đang đến hồi căng thẳng, không khí vô cùng căng gượng và kỳ dị thì “bùm”- bỗng có một đứa bật ra một câu gì đó mà cả hội phải cười bò. Sự kết nối quay trở lại tức thì. Một câu đùa cứu rỗi! Một kiểu đùa tự nhiên, bột phát, không gắp rứt, không ngần ngại, như kiếm kendo chẻ đôi bó rom đây dứt khoát trong một và chỉ một nhát. Duyên dáng sáng láng như thế đấy!

Đôi khi chị cũng tự hỏi trò đùa có tác dụng gì lên trí não, theo góc độ tâm lý học mà lại vi diệu vô cùng như thế. Nếu hài hước là thước đo của sự thông minh. Em hẳn là một sợi dây đo dài ngoằng linh động tiện dụng đến mức có thể cuộn lại bỏ vào túi, cần đo gì lại lấy được ra ngay. Em là đoạn ký

ức vượt bậc, điểm nhấn sáng sủa nhưng cũng vô cùng gần gũi của chị.

Làm thế nào mà em lại bước vào và làm sáng sủa, rõ ràng dứt khoát, đánh bật mọi ý nghĩ xám xịt như một giọt sunlight nước rửa chén đánh tan hàng chục đĩa bẩn trong nhà bếp?

Chị cứ nghĩ mãi... Em hẳn là trò đùa trong quảng cáo! Hẳn là không thực.

Để người ta cười đã đời nghiêng ngã rồi chóng quên đi...

Để rồi thỉnh thoảng nhớ lại để mỉm cười. Rồi lại phải quên đi...

Trò đùa số phận của chị ạ. Chị bỗng nhiên nhớ em.

Tính chi cái chuyện dài lâu

*“Tính chi cái chuyện dài lâu
Em ơi Sài phố phải đâu thật lòng?
Ngủ đi đừng nghĩ viễn vông
Ngày mai đời vẫn mênh mông đợi chờ...”*

*Sài Gòn có hai mùa, một mùa bất thường và mùa còn lại là...
quái đản. Nếu so sánh ra, có lẽ phải tả thời tiết Sài Gòn như
một cô nàng mới biết yêu, đỏng đảnh và ương bướng, nói
một đằng làm một nẻo, nhiều khi làm mà không thèm nói,
hoặc đôi khi nói xong hết mà chẳng thấy làm...*

*Và tôi, em, bạn ấy... đã yêu một Sài Gòn như vậy. Một Sài
Gòn, những châu cà phê, và những cuộc hội thoại mệt nhũn
tim.*

*Tôi nhớ những sáng mưa lộp độp âm ỉ vào cửa kính lúc sáu
giờ gọi ta dậy thay đồng hồ báo thức. Nhớ những ngày buồn
lắm và cà phê thì dang dở...*

*Những trưa chuyển mưa tháng Sáu, ngồi một góc Highland
Mạc Đĩnh Chi ngó lá khô lười nhác áp ôm tường rêu cũ,
nghe Dreamcatcher tròn mắt huyền thuyên quên cả bữa trưa.*

*“Chuyện là vậy đó, nên tiếp tục, hay sẽ dừng lại, cái tao cần
chỉ là sự quan tâm từ hấn...”*

*Thấy mình lơ đãng, bạn nhắc thêm lần nữa “Mày nghĩ thế
nào?”*

Tôi thở dài, định trêu một câu, nhưng nhìn Dreamcatcher tròn xoe mắt chăm chú nghiêm túc, đành cười nhạt “Yêu vui thì tới, không thì lui... Tại sao phải đòi hỏi một thứ xa xỉ như vậy...”

Nó tròn mắt nhìn tôi thở dài, có vẻ không hài lòng về câu trả lời. Tôi thấy trong Dreamcatcher có hình ảnh của mình lúc mới yêu, ngây thơ và hồ hởi, nên chẳng trách cô ấy nhiệt tình xây đắp lắm... Nhưng trên quan điểm của tôi, hơi thô lỗ nhưng sự thực thì Tình Yêu là món Chè câu kỳ khó nấu, thêm đường quá tay thì ngọt lè, thêm chút muối vô lại ngon, bỏ vani nhiều thành ra đắng, cho nhiều nước thì nhạt, nấu quá lâu lại khô... Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, chả biết đường đâu mà khuyên, thế nên khi tôi buồn, chỉ muốn ai đó chốt hạ một câu đi vào lòng người là “Có hạnh phúc không?” Đơn giản hóa mọi thứ nhé, có thì tới, không thì lui, vờn tới vờn lui thành ra đồng bùi nhùi nham nhở...

26 tuổi rồi, đã bớt cứ buồn là khóc lóc, bọn tôi thích ngồi cà phê, ngắm mưa rồi nhìn nhau im lặng... Cứ như là có đối thoại với chính mình để điều chỉnh chính sách an tim lạc nã.

“Đừng buồn nữa, làm một ly nhé” nghe hấp dẫn hơn nhiều. Vậy mà tụi nó, gật đầu cái rụp. Thế là nàng dọn dẹp nhà, lôi hết nến lung linh ra thả, xịt nước hoa khắp phòng, trưng khăn tắm xinh... như là đang đón tình nhân đến...

Dreamcatcher thất vọng vì sự đầu tư tình cảm chưa hồi đáp.

Mặt Mộc thấy không vui vì chưa tìm được tiếng nói chung cùng mẹ chồng.

Tóc Ngẩn đang hạnh phúc và chân cô ta không chạm đất.

Bén Tre nghĩ rằng, là con gái thì phải biết thương yêu cưng chiều bạn bè...

Và tôi, “Hôm nay ta cứ vui, biết đâu ngày sau dzui tiếp...”

Định bụng như ngày xưa, buồn là phải khóc lóc để biết mình đau ư?

Sao phải cứ như vậy? Bọn tôi có kế sách hay hơn nhiều... Tự tập và vào siêu thị tiện dụng mua các thẻ loại còn để nhâm nhi dưới ánh nến vàng, bọn đàn bà cười vang, cụng ly dưới ánh nến, thế là chuyện buồn tự nhiên đi đâu hết. Chỉ thấy muốn chúc nhau cho cuộc sống bớt thật vào...

Lâng lâng, cùng nhau lảm nhảm theo điệu nhạc

Đến với nhau thật lòng có khi nào quá khó không?

Đến với nhau chỉ muốn cho nhau tiếng cười, cho phút giây vui thế thôi

Đến với nhau đôi khi chỉ ánh mắt bỗng vô tình gặp nhau

Đến với nhau đôi khi chỉ có bia nâng lên hạ xuống hết buồn”

Ừ, hơi say, mắt không cay, và nhạc rất hay... Ngoài cửa sổ, trên phố Minh Khai gió vẫn nhẹ nhàng thổi lay lay chum hoa phượng vĩ...

Khuya rồi. Nhưng chẳng ai muốn về

Người ta cần nhau, người ta đến với nhau

Người ta gần nhau người ta quên nỗi sầu

Rồi người ta yêu nhau. Người ta muốn bên nhau thật lâu

Thời gian lặng qua người ta ghét nhau

*Thời gian vụt qua người ta quên hết rồi
Rồi người ta đi xa người ta đi người ta yêu người mới
Trái đất vẫn xoay vòng và ta đến với nhau...
Chúc anh ngủ ngon, chúc trái tim già nua của chúng ta, ngủ
ngon.*

Tự tin vào bản thân

Tụi nó (bạn thân) thường lấy cặp đùi tôi để chọc cười cả hội. Các bạn nói Trinh nên tự hào rằng mình đang có cặp giò thừa chuẩn để làm đại sứ thương hiệu cho giò chả Như Lan mức tiếng tại thị thành. Trinh được 10 điểm ngoại hình: vấn đề là từ đầu xuống eo 10 điểm, 0 điểm cho phần còn lại! Ban đầu là khó chịu, sau này thấy cũng bình thường. Nhất là khi gần đây các cô gái cùng “đăng cấp Như Lan” trên mạng xã hội nô mức chia sẻ “10 tiêu chuẩn cái đẹp mới trong năm 2016” bao gồm cả đùi to, môi dày và da rám nắng. Thú thật nhé, tôi chẳng thấy vấn đề ABC gì từ cặp đùi không thon thả của mình. Các nam tử hán cần một cô gái gầy cao máy thoáng làm tri kỷ, đã thẳng tay loại Trinh kèm theo một cái liếc xéo từ đầu. Nếu anh từ chối tôi vì cặp giò không nuột, thế thì may mắn quá xá vì từ đó về sau mình cũng được miễn vai búp bê Barbie hiền ngoan diễn sâu với các đối tượng dùng phụ nữ đẹp như trang sức xinh bên cạnh. Đùi mình không đẹp lắm, mà may mắn thay, mấy cái khác cũng... không đẹp. Ngón tay thì chẳng búp măng, mà ghồ ghề giữa khớp; mũi thấp đến nỗi các bạn chẳng bao giờ liệt kê kính mát là thứ nên tặng Trinh trong wishlist sinh nhật vì có đeo lên mặt cũng tuột suốt do mũi không giữ nổi... Vòng bụng to và gót chân chai, ngón chân to thô nên giấu đi nếu không muốn người yêu bỏ, tóc như cây chổi và móng thì như sắp hợp thể cùng đùi... Mà có sao đâu trời! Hôm qua trong lớp Yoga, cô giáo chấm cho một giọt tinh dầu sả chanh thơm phức lên trán như thưởng cho sự tập trung của học trò ngoan, mùi

thơm tỏa ra thơm phức đến thức tỉnh. Các bạn thử đều chùng sắp ngủ, Trinh thì hươ hươ những ngón tay 28 năm sử dụng của mình ra trước nắng mân mê mãi... Cảm ơn ngón tay xấu xí đã nấu ăn, đã gỡ sách, đã lau nước mắt, đã chọn quà cho người thương, đã đỡ người già qua đường, đã ôm trẻ con mà hát, đã cho đàn ông vài cái tát... Cảm ơn ngón tay xấu xí nhé! Cảm ơn cơ thể sẽ không tồn tại lâu này. Cảm ơn đùi to nhé! Hãy già đi và bảo vệ trái tim cùng chị nhé!

Mặt nạ, tôi cần rất nhiều mặt nạ

Cư dân mạng hay chia sẻ những bức ảnh châm biếm mặt nạ xã hội kiểu kiểu “kẻ thù nguy hiểm không phải là quân địch trước mặt mà là đũa bạn thân cầm dao ở sau lưng”, làm con người ta cũng chợt dạ sấm ngay cho mình một xấp để sẵn trong túi áo để tiện dùng như khiên chắn an toàn cho trái tim vốn yếu đuối từ thuở lọt lòng của mình. Ôi dào vớ vẩn! Đừng trách người đeo mặt nạ, chỉ trách bản thân không sáng suốt chọn đeo một cái chất chơi hơn ngay từ đầu.

Mặt nạ ở khắp mọi nơi và trở thành người bạn đồng hành không thể thiếu của nhà nhà, người người! Mặt nạ cùng trẻ nhỏ đến trường đối phó với điểm số và bạn học. Mặt nạ trước là bảo vệ người lớn khỏi những sự “mất mặt” không đáng đó, sau là hoàn thành những mục tiêu toan tính nhất định. Công dụng của nó linh hoạt một cách không thể dễ hiểu hơn: dùng chế độ cười khi đang đau khổ, mặt nạ vui che ghen ghét, mặt nạ bình thản lấp đi lo sợ, và mặt nạ cuồng nhiệt cho những rung cảm chưa hề tồn tại. Mặt nạ giúp chúng ta diễn tốt diễn sâu và tròn vai cả khi đã rời sân khấu cuộc đời. Sao lại ghét một thứ vi diệu vì bạn chưa bao giờ thử? Hãy mua ngay mặt nạ, mua 10 tặng một, free ship và xài lâu vĩnh viễn không thể tháo ra!

Năm phút dành cho quảng cáo đã hết!

Thực tế là như vậy:

Bản thân người viết do tính chất công việc thường xuyên phải gặp gỡ nhiều con người, quẳng mình vào nhiều mối quan hệ mà dù muốn dù không, nó cũng có sức nặng nhất định cho cuộc sống. Một talk show bình thường hàng tháng có thể tiếp đón từ ngôi sao hạng A đến bác sĩ phụ khoa, diễn viên múa đến anh bán lúa, chính trị gia đến người khóc mướn đám ma, vũ công đến lão công công... Vị nào cũng chất, cũng hay (vì nếu câu chuyện lên sóng truyền hình có nội dung không hấp dẫn thì hụt rating, hụt tiền, rớt sóng mất). Những người đóng tròn vai, đeo mặt nạ thích hợp cho vai diễn luôn là người được đánh giá cao hơn cả. Một nhà tâm lý đến khuyên giải chuyện nuôi con hằn nên xởi lởi ngọt ngào và tỏ ra đầy kinh nghiệm, một đầu bếp phải chắc tay lắc chảo và làm khán giả chảy nước miếng dù chỉ với một trái xoài, một người đẹp trai thì chỉ cần cứ đẹp trai và cười hoài, là đủ. Mặc dù ở ngoài đời có thể chuyên gia tâm lý gia đình chưa hề chăm con nhỏ, đầu bếp lên ti vi quên nêm gia vị, anh chàng đẹp trai răng trắng mũi cao mũi nào ra mũi đó mà trong đầu chả đánh vần nổi tư duy là cái chi chi thì cũng hồng sao. Quan trọng là cái mặt nạ bạn chọn đeo thật tinh tế và phù hợp trong môi trường nhất định. Chúng ta không trả lời nổi câu hỏi TÔI LÀ AI? (Lưu ý ai coi Kungfu Panda sẽ biết nha, mấy câu trả lời đơn lẻ kiểu “Tôi là Trinh”, “Tôi là Nữ”, “Tôi là MC”, “Tôi là con ba má tui”... đều sai bét hết nha vì “Trinh”, “Nữ”, “MC”, “Con ba má tui” lần lượt là tên, giới tính, nghề nghiệp, quan hệ của tui... Và tất cả những thứ đó không hề là bạn, mà chỉ là KHÁI NIỆM RIÊNG LẺ dùng để mô tả). Ừ vậy đó, người không biết mình

*là ai thì càng phải tốn tiền tốn sức mua nhiều mặt nạ và vật
vỡ với nó! Người hiểu rằng mình chính là tất cả những khái
niệm riêng lẻ để mô tả bản thân thì càng phải tinh tế hơn
trong việc dùng nó! Xài đúng, xài đủ và với một thái độ thích
thú: nó biến thành MẶT NẠ HẤP DẪN VẠN NĂNG. Dùng
mặt nạ không đúng cách: cả xấp sẽ nhập lại thành một chế
độ duy nhất là GIÁ TẠO!*

*Hãy là một người thiên biến vạn hóa về cảm xúc, cực kỳ hợp
nhất với hoàn cảnh và tâm trạng của bản thân cùng môi
trường hiện hữu. Biến mặt nạ thực tập thành da thật, để đau
thật cùng nỗi buồn của người bạn thân, để lâng lâng lơ lả
trong một cuộc vui hội họp, để cương nghị quyết đoán trong
các mối làm ăn, hãy cười mát nhân cách cho một câu đùa
duyên khớp miếng trên bàn ăn, biết đôi chế độ lạnh lùng tàn
nhẫn vẫy chào những mối quan hệ mục ruỗng và đừng quên
ấm áp vô cùng tận với gia đình, trẻ nhỏ, động vật... Đừng để
chế độ Không Cảm Xúc của Hồ Quang Hiếu thành niềm tự
hào “Tôi đang sống thật”.*

*Vì bạn là tất cả cảm xúc của bạn, bằng thứ cảm xúc chân
thật và mặt nạ thích hợp, bạn sẽ là tất cả cảm xúc của người
khác.*

Mặt nạ mới ra lò đây, mua ngay kẻo hết! Mạ dzô mạ dzô!

Đầu kia của yêu thương

Trái ngược với yêu? Có ai đó lạnh miệng trả lời liền: Là GHÉT!

Lạnh lợi ghê! Xin thưa. Sai bét!

Ghét và Yêu tưởng chừng ngự trị trên hai thái cực nhưng không phải. Thậm chí, hoang đường mà nói thì hai tụi nó tuy hai nhưng mà một. Tưởng tượng nhé, khi bạn Yêu một ai đó: bạn nhớ người đó nhiều sau bản thân mình một tẹo mỗi ngày, bạn tìm để nhận dạng người đó đầu tiên trong một tấm ảnh tình cờ lướt qua, bạn cảm thấy sao sao đó trong tim khi người đó hạnh phúc (tất nhiên không phải cùng mình), và có một sự bức bối không hề nhẹ khi người ấy thân thiết cùng ai khác. Điều đó xảy ra tương tự với người mà bạn ghét: bạn thù dai tới mức nhớ tên và lỗi của nó sau chừng ấy năm, tấm hình đồng người vậy mà bạn vẫn ngó tìm mặt nó đầu tiên, và vô cùng bất an khi nó hạnh phúc cùng ai khác không phải mình. Y chang Yêu. Vậy Yêu và Ghét là một: như hai bông hoa hồng cùng loại khác màu, một đỏ - một vàng, một nòng nài - một phản bội. Yêu và Ghét dính với nhau bằng một sợi chỉ hồng không bao giờ thoát ra được, sợi chỉ mang tên Quan Tâm. Vì còn quan tâm người ta mới có nhã ý hỏi han nhau xem còn khỏe không hay chết chưa mặc dù “kể từ ngày đó đôi ta chẳng thấy nhau, em sống ra sao yêu người thế nào” (trích bài Người yêu cũ), còn quan tâm mới thấy lòng vô cùng bất an, râm ran hay nòng nài khi có vấn đề gì xảy ra liên quan đến đối tượng mà ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Không

Còn Quan Tâm, không có nhĩ hứng quan tâm, không việc gì phải quan tâm và thực sự không muốn quan tâm vì không còn tìm được lý do gì để quan tâm nữa, thì sẽ chính thức giải thoát khỏi mớ bòng bong mang tên Yêu-Ghét. Bông hồng đỏ hay vàng không quan trọng nữa, vì mình đã buông bỏ rồi.

Vậy đầu bên kia của yêu là Lãng Quên. Nếu muốn dừng yêu ai, ghét ai, đơn giản chỉ cần buông bỏ. Xin người, đừng tự xây nên bất kỳ cây cầu nào để đến với người ta. Đừng viện bất kỳ lý do lý trấu gì để liên lạc nhắn tin, dò la, thăm hỏi người quen, dòm lên Facebook, nhìn trộm Instagram hay cả mở ảnh cũ lâu ngày chưa (dám) dọn treo bày từa lưa trong phòng cũng làm ảnh hưởng đến quá trình Lãng Quên đang phấn đấu. Đừng tạo ra bất cứ lý do nào để quan tâm người ta cả để mà Quên.

Phải quên đi! Người chưa từng tồn tại sẽ không ảnh hưởng đến cảm xúc của bạn. File rác đã delete khỏi Trash, đương nhiên cũng không chiếm tí dung lượng ổ cứng nào nữa. Nhẹ tênh, sạch sẽ. Quên như chưa từng nhớ. Đi như chưa từng đến. Và chúng ta lại thênh thang một đường tiến bước. Để rồi chạm mặt nhau trên đường đời, đó không còn là một cái nhú mày nhăn trán phớt lờ, mà chỉ là thoáng mỉm cười nhẹ tênh: “Xin chào, nhìn bạn quen lắm, hình như chúng ta chưa gặp lần nào...”

#ngoanonotes

Người bạn phiên phức cần thiết

Hồi đó tôi có một anh bạn hàng xóm người Mỹ tên Nate, tạm gọi là Nate lạ lùng vì anh ấy vừa lạ vừa không được cao. (May quá Nate không biết đọc Tiếng Việt.) Bù lại anh ấy thừa hưởng đôi mắt xanh viền mắt ong tuyệt đẹp của thân mẫu là cô Sue-tốt-bụng (ai hay tặng quà cho Trinh đều là người tốt) và một body sáu chục múi cứng cáp khỏi phải chê. Bọn tôi cùng tuổi, nhưng trong khi mình dành gần hết 30 năm cuộc đời an phận mài mòn tại duy nhất một thành phố thì Nate đã xài hết 2-3 cuốn passport cho việc chu du khắp thế giới. Sống và làm việc ở nhiều thành phố khác nhau trên thế giới, nhân dạng của Nate chẳng khác gì các anh Tây ba lô mê du lịch bụi đang lơ phôi lòng Việt Nam: quần lửng áo thun, giày thể thao, ba lô tiện dụng và vật bất ly thân là chai nước suối to oạch loại có thể tìm thấy tại bất cứ cửa hàng tiện ích nào trên đường. Chẳng biết Nate làm cái gì, mà trong khi tôi cắm đầu soạn kịch bản để hôm sau đi dẫn lấy vài đồng bạc lẻ thì hắn đang vắt chân lên ghé bấm enter cho mấy đơn hàng online buôn đồ linh tinh xuyên trái đất gom vài nghìn đô mỗi ngày. Hầu hết thời gian, Nate luôn bận rộn với lịch tập yoga xen kẽ gym, party cuối tuần tại các sự kiện dành cho người nước ngoài. Tôi thì không có nhã hứng tham gia chè chén cùng hội ấy lắm nhưng cũng chưa bao giờ thôi cảm kích khi Nate giới thiệu cho mình những địa điểm mới bí mật để nhâm nháp vài ly xả stress: đó có thể là quầy lounge kê bể bơi trên tầng thượng của khách sạn, đó có thể là một

mảnh đất trống được decor trang trí lại vô cùng ấn tượng chuyên dành để tổ chức tiệc nướng và bia bọt ngoài trời, thỉnh thoảng là quán Nhật có món cá trích ép trứng ngon muốn xỉu, giá phải chăng ngay sát nhà mà chắc sống thêm chục năm nữa cũng chưa chắc mình sẽ phát hiện ra. Bù lại, tôi trao đổi cho Nate mấy quán ăn cây nhà lá vườn món Việt giá Tây trong xó hẻm hoặc mấy quán nát nát giá trên trời nhưng trang trí quái dị tuyệt vời, hoặc mấy món bia hồ lớn như kiểu bia đen trộn xoài, bia tô chia chén... Nate cũng cảm thấy vô cùng cảm kích về điều đó.

Cuối cùng thì một anh chàng tuyệt vời như vậy có gì phiền?

Thứ nhất, bạn ấy chưa bao giờ ngừng ca cẩm về việc tôi lười tập thể thao. Nate phiền phức đến mức ngày nào gặp lại cũng hỏi “Ê Trinh, chừng nào cậu chịu tập yoga đây?”, đến nỗi mà cuối cùng tôi phải chịu thua mà lết xác đi tập. Rồi như một người thầy giáo tận tâm không ai mượn nhưng rất thiệt tình muốn khai sáng cho trẻ nhỏ, xong giờ tập là Nate lanh lợi góp ý liền “Tôi thấy cậu chưa bao giờ cố gắng hết sức cả, cậu thấy cả lớp đều trông chuối thành công không sao cậu còn chẳng nhắc nổi cái mông lên cùi chỏ?” Tôi què què quá trời dẫu mở cãi cùn “Cậu không thấy cái cô bên cạnh tớ ngủ từ đầu đến cuối giờ à? Tớ theo hết các động tác là thiện chí lắm rồi, vả lại các cậu đã tập hai, ba năm chẳng phải dân chuyên nghiệp còn gì”. Xong ngoay ngoáy nhảy vào taxi về nhà không quên than ôi hôm nay thật vất vả, bỏ lại Nate sau lưng đang tát tả đi bộ về nhà tay xách nách mang mấy chai nước suối.

Thứ hai, bạn ấy hay khen. Mà ở đất nước tôi thì thứ ấy hay đi kèm điều kiện nên nghe thường không quen tai lắm. Làm cái gì Nate cũng khen: post tấm hình thì Nate khen mắt đúng là có thẩm mỹ thật, gọi một đĩa salad thì khen ô cậu thật biết cách ăn uống khỏe mạnh, chọt chọt ngón tay xài cái app cùn vẽ ùn ùn vài vét thì khen sao mà vẽ đẹp thế chắc có thể thành họa sĩ. Có hôm mình câu quá đập bàn cái âm kêu: “Cậu bớt bớt khen mình có được không? Nếu không tớ tưởng thật đấy!” Nate ra chiều không hiểu, gãi gãi đầu bối rối. Mình tới luôn: “Rộng rãi lời khen là tốt. Nhưng khen lố là xấu. Ví dụ nhé: Người lớn chúng ta vốn là những đứa trẻ, khen một đứa trẻ tới tận mây xanh cũng là một cách dạy hư nó vì nó tưởng nó là nhất vũ trụ rồi, không cần phải cố gắng đấy!” Lúc đó Nate nhẹ nhàng bảo: “Trinh. Người lớn hay trẻ nhỏ chúng ta đều đang trên hành trình đi tìm chính mình, bọn tớ từ nhỏ đã được dạy phải chỉ cho người khác thấy những mặt tốt và cả mặt chưa ổn của một ai đó. Có thấy được mình giỏi ở đâu và dốt điểm nào thì mới hoàn thiện bức chân dung bản thân đa chiều hơn được chứ?”

Và sau bữa ăn đó, bọn tôi thống nhất thay vì khen nhau “Cậu giỏi thật đấy!” thì chỉ nên gật gù: “Cậu đã rất cố gắng trong chuyện này, cậu làm tốt lắm!”

Thêm một trong những điều phiền phức của Nate là hay lôi kéo người lạ về phía tôi. Thịnh thoảng Nate hay add tôi vào một nhóm nào đó, hoặc thêm tên một ai đó lạ hoắc vào cuộc hội thoại rồi hồn nhiên mai mối “Trinh ơi đây là ABC - bạn ấy giỏi về thời trang lắm hai người nhớ chơi với nhau nhé!”

Lúc đó mình chỉ gương gao “Ok cảm ơn nha để liên hệ sau...” mà thực sự lòng chỉ muốn lật cái bàn mà gào lên “Tớ đủ bạn chơi rồi cậu không phải giới thiệu!” Một hôm ỉc quá trình bày quan điểm rằng tình nghĩa là duyên nợ, bạn bè hay người yêu thì đều phải chờ đến lượt mình thì ma thuật mới xuất hiện, Nate lắc đầu nguây nguây: “Cậu mới là đồ điên vì duyên là do mình tạo ra, cậu không chủ động thì chẳng bao giờ có được những mối quan hệ như mơ được! Cứ ở đó một mình chơi với đế thì bao giờ mới có người-trong-mơ xuất hiện hả?” Mình im luôn. Ủ! Đúng là duyên, không phải là trên trời rơi xuống thật...

Nói chung là Nate phiền lắm! Nhưng nghĩ lại, không có Nate thì mình cũng chẳng tự giác đi tập yoga, hùng hục gym để khỏe mạnh. Chẳng tự giác nghiên cứu bán hàng online xuyên Trái Đất để được giàu như hắn. Chẳng cởi mở hơn với các mối quan hệ mới, sẵn sàng book vé đi du lịch một mình và thỏa mãn nhấm nháp một ly margarita ngon như mơ vào lúc hoàng hôn năm giờ chiều trên sân thượng của phòng trưng bày gió lồng lộng... Thế đấy! Máy khi gặp được người bạn nào đủ phiền phức và bản lĩnh để kéo ta ra khỏi đám bùn ám lười biếng mà ta ngỡ là cái chần hạnh phúc?

Cảm ơn Nate - người bạn phiền phức ạ.

Thành phố cô đơn

Đứng trên sân thượng lộng gió. Tôi có cảm giác cả con đường Minh Khai đang chảy về phía mình, mang theo một dải lung linh những ký ức nhiệm màu. Tôi đã lớn lên ở thành phố này và chung thủy đến cứng đầu, như phải lòng một người ai cũng thấy bình thường nhưng đối với bản thân lại là hàng cống phẩm. Vậy mà đến phút này, lại cảm thấy không biết thực ra mình đang đứng đâu? Khi vây quanh là những ánh đèn lộng lẫy từ phía xa nhưng tay không sao chạm tới. Những mặt người cười nói nhưng chẳng một ai quen. Những cái tên kéo dài vô tận trong danh bạ nhưng lại khiến ta chần chừ khi muốn nhấn “gọi” chỉ để cùng cụng ly và ngắm vẻ xa lạ này của thành phố cùng nhau. Tôi không biết mọi người ngoài đó có vui thật không như những gì họ vẫn tỏ ra trên mạng xã hội, trên mấy cái bắt tay nhanh trên đường trước khi kịp lướt qua nhau. Nhưng tôi thấy ánh nến trên bàn giả quá, cả ly rượu vang bằng nhựa cũng giả. Cuộc sống này là giả. Mà chúng ta thì quá ngây thơ. Tại sao trong một đêm ít sao như thế này, bản thân mặt trăng cũng không thể cười gương thêm một cái để thế nhân đỡ mùi lòng?

Bản thân chúng ta dù ở bên nhau, đã là người cô đơn. Vì nếu đủ đầy cảm xúc đã không cần thêm một bàn tay, cần một ánh mắt và hơi ấm khác để được yên tâm rằng mình trọn vẹn. Hai hòn đảo có xây thêm một cây cầu đá nối liền vững chãi, cũng không thể gọi là đã hợp nhất. Có chăng chỉ là những

quần đảo tập trung, tô điểm cho một bờ biển vốn đã bơ vơ, độc lập. Như anh, thiếu em vẫn khỏe mạnh. Như em, không anh vẫn thờ ơ. Nhưng nếu như chưa từng thấy nhau, thì cánh cửa mở ra biết đâu lại là một con đường vòng khác; hay một con thuyền khác đang dong buồm ra biển mênh mông. Anh trong em là một bầu trời rất khác, là một hình ảnh phản chiếu khác của sức mạnh độc lập, của tự do và chung thủy bởi niềm tin: sao có thể rụng, hoa có thể tàn, nhưng ánh mắt sáng ngời của anh cùng bàn tay yêu thương non nớt ấy sẽ là chỗ dựa an toàn dẫn lối em qua những đêm u tịch nhất. Xa hơn thành phố đơn chiếc này, anh có đi đâu, cùng ai. Trong giấc ngủ ấy, tiềm thức vẫn âm ỉ cái ám áp của chiếc chăn mình đắp cùng nhau trong vô vọng. Em, tôn thương hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa. Trong thành phố nhạt nhẽo này, em có cố gắng hơn cũng không vô hình hơn được nữa. Còn anh, thành phố anh sống có cầu vồng hạnh phúc có rực rỡ như truyền thuyết vẫn kể không?

Thành phố này không cô đơn, nó chỉ là yếu sóng và tín hiệu sóng não của chúng ta không thể bắt kịp nhau được nữa. Chúng ta đang dần bị kết nối giữa modern age. Và tôi thì đang ở đây để bắt đầu bước đầu tiên tìm hiểu: “Rốt cuộc là em đang ở đây, làm gì vậy?”

Sao cứ phải hy sinh

“Em đã hy sinh cả buổi sáng để chờ, tại sao đến lượt em lại hết chỗ chứ?”

“Vợ đã hy sinh rất nhiều cho gia đình này, tại sao chồng lại đối xử với vợ như vậy?”

“Ba mẹ đã hy sinh cả đời lo cho con, con không nghe ba mẹ một lần này được sao?”

“Tôi đã hy sinh quá nhiều cho công ty, đối lại được gì chứ?”

...

Vâng. Ai cũng hy sinh, ai cũng mất mát. Từ thứ nhẹ tênh như tiền bạc, thời gian đến của cải giá trị hơn là tuổi trẻ, lòng tự trọng, sức sống, niềm tin... Mỗi người trong đời thiết nghĩ đôi lúc đuối lý cũng đã tự cho rằng bản thân hẳn đã hy sinh nhiều, mà nhận lại chẳng được bao nhiêu. Rồi tủi thân, rồi tức tưởi!

Tôi chưa bao giờ cảm thấy thuận tai với hai từ này. Có quá nhiều người giữa đường nhận ra mình đã rơi rụng nhiều thứ từ hành trang bắt đầu rồi tiếc nuối gào lên: “Vì tôi đã hy sinh!” Nghe mệt lắm! Nếu có một ai đó đứng trước mặt tôi và nói: “Anh đã hy sinh nhiều cho em”, hẳn tôi sẽ giữ nguyên cấu hình mặt ác đáp liền, “Đó là do anh chọn, em không ép!” Đối với tôi câu này tương tự như là “Sau tất cả, là lỗi của em còn anh không có tội chi cả!”, thấy dễ nổi đóa không?

Đơn giản, theo tiểu thuyết gia Stefan Zweig đã nói “Sự hy sinh chẳng còn ý nghĩa sau khi bạn bắt đầu cảm thấy mình đang hy sinh.” Ngay từ đầu, bạn biết rõ ràng mình sẽ mất mát một điều gì đó trước khi bước vào nó. Thậm chí bạn còn thừa thông minh để biết cụ thể những thứ sẽ mất đi là gì, mức độ tổn thương là bao nhiêu, và hơn hết nếu vượt qua tất cả những thứ đó mình sẽ thụ hưởng những gì. Cả một đứa con nít hai tuổi còn biết nếu ăn hết đĩa trái cây sẽ được mẹ cho chơi ipad thì có gì một động vật trưởng thành cấp cao đứng đầu trong chuỗi thức ăn lại không tính nổi vài bước cơ bản trong luật chơi mang tên cuộc sống?

Anh đã biết hết. Cô đã tỏ tường. Họ nắm rõ luật. Chúng ta chấp nhận. Vậy là cuối con đường, sau khi thụ hưởng không thỏa đáng mình lại đổ hết lỗi cho đối phương và ăn vạ trên hai chữ “hy sinh” cao cả. Đừng ai hy sinh cả! Đơn giản hãy chỉ là “Tôi đã lựa chọn và việc đến nước này đúng là lỗi tại tôi một phần”. Có chơi có chịu.

“Em đã bỏ cả buổi sáng để chờ, đến lượt em lại hết chỗ là do em đã quá tin rằng các anh chị đã có thể làm việc chuyên nghiệp hơn”

“Vợ đã để lại sau lưng nhiều điều quý giá, giờ nhận lại là sự đối xử tệ bạc thế này. Hẳn là do vợ đã tính sai ở bước nào đó... Chồng có thể cho vợ biết vợ đã không tốt ở đâu không?”

“Ba mẹ đã dành cả đời lo cho con, những người yêu thương con như vậy làm sao có thể nở nhìn con đi sai đường chứ?”

“Tôi đã tốn quá nhiều sức lực chất xám cho công ty, có thể đòi lại chẳng được gì nhưng ít ra tôi biết rằng mình chưa đủ sáng suốt để từ chối nơi này ngay từ đầu.”

Như vậy dễ chấp nhận hơn không? Hãy nói “Tôi lựa chọn để chia sẻ khó khăn cùng bạn” thay vì “Tôi hy sinh và bạn cần biết ơn điều đó”. Để đối phương đỡ phải dị ứng với hai chữ “hy sinh” to tát mà buông lời tổn thương: “Là do bạn chọn, không ai ép!” với cấu hình mặt không thể ác và lạnh lùng hơn nữa...

Chúc chúng ta ai cũng sáng suốt, nghĩ cho mình kỹ kỹ và bớt bớt dùng từ hy sinh mong ai đó mỉm lòng.

Chào thân ái và quyết thắng!

Đàn bà hơn nhau là ở tấm lòng

Chứ không phải tấm chồng!

Bạn cưới một con ngựa đẹp thì chỉ mỗi con ngựa đẹp thiệt thôi chứ làm quái gì phải ép người khác nghĩ rằng bạn cũng thật là dũng mãnh (nhờ ăn ké con ngựa). Chúng ta cứ hay nhâm lân thứ khác là mình, giá trị của thứ mình sở hữu chính là giá trị bản thân mình. Nên việc nâng cấp giá trị bên trong thì luôn không quan trọng bằng việc làm cách nào để có nhiều thứ thuộc về thể diện được trưng bày hoành tráng nhất có thể.

Người ta bảo lấy được chồng tốt là phước phần của phụ nữ, đồng ý! Nhưng chưa bao giờ mình nghĩ rằng một anh chồng tốt sẽ là khiên chắn hoàn hảo cho một cuộc đời kém cõi hơn. Tôi tin một cô gái lấy được chồng tốt bởi cô ta xứng đáng có nó, hoặc chắc chắn nàng đã nắm rất rõ nguyên tắc nội nào úp vung này. Ông bà ta chẳng bao giờ sai ở khoản diễn đạt kinh nghiệm sống chỉ bằng mấy câu châm ngôn, tục ngữ, ca dao ngắn gọn, ví dụ trong trường hợp này dịch ra sát nghĩa “Nguu tầm nguu mã tầm mã”. Nếu không hợp nhau ngay từ đầu đã chẳng đâm đầu vào đời sống chết cạnh nhau. Điển hình như trường hợp của người phụ nữ nhận nhiều bánh GATO nhất thế giới là Đệ nhất phu nhân Hoa Kỳ Michelle Obama - người sở hữu một cuộc hôn nhân trọn gói rõ ràng với vị tổng thống được yêu mến thuộc hạng nhất hành tinh, thần thái như minh tinh và tuyệt đối chung tình, chưa kể là tâm điểm của mọi hội nghị thượng đỉnh. Một người đàn ông

như thế thì tốt hay xuất sắc vẫn còn là một danh từ quá khiêm tốn để nói về, nhưng không vì thế mà nhân gian có thể chót hạ Michelle đúng là một người đàn bà may mắn hết chỗ chê vì nếu bà không có tư chất vạn người mê thì Hắc Soái Ca Barack Obama cũng không rước bà về hầu hạ vâng dạ như truyền thuyết vẫn kể. Người phụ nữ “đồng thanh đồng khí” với tổng thống Hoa Kỳ tự hào về chồng mình nhưng chưa bao giờ xem đó chính là thành tựu cả cuộc đời vì hơn ai hết bà hiểu rằng giá trị của mỗi cá nhân phải được đo đạc trên những cán cân riêng biệt. Người phụ nữ trí thức này bước ra từ Viện Đại học Princeton và sở hữu luôn tấm bằng tiến sĩ luật từ Harvard, bà tỏa sáng với bộ óc lạc quan tinh tế, xuất hiện trong phong cách thời trang gọn gàng sang trọng, những buổi phỏng vấn đơn lẻ chất chơi cùng những điệu nhảy bốc hột hơi cùng các sinh viên trẻ khỏe, hơn hết đây cũng chính là cố vấn thân tín của hắc soái ca - một chính trị gia lỗi lạc. Một người phụ nữ toàn năng kết hôn cùng một người đàn ông toàn mỹ thì có gì là sai chứ?

Phụ nữ hơn nhau ở bản lĩnh sống, ở cách đối nhân xử thế thì cho dù có ế vẫn thực tế hơn một cô gái như hoa suốt ngày bô lô ba loa về sự thành công của chồng mà dường như sự đóng góp của cô nàng là bằng không. Hãy lấy một người chồng tốt vì anh ta xứng đáng với giá trị của bạn, chứ không phải để thỏa mãn vãn nạn chồng càng nhiều like thì hôn nhân mới tròn vai hạnh phúc. Mình nói thế có dễ hiểu không?

Người đi ừ nhĩ người đi thật!

Mỗi ngày Tân Sơn Nhất có biết bao chuyến bay đủ số hiệu cất cánh trên đường băng, tàu lửa cũng ầm ầm lăn bánh đều đều trên ray. Thế mà trong những hành khách hẹn sớm quay về rồi quay lưng đi luôn ấy có mấy ai sẽ thực sự trở lại đúng như lời hẹn ước? Cũng đã quá nhiều lần tôi tiễn một ai đó rời xa đời mình, bằng tấm chân tình bịn rịn và nỗi mong chờ chân thực nhất có thể cùng lòng tin da diết rằng lần gặp mặt này không phải là lần cuối, giây phút vẫy tay chào nhau đi nhé chỉ là thoáng chốc tạm thời... Ấy thế mà, nó quả thực là cuối cùng vì đã nhiều năm tháng trôi qua, chuyến bay năm ấy đi đã đủ xa mà người hẹn ngày gặp lại vẫn chưa một lần tái ngộ.

“Người đi ừ nhĩ người đi thật!” Người đã quyết định đi, vé tàu cũng mua rồi, lẽ nào là giả vờ? Thế mà thay vì quay về sau khi tàu rời bến, ăn một bữa no nê ngon lành để quên đi nỗi buồn chia xa, quay trở về nhà và sống tiếp một đời nở hoa thì có nhiều người lại chọn đứng mãi ở sân ga để vẫy tay hoài hoài, cứ như vậy rồi héo hon gầy mòn như khô mực. Tôi tình gì?

Hồi coi Nửa đời ngơ ngác ở sân khấu kịch Hoàng Thái Thanh, người viết khóc hết nước mắt. Chi mà anh kia khờ dữ! Vợ cũ đi nước ngoài cưới chồng mới rồi còn chờ hoài, để đợi ngày gặp lại. Thà anh chờ vài năm rồi thôi, anh chờ chi cho héo mòn hết cả nửa đời người. Rồi ngày gặp lại ngỡ ngàng ô sao cô gái quê vận áo bà ba ngày nào giờ quá sang,

dòm cái lu nước có loăng quăng là té xiu, hớ chút là bữu môi dè bữu “Ồ... Anh ngày xưa đó hả anh...!”, “Giờ em sống vui lắm! May mắn mà hồi đó em xa anh...” Chờ người ta làm chi rồi cay đắng dữ vậy anh Hai! Anh chờ người trong quá khứ quay về ở tương lai rồi quên bẵng đi hiện tại, rằng cô Út bỏ hết tuổi thanh xuân để dành thương anh thiệt! Anh bỏ ngoài tai hết tiếng lòng, vì mắc trông hoài cái vé khứ hồi chưa chắc đã tồn tại của chị Hai - người đi biệt! Chờ làm chi mà khờ, khờ cả một đời, không chỉ khổ anh, mà còn kéo theo mấy mảnh đời đều ngơ ngác! Tội tình chi!

Hồi đó người viết cũng ghét Rose trong phim Titanic lắm! Chi mà bội bạc! Người yêu hy sinh cho mình được sống, vậy mà mình sống hạnh phúc thiệt! Không dành năm mươi năm còn lại để thờ người yêu mà lo tung tăng cùng người này người khác, học cười ngạ bản cung, trở thành bà này bà nọ, vòng quanh thế giới tận hưởng cuộc đời. Người đâu mà vô tình! Giờ nhìn lại, so với anh Hai của Nửa đời ngơ ngác, chị Hồng Titanic có vẻ hợp lý hơn. Người đi thì cũng đi rồi, mình cũng phải sống tiếp cuộc đời dở dang thôi. Cái hào quang hay nổi bần hoàng của quá khứ không bao giờ nên là một rào cản bạn đến với hạnh phúc mới. Người ở thương người đi thì vui lòng sống tốt. Biết đâu sau này gặp nhau đột ngột thấy lại quý nhau hơn vì đã không dỗi không hờn “May nhờ ngày đó anh đi mà đời tôi đã vinh quy tóa sáng”.

Phải có một lý do nào đó mà nhiều người ưu tiên nói “See you when I see” (“Hẹn gặp anh khi mình gặp”) dù ý nghĩa vô cùng huê vồn, chứ ít khi nào dám chắc nịch “See you

tomorrow” (“Ngày mai gặp lại nhé!”). Có chắc gì sau lần gặp này, mình còn đủ duyên để gặp nhau trong 24 giờ tới?

Thế nên người đi cứ đi đi, đừng hẹn ngày gặp lại. Còn thương nhau thì sẽ quay về. Mà cứ biết là chắc gì khi quay về đã còn thương đâu. Nên đừng làm người khác phải nhớ lâu và tổn thương sâu về một lời hứa chỉ tồn vài giây để nói:

“Chờ anh nhé, anh sẽ về!” của người đi. Sẽ không ai làm bạn thất vọng nếu bạn không quá kỳ vọng. Lần sau nhé, đi tiễn người ta thì vui vẻ ôm hôn chào tạm biệt... Nói với người đi là “Chúng ta đã thật sự may mắn được gặp nhau, cảm ơn anh vì tất cả, anh đi bình an nhé!” Đừng thông thêm mấy câu “Anh nhất định phải về, vì em vẫn chờ...” mà tội người đi lẫn ở. Biết đâu chân trời mới, có lý do khác khiến người ta vô tình thành người thất hứa.

Người đi ừ nhỉ người đi thật!
Mình có vẫy tay, cũng xa rồi
Kỷ niệm hôm trước còn hay mát
Gấp vào hành lý, thế là thôi!

Khi mình mở chiếc rương có tên là hoài niệm

Mình sẽ thấy một đồng thứ từng là quý giá, hoặc là một đồng rác không nữa bỏ đi trong đó. Như khi bạn giữ kỹ cuốn lưu bút đầu tiên hồi tiểu học, quyển luyến mùi hoa mồng tơi thơm từ cánh phượng ép khô chừng hơn chục năm trời với đôi dòng sến sẩm: Kẹo thơm mùi dứa kẹo thơm chanh/ Tui nhớ bạn xa tui để dành... Yeah, cái cuốn lưu bút quý hơn Cửu Âm Chân Kinh trong Kiếm hiệp mấy chục năm trước, tưởng có thể thành của hồi môn, giờ lại thấy hình như hơi chật chỗ. Gần nhất là cái áo thun còn thơm mùi mồ hôi người yêu cũ mà khó khăn lắm mới xin xỏ được trong đêm gặp cuối cùng, lại trở thành một dị vật hay hay không biết nên bỏ ngay hay tạm thời để đó... Khi ta mở chiếc rương mang tên Hoài Niệm, phải nhìn quanh quất xem có ai ở trong phòng không rồi mới dám hít một hơi thổi phù lớp bụi hồng óng ánh, can đảm cắn môi nhắm mắt mở chiếc rương cũ cốt kết ra. Để rồi...

Lạc tới một dòng sông tên Kandagawa ở tí xa Tokyo Nhật Bản, nơi cô gái ôm thau đồng cùng cục xà phòng thơm, ướt lạnh chờ chàng trai trước nhà tắm công cộng rồi khúc khích cùng nhau về căn hộ bé tí ti nơi cửa sổ nhìn ra dòng sông Kandagawa lấp lánh... Bài hát của hoài niệm đưa người ta về một không gian ký ức chật hẹp và đẹp đến nao lòng, nơi

điều kiện thì thiếu nhưng sự kiên nhẫn luôn thừa cho nhau. Nơi mà hộp bút chì màu 24 cây không bao giờ thôi mang đến phép màu trong từng bản vẽ, để người ngồi soi bóng trước anh thỉnh thoảng lại cựa mình chớp mi trước lời khen “Đẹp lắm...”

Khi người ta mở chiếc rương trong hoài niệm, vài nốt trong bài hát cũ cũng đủ làm sống dậy cả một xác thân khô và những mô não tưởng chỉ còn ám màu xanh đồng tiền giấy.

Để rồi...

Người ta xem lại từng lá thư, nuốt lại từng từ và khung cảnh đã tạo ra điều đó trong quá khứ. Rồi người ra ngậy người ra, rõ là chúng ta chẳng hề thay đổi, chỉ là thời gian trôi học thêm nhiều cách tự vệ mới mà thôi... Người ta mở chiếc rương ra rồi, cũng giải thoát luôn một phần tâm linh từ hôm qua đi ra trong không khí, thút thít vì bị lãng quên chỉ vì những êm đềm của thực tại.

Hoài niệm sẽ không bao giờ trở lại. Đúng. Vì nó đã đi đâu bao giờ?

Hoài niệm thì luôn ở đó, bị phong ấn cẩn thận trong chiếc rương mang tên tổn thương mà chủ nhân phải thực sự cần mới dẫn đo hoặc tò mò xem thử.

Chiếc Rương Hoài Niệm có thể là thừa thãi trong một góc phòng, hoặc choán hẳn cả nhà kho... Nhưng chủ nhân chắc chắn là sẽ không cho, không bán, không sang nhượng hay vứt ra đường cho đặng. Chỉ bởi nó là một phần của quá trình lớn lên và lột xác. Chiếc Rương tốt nhất và đẹp nhất, vẫn nên

được đặt trong khu nghĩa trang Ký Úc mà thi thoảng khi đến thăm người ta chỉ âm thầm đặt lên nó một bông hoa cúc trắng, để bày tỏ sự cảm kích chân thành cho những gì đã qua. Chân tình hơn, hãy thì thầm với nhau lời thú tội đã xa... Chứ đừng mở Rương ra rồi cứ hít hà hương mốc meo không dễ chịu của những phần thịt da đã rệu rã tự lâu rồi.

Nếu một ngày bạn đủ dũng khí mở Rương Hoài Niệm ra, hãy dùng sức mạnh đó để đóng nó lại. Bình yên và chậm rãi. Nhẹ nhõm và khoan thai. Không vì Quá Khứ, không vì Tương Lai, cũng chẳng cho Hiện Tại. Mà chỉ đơn giản, phép lịch sự tối thiểu khi bắt gặp người đang ngủ là hãy khẽ khàng... Bạn có quyền nhìn trộm lại dung nhan, nhưng đừng ngang tàng ép người ta thức dậy...

Người không thuộc về ta, hẳn thuộc về người khác

Vấn đề thứ nhất: Có một số thứ sinh ra vốn là của nhau, hoặc thuộc về nhau không cần chi cố gắng: nhạc Trịnh và ngày mưa, như shisha và trà Persian Trung Đông, thịt bò và vang đỏ, chanh dây phủ lên cheese cake, xốt ớt và cao lầu, gừng và gà, Nhân Mã và Sư Tử, ... Cứ như là nếu không là của nhau mà để thứ gì khác thay thế thì thành ra ngớ ngẩn.

Vấn đề thứ hai: trong bộ bài Tarot có một lá mà nhiều người không thích xuất hiện trên trải bài của mình: The Death. Hiển nhiên, ai mà ưa sự chết chóc! Tuy nhiên, nếu chịu tìm hiểu rõ hơn về ý nghĩa của nó, người ta sẽ bớt sợ The Death bởi lẽ những Kết Thúc chưa bao giờ là điểm cuối cùng nếu như còn có hy vọng. Thân xác chết đi, linh hồn còn ở lại. Khi một việc gì đó đã đến hồi kết, có nghĩa là một thứ mới đang đến. Một thứ còn dang dở được khép lại, nghĩa là bạn đã rảnh tay để sẵn sàng bắt đầu một việc khác. Tóm lại, The Death tưởng chừng như u ám và xui xẻo lại là lá bài tốt nêu ra cách giải quyết tối giản nhất cho mọi vấn đề: hãy chết đi, để được sống lại.

Cộng vấn đề một và vấn đề hai lại, chúng ta có can đảm đối mặt với vấn đề ba cũ kỹ nhưng cũng gây bao tổn thương tột cùng cho cả Trái Đất: Người không thuộc về ta, có nghĩa là thuộc về người khác.

Người bỏ ta, thì cũng đã đi xa lắm rồi. Người ta lạnh nhạt từ chới, thì cũng đã đau đủ rồi. Xin bạn đó! Khi một mối quan hệ chết đi, hãy cho nó cơ hội được an nghỉ. Dù đứng trước mộ hờn khóc tí tê không muốn về, hay đào đào bới bới dưới cỏ xanh, thứ nhận được cũng chỉ là nhúm xương lạnh đã rã rời không da thịt. Việc bảo tồn những thứ đã khuất, hãy để cho nghĩa trang. Việc của mình sau sự ra đi của một điều gì đó là sống tiếp, tươi mới và đàng hoàng, rõ ràng và hạnh phúc để bù đắp cho tất cả! Bù đắp cho tất cả những lời xin lỗi vì đã không đủ tốt cho nhau. Bù đắp cho những vết thương sâu mà chủ nhân tin rằng chỉ có người gây ra nó mới có quyền năng làm lành lại. Thật hoang đường! Khi một tình yêu không đủ lớn làm tổn thương tâm hồn bạn và để bạn chết đi cùng với nó, thì chỉ có thể là một tình yêu lớn hơn xuất hiện mới đủ quyền năng cứu rỗi mà thôi. Vì chỉ người ta thương mới làm ta đau, nên phải cần những người ta yêu sâu mới làm ta vui lại.

Hãy nghĩ đơn giản nghĩ rằng nếu cuộc đời là một vở kịch dài thì dù nội dung gay cấn hay tẻ nhạt, diễn viên cần tôn trọng những phân cảnh rõ ràng mang ý đồ của đạo diễn. Hai người gặp nhau và yêu nhau ở cảnh đầu, chưa chắc sẽ mãi mãi bên nhau ở những phân sau vì việc tạo màu cho vở kịch còn cần rất nhiều gia vị từ những nhân vật khác. Mỗi người một vai, hãy diễn tốt phân cảnh hiện tại, đừng vì quá xúc động và cứ cứng đờ không thềm diễn nữa để cả vở kịch trở ra, đạo diễn chẳng có để mà la, chỉ là khán giả xung quanh thấy chán mà bỏ rạp về hết...

Nói rồi nghe, người không là của mình, thì trước sau gì cũng sẽ tìm cách xa mình. Có những mùa Hè rực rỡ, trong khoảnh khắc người viết đang ôm chặt chàng trai Nhân Mã cao to của mình phi thuyền với tốc độ cao ra đảo chỉ để ngắm hoàng hôn đỏ rực đang đốt cháy bờ biển, mới biết rằng sự ra đi của chàng trai trước đó quả thực là hợp lý vô cùng. Cứ như là sự mất mát của nhân vật A là để tạo tiền đề cho nhân vật B xuất hiện. Nếu người trước không buông tay, thì sau những đấng cay bạn sẽ không thể nào gặp được người thực sự muốn cùng mình đi tiếp chặng đường còn lại, toàn tâm toàn ý, hợp lý mọi lý do và không vòng vo trong mọi chuyện.

Để A đi đi, đừng trách hờn chi cả. Thay vì suốt n gày treo status buồn thảm, u ám và tìm cách hack nick của người xưa để dây dưa tìm hiểu... Thì bạn có thể chọn phương án B là sống tốt hơn mỗi ngày: ăn uống điều độ, mở rộng quan hệ bạn bè, học thêm môn mới, làm việc chăm chỉ, bớt rượu chè khóc lóc, hằng hái tập gym cho săn đùi tan mỡ, cơ bụng lộ lộ. Để rồi ngày ngày đứng nhìn mình trước gương tự kỷ “Trời ôi sao mình đẹp quá! Mình xứng đáng có những điều tôi muốn!” Và sau đó bạn có thể chọn bất cứ điều gì mình muốn và tận hưởng nó!

Hãy tin mình đi, bạn thực sự xứng đáng có những điều mình muốn, và người ấy cũng vậy. Hãy để họ đi khi không còn duyên nữa, vì các bạn có một trải nghiệm thú vị hơn đang chờ được khai phá ở phía trước. Mãi yêu!

Chú thích

1. Hoài niệm

2. Pi sà là cách nhại lại của từ bì xĩa - 陛下 - bệ hạ.

3. Tên các tác giả và tác phẩm văn học

4. Dựa theo lời bài hát *Mặt trời bé con*, sáng tác Trần Tiến

5. Bene: Tên một chuỗi cà phê phong cách Hàn nổi tiếng tại Thành phố Hồ Chí Minh.

6. Nhân vật trong phim hoạt hình *Kẻ cắp mặt trăng*

7. Là một bài hát nổi tiếng được viết vào năm 1959 bởi Jerry Leiber và Mike Stoller.

8. Rùa George hay còn gọi là rùa “George cô đơn”, thành viên cuối cùng của giống rùa khổng lồ từ La Pinta.